J. [illegible].

Evangelisk=kristileg

Messu = saungs = og Sálma = Bók,

ad konúnglegri tilhlutun
samantekin
til almennilegrar brúkunar í

Kirkjum og Heima = húsum,

útgéfin á forlag
Íslands Prentverks.

V. Utgáfa.

Videyar Klaustri, 1832.
Prentud af Bókþryckjara Helga Helgasyni.

Til Adgætslu
vid
Messu-gjørd.

Eptir þad samþrîngt er til Messu, ega Prestarnir ad láta í kór-dyrum lesa á øllum Messu-døgum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er innkominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, Gud Fadir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn Frelsari! þú, verdugi heilagi Andi, minn Huggari! í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dygdugu líferni og framferdi. Þad heyri og bænheyri Gud, fyrir Jesúm Krist, Amen! Fadir vor, etc.

Strax ad því búnu birjast saungurinn, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fóllid ansar:

Og med Þínum anda!

Presturinn snýr sér aptur ad Altarinu og tónar:

Látum oss bidja:

og sídan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram ad fólkinu og tónar: Pistilinn skrifadi Postulinn (sá sem Handbókin sýnir). En sé Lectían annarstadar ad finná, enn í Pistlum Postulanna, hagar Presturinn sér þar eptir og segir: Þessi heilaga Lectía stendur skrifud í N. N. Spádómsbók, (eda) Postulanna Gjørningum, (eda) Opinb. bókinni, eda eptir sem vel hlýdir þessu ad umbreyta; tónar hann svo Pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal sýngja þann Sálm, sem Presturinn hefir hér til valid í bókinni, en ad honum búnum snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjandi heilagt Gudspjall skrifadi Gudspjallamadurinn N. N.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledilegann bodskap!

Sídan tónar Presturinn Gudspjallid seint og greinilega til enda. Ad því búnu er súnginn sá Sálmur, sem Presturinn hefir valid til og fundid ad hlýda uppá sitt rædu efni; vid hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína rædu. Á hátídum er súngid þad vers, eda sá Sálmur, ádur enn Gudspjall er lesid í prédikunar-stól, sem Presturinn hefir hér til valid, samqvæmt efni hans og tímunum, en ella eckért. Eptir prédikun sýngist þad

vers, eda sá Sálmur, er Presturinn' hefir þar til ætlad; en egi børn ad skíra, eda konfirmera, eda opinber aflausn ad framfara, birjast þá strax, sem Prestur stígur úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem sérhverju af þessu hlýda, eptir þessari Messusaungs-bók og Prestsins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir sérhverju af þessu. Séu nockrir til Altaris þann dag, er súngid versid No. 212, sídan snýr Presturinn sér fram og les eptirfylgjandi áminníngu til þeirra, er gánga til Altaris:

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad háleita Sakrament Qvøldmáltídar vors Drottins, þá ber Ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad Þér skulud trúa og gjøra; því þessum ordum, sem Kristur sagdi: þad er minn líkami, sem fyrir Ydur verdur géfinn, og, þad er mitt blód, sem fyrir Ydur úthellist, til fyrigéfníngar syndanna, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er; því Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkama og blódi í Sakramentinu, eptir ordaña hljódun. Þar næst skulud Þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfníngar, þad: ad Jesús Kristur

skenkti ydur sinn líkhama og blód, til innsiglis og stadfestíngar uppá allra ydar synda fyrigéfníngu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: medtakid og etid! somuleidis: dreckid hér af allir! og: gjörid þad í mína minníngu! Því hann hefir géfid oss sinn líkhama og blód ad eta og drecka til fyrirgéfníngar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þér réttprófadir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkhama og drecka hans blód, til fyrirgéfníngar syndanna. Þar til géfi ydur Gud himneskur Fadir síns heilaga Anda nád, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Gud bidja af hjarta og segja:

Þegar sú áminníng er útlesin, snýr Presturinn sér ad Altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

Fadir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verdi þinn vilji, svo á jördu sem á himni. Géf oss í dag vort daglegt braud. Og fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldu-nautum. Og eigi leid þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Svo tekur Presturinn Pátínuna med braudinu sér í hönd, á medan hann tónar eptirfylgjandi Innsetníngar-ord:

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann braudid, gjördi þakkir og braut þad og gaf sínum Lærisveinum og sagdi: takid og etid! þad er minn líkhami, sem fyrir ydur verdur géfinn. Gjörid þad í mína minníngu.

Því nærst tekur Presturinn Kaleikinn sér í hönd, og tónar hin Testamentis ordin, segjandi:

Sömuleidis eptir qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjördi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir hèr af! þad er kaleikur ens nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgéfníngar syndanna. Gjörid þetta, svo opt, sem þér þad dreckid, í mína minníngu.

Séu fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn ásklenktur endist þeim, leggur hann hondina, á medan hann þetta tónar, til skipta á kaleikinn og á þær vínflöskur, sem á Altarinu standa, ellegar les sömu ord lágt upp aptur í hvert sinn braud eda vín þrýtur á pátinn eda kaleik, med sömu adferd.

Á medan Presturinn þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvern, sem Sakramentid medtekur; þetta er Jesú sannur líkhami; þetta er Jesú sannarlegt blód. Um Utdeilínguna sýngur Forsaungvarinn og fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Presturinn hefir fyrilagt, þó ecki lengra af þeim, enn versid, sem ástendur, þegar útdeilíngin er búin. Þar eptir sýngist versid No. 218; ad því endudu snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Því næst snýr hann sér að Altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

Vér þökkum þér, Drottinn, almáttugt og eilífi Guð! að þú með þessari heilsusamlegri gjöf hefir oss alla nært; vér biðjum þína miskunsemi: að þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góða, og til vorrar sannrar trúarstyrkingar á þér, og til brennanda kjærleika og elsku á meðal vor innbyrðis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta Sonar, Jesú Krists, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn í stað þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja!

O Herra Guð, himneski Faðir! vér þökkum þér fyrir þenna þinn foðurlegann velgjörníng, að þú af þinni miklu náð og miskunsemi, hefir gefið oss þitt heilaga og sáluhjálplega orð, með hver-

ſu þú einúinn hér hjá oſs ſafnar þinni kriſtilegri kirkju. Vér bidjum þig audmjúklega: géf oſs þinn heilaga Anda, ad vér med þacklátu hjarta mættum taka vid því, og hegda oſs þar eptir, og ætíd og ydugléga fara vaxandi í kriſtilegri trú og kjærleikanum, og ſvo lokſins ſáluhólpnir verda, fyrir þinn elſkulegann Son, Jeſúm Kriſt vorn Drottinn, ſem med þér lifir og ríkir í einíngu heilags Anda, ſannur Gud, frá eilífd til eilífdar.

Forſaungvarinn og Fólkid anſar: Amen!

En um alla Lánga-föſtu, ſkal í þeſſarar bænar ſtad, á Sunnu- og Bæna-dögum tóna þeſſa bæn:

Látum oſs bidja!

Vér þöckum þér, Gud Fadir! ad þú hefir géfid oſs þinn eingétinn Son Jeſúm Kriſt, uppá þad, ad allir þeir, ſem á hann trúa, ecki fyrirfariſt, heldur hafi eilíft líf. Vér þöckum þér, Jeſú Kriſti! ad þú hefir borid vorar ſyndir á þínum líkhama, og med þinni pínu afmád vorar

yfirtrodslur. Vér þockum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir gefid oss þá trú í vor hjörtu, ad vér ecként vitum annad til sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Séf oss, ó Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar Syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgéfnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér, fyrir Jesú dauda daglega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjörtum, þángad til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa bidjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Sídan blessar hann yfir Fólkid og tónar:

Drottinn blessi þig, og vardveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér nádugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gefi þér frid!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þegar Konfirmerad er, tónar Presturinn ecki þessi blessunar ord, fyrr enn Konfirmatiónin er búin.

Sídan er sá Utgaungu Sálmur súnginn, sem Prestur inn hefir valid, hlýdandi uppá rædu-efni hans. Á undan Katekisatión er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatión No. 130, eda 314. Endast svo Embættisgjørdin med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrum, og Fadir vor

Drottinn! eg þacka þér af øllu mínu hjarta, ad þú hefir nú kénnt mér, hvad þú villt ad eg skuli gjøra. Hjálpa mér nú, minn Gud! med þínum heillaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita þitt ord í hreinu hjarta, þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig þar vid í lífi og dauda hugga, Amen! Fadir vor, etc.

Innihald Sálmanna.

I. Lofgjørdar- og Packlætis-Sálmar.

II. Bænar Sálmar.

I. Lofgjørdar og Packlætis Sálmar.

1. Guds Vera og Eiginlegleikar.

No. 1.

Lagid: Vér trúum allir á einn Gud, Skapara.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jørdin; áſtríkur Fadir er vor Gud; ætt hans manneſkjan er ordin. Hann vill oſs vort uppheldi veita, vel ad ſál' og líſi gæta; ei lætur ólucku rata, engum voda megum því mæta. A hann vér ſetjum von og trauſt, því vís hann er, máttugur, gódur endalauſt.

2. Vér trúum og á Jeſúm Kriſt, eingétinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelſarann Herrann Kriſt, hvørs dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn

hann er, hafinn, hardt á kross-trje, daudur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi, upp hjá Drottins hægri hendi; þadan med krapti kémur hann, kémur ad dæma jardríkid og sérhvørn mann.

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Synt sendann. Oss frædir, styrkir, byggar hann, helga bæn til Guds fær kénnda. Krists um heiminn kénníng' breidir, kjært til apturhvarfs men̄ leidir; eiñiñ trúna eblir rétta, og von betra lífs eñ þetta, hvar ødlast munum føgnud, frid, og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom Skapari heilagt Andi.

Þér, mikli Gud! sé mesti prís, vor mildi Gud! vér þøckum þér; hvørr er svo sem þú hár og vís? hvørr svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þér Serafim róma dýrd; útvaldra líka sálna safn, samhljómar þinni engla hird.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heiløgust Vera sí-lofud, heilagur Gud um eilíf ár, allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hærstum himna kór, hljómar um alla víða jørd, Spámanna hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackargiørd.

5. Postular hafa prísad þad, og píslarvotta mergdin flest, á daudastundu dáðust ad, dasemdar verkum þínum best.

6. Þig, heilög kristnin, Herra Gud! heidra um tíd og eilífd má, þig, Fadir! sem ert sañur Gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódann helgann Anda þiñ, oss sem vid rétta heldur trú; heidri þig jørd og himininn, hljómi lofgjørd um eilífd sú.

8. O Jesú Guds son eingétinn! er lærdóm sannann kénndir oss, ljósid og fridiñ leiddir inn, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hønd, aptur munt skodast af oss þú, øll þegar dæmir jardar lønd.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor huggun vert, hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sért, óbrigdult ljós, er fát' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál í senn, sídar arf himna lát oss fá, krýn blessun alla kristna menn, og kynid sérhvert jørdu á.

12. Svo fridinn, réttinn, sannleik, trú, sérhvør vel geymi heimsins þjód, allir þér þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd gód.

13. O! mikli Gud! vér þøckum þér, þér, mildi Gud! vér syngjum prís, hvørr svo sem þú ad hátign er? hvørr er, sem þú, í øllu vís?

14. Til þín, til þín, vort traust er allt, um tíma og eilífd svo sem nú, heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Med sínu lagi.

Heidur sé Gudi himnum á, og hærst lof fyrir nâd sína, allt vel tilbjó hans vitskau há, verkin dásamleg skína; syndugri jørd frid senda vann, sitt hlýdid fólk æ lætur hann, sína miskun sjá og reyna.

2. Vér lofum, dýrkum og þøckum þér, þig tilbidjum alleina; vald þitt, Gud Fadir! eilíft er, aldrei kann þad ad rjena; svo er þín makt ómælileg, algjørt er allt hvad þér er í hug, vel er þeim í trú þér þéna!

3. O Jesú, Guds eingétinn Son, athvarf og líknin maña! þú bættir allt vort

andar tjón, eymd vora virdtist kanna. Lausnari! er daudann leidst á kross, líknsamur sért þú ollum oss, leid oss veg til lífsins sanna.

4. Heilagi Andi, hjálpin trú, huggarinn allra besti! frá heimsins folkum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sárum dauda' og dapri pín. Drottinn! vardveit þú kristni þín', sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, uppstatt í nafni Jesú.

Um Gud eg syng, því syng eg frór, sá er vor mikli Gud, og Herra hár; hans heiti' er Drottinn, hans verk stor, himna gjorvallra' um vídd, hans veldi gár; Alvaldur vill, verold hvor fær sinn stad, til verdur full, med fjori, sem hann qvad.

2. Hañ býdur, aptur hverfa þá, himnar vid bending' hans, sitt eckért í; ljós er hans skrúdi; skírt kann sjá, sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjorna réd, stóls hans er hátign bygd, roksamri med, réttvísi' og sannleiks trygd.

3. Fullríkur einn auds gnóttum af, óþverranlegum, Gud, án upphafs einn;

Gud

Gud um eilífdir, grunnlaust haf, gæda, farsældar, lífs, án enda, hreinn. Alvaldi Gud, alheims! hvørr finst þér jafn? hvørr líkist vid, dýrd þína'og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er, og hefir verid, allt, Gud! þeckir þú; Gud! þinna vísdóms verka her, frá eilífd augljós var, þér æ og nú, mér ertú nær, mig vefur umsjá þín, þú verkad fær, hvíld ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, því hvad fyrr edur síd, eg framqvæmt fæ; hann reynir, þeckir þig og mig, hvørt sitzur eda gár, nær er hann æ; hvørt ytst hafs á, eda skaut himins flýr, hans er þér hjá, hvervetna kraptur nýr.

6. Hañ vóg allt út med vissum skamt', er vildi' hann skipta mér, og skrádi þar, á sína bók, hve fengi eg framt, fjørs notid, þá eg enn nú eckért var; eckért er mitt, alls eckért, Drottinn minn! allt er þad þitt í og hjá mér, sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, Drottinn! dýrd, dásemda þinna hrós, í munni mín! hvør má þín undur út fá skírd, ordu og fegurd þá, þeim skjært á skín; í vídum geym, allt sem til verda létst, hrósar um heim, høfunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skjær, hvört minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá! þér hædir, dalir, grund, sem grær! Guds hrosš þér leikid ljód, lífleg og há; þín nádar-lind, landid æ vøkvar ný, fædir mannkind, fridsemd og heillum í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, náqvæmri byggjum vér, af þinni hønd; skyld' ei sú hugsan hjartalag, Herra! fridstilla mitt, vid efnin vønd; þín hønd ad míns, heill, Gud! er lífs og hlíf, fyrst vilja' án þíns, ferst einkis titlíngs líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud Frelsari' og hlíf, vill vera minn; lífs þó umbiltist hradfært hjól, hvørki' um jørd hirdi' eg par, né himininn; umhælist þá, í trausti hans vid hel, ein hans forsjá, allt gjørir til mín vel.

No. 5.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

Eg þá stjarna útbreiddann her, augum sje fyrir mínum, upplyptir þánkinn allur sér, o Gud! ad hástól þínum; þín eilíf maktin aldrei þreytt, allt þetta stóra gat tilreidt, og nær þér þóknast einninn greidt, þitt ordid eitt, gétur af engu líf framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lífinu yfir! á þig treysti eg æ hvørt sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad fécK eg líf til gæfu mér, hvør stundin mín þess minníng ber, ad merkt hún er, nýum velgjørdum, Gud! af þér.

3. Líka sýna mér londin, sjór, og lopts-ins hvelfíng vída, ad þinn máttur er yfr-id stór, engu þarf eg ad qvída; því ald-rei mér sú þraut fær bægt, þín bendíng sem ei géti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þér veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hvør þjáníng, sem mig hittir þá, Herra! eg til þín leita; því vill og megn-ar hønd þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa fer, hvad þú bless-ar er stødugt hér; æ! géf því blessun mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú vilt, allt verdur þér ad hlýda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gégn þér strída;

sem fisi feykir burt, fellir, sem laufblad burt, dára fíbldjarfa, er dirfast mótrísa þér, stjórn þína' ei þeckjast blída.

2. Voldugir! géfid Gudi dýrd, gætid þess hann er nærri; vitnid þér, menn! Guds makt á jörd, mañlegri tign er hærri; hañ dapurt hressir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reidi' í öllu mig, o Drottiñ Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sjer, géfur nægt þeim er snaudur; svik né ofbeldi' ei blóskra mér, bíd eg í von ótraudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelsar úr naud; eg þínu skauti í, óhultur jafnan bý; þér sé lof, þöck og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylsin' engin fyrir þér, mig fela mega, o Gud! sem allar sjer, upp fyrr enn stíga, hugsanir hér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar ásamt sjer, opt sem þúngbærar mér, aumum ofbjóda.

2. Öll veit alvitska þín, ørmæddra vinur! andvørp þeim øndin mín, upp til þín stynur; sannfær mig, Gud! synd mig svo aldrei blecki, ad hugsun, ordid

hvert, athofu og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrst girndir, gjordir, mál, og gjørvallt þeckir, skal mína syndin sál', svívirda ecki; en med varúd, æ betri' og lastvarari, framgeng eg fyrir þér, Fadir! sem til mín sjer, í fridi ad fari.

4. Ef bregdast allir mér, og vid mér stugga, ad þú mig sjálfur sjer, samt skal vel hugga, og nær mannlegt, mig heyrir eckért eyra, þú kannt, víst veit eg þad, og villt mér gæta ad, raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei sómir þér, sveyma um straum lastanna; Domariñ, sem í upphæd er, allar sjer gjordir manna, øll augum hans, eru hjartans, opin fylsni hvørt sinni; ønd saurug má, ei búa hjá, alskjæru hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá, enginn kann fylsnis leita, vinds og eldínga vængjum á, þó vildi flótta þreyta; ecki neinn þann, umflýa kann, engill Skaparann mæta, sem tilbjó þeim, og í þeim geym, ad øllu vel nam gæta.

3. Farir þú lengst, sem felur sýn, fjær enn himin-ljós skarta, og þó bólfesta yrdi þín, undirdjúps mirkrid svarta, ei stadur sá, þú flúdir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, sem gætin sjer, gjørla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; mun þad ørvænting anka mér, eg svo deyi glatadur? ó nei! þín nád, ædra gaf rád, ørugg svo trúin standi; fyrir þinn Son, í fullri von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nádir þín, naudstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyri þér skélkadur; heims biltíngar, mig hræda' ei þar, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í grunn mannsins dramblæti.

6. Fyrr, enn uppkomu fjøll á jørd, og flódu lækir dala, ádur eñ ljósin urdu gjørd, og mønnum gafst ad tala, fyrr enn andar, sætt súngu þar, sem þeim var fengiñ stadur, Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar, madur!

7. Uppi býr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda, dýrd heima undir eins hann sjer, og skuggann smáqvikinda, sem

sólu hann, sjá stærstu kann, svo lítur dupt-
id valla, minnst eins hvad er, þess afdrif
sjer, eins og heimsins gjørvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin!
vef þig ei böndum syndar; aflegg hræsn-
innar yfirskin, augu mannleg, sem blind-
ar; meina ei ad, þann megir stad, hvar
mátt einn heita, finna, eilíft í þér, ætíd
þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adsted-
jar daudans nóttin, ekkért hæli lífs frek-
jan fær, flóttann þó reki óttinn; annur
er sá, ei fyrr'enn þá, audmjúkur vildi
sanna: Guds augad er, sem gjørla sjer,
gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig í öllu
sjáum; á hátign þína' í hvørjum stad,
horfum í stóru' og smáu; eins lífi' og önd í
hag, øllu stjórnar hvørn dag; Gud! þinn
í gledi' og neyd, Gud! þinn í lífi' og deyd,
krapt med oss fundid fáum.

2. O dásøm heill! ad ert oss hjá, ædri
enn hugsast kynni; ad blídt og strídt, ást-
gjafir frá, allt eru speki þinni; þú vora vel-

ferð villt, vegsama þig er skyldt; gloggt munum síðar sjá, somn náð og speki þá, var stjórn þín sérhvørt sinni.

3. Sék að eg lastrar vandi vel, verk mín og hegðun ætíð; því hjartans líka hulið þel, Herra! þú vel aðgjætir, sú hugsan hjálpi mér, að hlýða þér, sem ber; hér svo mér hegða þá, hugrór að birtast má, fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug' og sál'.

Guð! í øllu, sem eg lít ské, með undrun þína speki' eg sje; hønd þín áður enn heim tilbjó, hann sástu víst frá eilífð þó; þín vitska gloggt hvørn þánka sá, þann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar það, að þér ber prís, þú, sem ert furðanlega vís! alheimur fagur undra stór, allt hrópar: vitur Guð er vor! hvørt strá og høfuð-hár, øgn hver, ef hugleidd er, af øllu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, um Herrans speki, gæðsku, mátt; eg skal því, Faðir! uppá þig, øruggur jafnan

...eiva mig; einn þú hid besta ávallt sjer, afskamtar best, sem líkar þér, hverjum það veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíd ljá; hérvisi ar þá um hættann veg, hvorki uppgéfst né moegla eg; hvad ætti ské edur ecki um sinn, ej megnar skynja hugur minn; verdi því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sínu lagi.

Lofid Gud! lofid hann hvørr, sem kann! gjørvøll þjód, já, gjarnan heidrid hann! allir menn um allann heim, ætíd hann prísi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvorn auglýsi, af því hans, ædst miskunsemi, kyni manns, kunn er í heimi, ei vors lands, innbúum gleymir, føst og traust í ást á oss. Allt hvad hræra anda kann, æ hann vegsami! allt hvad bærist heidri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig engla her, ótølulegur prísar, vegsemd og dýrd æ votta

þér, veldinu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hærstu hæd, himna, sjá! þess ber vottinn', vorsins yndæli' og skruggan skjæd, skært sélskin, dymma, nóttin: ad mikill ertú, Drottinn!

2. Eins gódur ert, gafst englum líf, og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf, þockum, allt hagsæld gjæddir. Vor, sumar, haustid sýna lýd, sanna nád, þeim og medur, veturinn, frostin furdu stríd, felli-bylja stormvedur, allt lof Guds kjærleik qvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn, þjódirnar náir kalla, og hristist jardar-hnötturinn, háreistar borgir falla, þitt veldi eg sje, skélf, þeigi þá; þú lýsir fridnum blída, og sképnan gledst, því elsku sá, sem allt má skapad hlýda, dupti ljer Drottinn lýda.

4. Hjartanu ogra ógn hvør þó, ístødulitla skyldi, óbrigdula fyrst er ad sjá, umhverfis þína mildi; ef jardar-hnött umspeña fer, eldur med vatna flódi, mín von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin sist ofbjódi, Gud miskunsami' og gódi!

5. Daudinn ei bløskrar dapur mér, né dymmir grafar skuggar; þín gædska, sem mitt athvarf er, í allri neyd mig huggar;

øruggann mig ad eilífd ber, þá ad vill daudinn fara, øruggur sie hann, oruggt fer, á fundinn míns Dómara, míns Guds og míns elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Gódur er Gud, í allri átt, af gjædsku verk hans ljóma; allt gledst, sem hefir andar-drátt, ást hans og vernd samrómar, af ást því skapa allt hann réd, ást gledur hann og blessar med; prís Guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud! þú baudst, jørdin gróa réd, grænt í skrúd engid klædir; jørd vora fylltir frjófgun med, feckst oss vit hennar gædi, oss ad hagnýta, heilsu, frid, og hagsæld gafst oss, þína vid, ást og nád vort kannast qvædi.

3. Fødurlega lífs fram á skeid, frá æsku þú oss leidir, heyrir vort qvein í hvers-kyns neyd, henni med nád úrgreidir; ad Gud vor einskjær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapt' ad gætum hér, gengid fram lífs á vegi; opt þó røsudum

veikir vér, vor Gud burthratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel áfram greiddi Fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, Fadir! fá, fødur-hond vidur þína; þínum ei víkja fótstig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, Fodur vors bod eru' einskjær nád; oss lát þessu aldrei týna!

6. J ró vor stundar æfi-stund, oss, Drottinn! vegferd greidir; úr grofum værann eptir blund, alla til þín heimleidir; þá í fognudi' og fridi vér, Fadir! um eilífd syngjum þér, lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hér himnar! hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd, lofid hann í upphædum, hrósid hans makt og gædum! her hans og englar allir, æ lofi hañ gjorvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhvor stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka túnglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar lofi hann stundir!

3. Veglegast vatna safn, vídfrægi Drottins nafn, forkunnar fagur-smidur,

fullgjort er hvad hann býdur, hans nidurskipun halda, heimar um aldir alda!

4. Hann lofi haudrid fridt, og hafsins djúpid vidt, eldur, hagl, údi, skrugga, ofvidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud heidri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!

5. Hálsar og háu fjøll, heidri þig, Drottinn! øll, dalir, grasbúnar grundir, gjaldid prís allar stundir, fuglar, dýr, qvikfénadur, fjøldinn, sem skrídur gladur.

6. Allt fólk um allann heim, æ sýngi Gudi þeim, lofgjørd, sem líf, heill greidir, líkn veitir, meinum eydir, fognud, ljós, farsæld géfur, vid fødur-hønd leidt oss hefir.

7. Allt hvad er skapad skal, med skírt lofgjørdar tal, hans nafni heidur greida, Herrans lof vídt útbreida, allt yfir himna alla, og jørdina gjørvalla.

8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem var og skér! hann allar heidri þjódir, hans fyrir Son vorn bródur, Jesúm, dýrd sé honum samen, sýng lof Guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Vor Gud er einskjær ást og nád, æ hverrar sképnu best fær gád, og eblir heill

i heimi, hann blessar hvørn dag allt hvad er, oss, sínum børnum, nád hann tjer, og skéynu engri gleymir.

2. Fadir! oss skópst til farsældar, flýtur af þinnar miskunar, lind, allt gott allt bjargrædi; sadníng' hvørrt og svaladryck, er sjór og jerd oss borid fèck, orlát þín gædska' oss gjædir.

3. Í nád þú minnist ætíd vor, af þér stjórnast vor luckukjor, hvort sæld eda sorg oss greidir; þú ert hjá oss í allri neyd, oss, gódi Gud! í vorum deyd, fødurhønd þín framleidir.

4. Eins og Fadir áminnir þú, ódygd ad hata'en geyma trú, er dygd laun eilíf géldur; en þó vér brjótum bodord þín, Borgunarmannsins vitum pín, o Gud! ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskjær ást og nád, eblir vort sanna hjálpar rád, oll skal því eilífd lýsa; hér byrjum vér med barnaróm, í borg þinni med engla hljóm, ást þína æ skal prísa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, upplypti raust og hugur sér; sist ber ad láti'eg

linna, likn hans, makt, speki ađ prísa hér; sekt gaf upp glœpa minna, gudhrœddra styrkur er; hans náđ ef hyrđ' eg finna, hún krapt sinn á mér tjer, i neyđ lét fögnuđ finna, friđ mœddu hjarta lér; i vist himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss frambauđ hann; sem fađir alla fróma, í friđar sáttmál taka vann; hann firrist hefndar dóma, hirta sem fađir kann; sér lœtur miskun sóma, sekum vidreisnar ann; himnesk náđ bauđ hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást umhverfis ljómar, hvörn einn rádvandann mann.

3 Blíđur Fađir án brœđi, bresti međ vorkun litur á; eins vœgja Guđs huggœđi, grandvörum, sem hans ótti' er hjá; veikt erum, veit hann, sœđi, vorri móđur, jörđ frá, mót dauđans megna œđi, minna enn visiđ strá; sem fisi sveisli um svœđi, svo lífi fyrirbrá; menn hverfa í moldar nœđi, margir seint ađ því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífđ standa mun þó náđ; þađ fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans bođa gáđ, ástunda ætíđ hreina, ebling' í vitsku' og dáđ. Komiđ! lof Guđi' ađ greina!

gladir hans prísid rád! hann børnum líkn vill beina, þó búi' í dupti smád; bót fær þeim mildur meina, medur sæld himna tjád.

5. Prís skal fagnandi færa, Fødur Syni og Anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jørdu, Gud! í trú; þeim var og er, sé æra, æ hljómi lofgjørd sú! af þeim, er anda bræra, um eilífd gøfgist þú! englanna lofsaung læra, í lífi' oss undir bú, þig sjá, þér syngja kjæra, þøck, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjørd færir þér, þú stjórnar, Herra! høgum mín, hønd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, vid neydar-qvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan pín, glatast lét ecki' í eymdum mín.

3. J sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kallad' eg þá, alvaldur Fadir áleit mig, aptur minn styrkur grædди sig.

4. Ovina heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi' eg bar, min svo ei hefndi hjálpadi' hann, hug minn þolgædi styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá, vafsinn mig synda neti sá, um Fodur-nád eg hrópadi' haus, hans nád vard styrkur auminajans.

6. Huggun sárþreydi hjartad mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvad lengi, Gud! eg hrópa' á þig? hann yfirgaf ei veikann mig.

7. Hans miskun eñ mun hjálpa mér, Herrann trúr og líkusamur er, frá íllu hann mig frelsar vel, fúst mitt til dygdar gjörir þel.

8. Raunir og neyd eg þacka þér, þá sem, ástríkur! sendir mér; gøfga fyrir þá gledi þig, er gjædskan þín vyrdtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þacka þér, þinnar trygdar, sem ástgjof er; þér þacka' ad skópst oss allt í dag, er þín gædska ný sérhvorn dag.

10. Fyrir þá gædsku' eg gøfga þig, ad gafst þinn Son út fyrir mig; af øllum mætti øllum hug', og allri sál' eg prísa þig.

11. Guds verk um eilífd gøfgi' hann øll, Guds er af miskun jordin full, þér sé vegsemdin, heidur, hrós, hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sé hjá oss ad qvøldi qvein, kjæti'er ad morgni og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leidir hann í dýrd hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! Gudi gleym, gjald lof mildasta Fødur þeim, med ást, trú, hlýdni, heidra hann, Herra nádugann tilbid þann!

No. 18.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

O hvad stór gudleg gjædska er! góda manns-art sá ecki ber, hvørs svo er forherdt hjarta' og géd, hana ei fann né þacka réd. Guds elsku prófa' og una vid, ætíd veri mitt skyldu mid; ei gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hvør mig tilbjó? míns Guds, sem mín ei þurfti þó; hvørr med láng-gædri hlífdi nád? hann, þess eg opt forsmádi rád. Hvørr gaf mér

finnis hvíld og frið? hvorr andans krapta rétti við? hvorr gáf mér þúsund gæði' á vallt? Guðs nema hönd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjáðu hert, það sæla líf, til hvörs skopuð ert, hvar þú í dýrð um eilífð sjer, einn Guð í veru, sem hann er, til æru' og gleði áttu rétt, af mildi Guðs er það tilsett; inngángur lífs svo opnist þér, í dauðann genginn Jesús er.

4. Skyldi' eg hann Guð ei heiðra hér, hans gæðsku ei láta skiljast mér? skal hann hrópa, eg heyra ei, hann leiðrétta, eg segja nei? hans vilji og orð innskrifað er, í mitt hjarta, sem styrk því ljer, allramest Guði unna ber, en náúnga líkt sjálfum mér.

5. Þakklæti kýs hann þetta' af mér, það í góðgyrni' eg líkist sér, fús ef eg skyldu fylli þá, fegur sjest mér hans líking á. Hans elska' ef lifir í mér góð, orfar hún mig á skyldu slóð; sist gét eg fundist saklaus hér, synd þó ei drottni yfir mér.

6. O Guð! sé fost fyrir augum mín, ætíð kjærleiksfull gæðska þín; alúð dygðanna hún orfi mér, að mitt líferni helgist þér; í hormúng sé hún huggun mín, hún leiði mig í sæld til þín, og endur hressi' á efstu stund, andláts géfi mér væran blund.

No. 19.

Lagd: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís, alvaldi Gud! øllum sín hun áqvedur; vesæll er hvørr þín heiløz bod, hyrdulaus ýfirtredur; æ þess ítima géf mér gá, Guds ad réttlætis domar, qvídvænir koma, og hardir dera hitta þá, hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af engum þeckiz hér, þrjótskur syndarinn kætist; samt mun þín gædskan gløggvast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt myrkur eydast, og kjør réttvísrar umbunar, einsdygd, sem løstum greidast.

3. Kenn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda, þín skipan speki øll því er, og gledi þér ad hlýda. Hjartad þá mun ei hrædast mitt, þitt helgasta réttlæti, þad qveikir kæti: ad mér þú geymir hnossid hitt, hjá þér í dýrdar sæti.

2. Skøpunar-Verkid.

No. 20.

Lagid: I dag eitt blessad barnid ɛc.

Hef þig, minn andi! haudrid mér, hljóm byrji med lofqvæda; vor Drottinn stór frá eilífd er, øll jord og himner ræda: já, yfir allt er herrann hár, hann baud og guddóms skipan klár, ein tilbjóallt veranda; sól, stjørnur, himinhnattı, hjørd, hann gaf útdreift, sem fis á jørd, og sandkorn sjáar-stranda.

2. Gack hátt, mín saunglyst! glød í fylgd, Guds engla raddar hljóma! Gud Skaparinn er gædska mild, gélli vid þúsund róma! Gud skaparinn er eilíf ást, vid ord hans lífid streyma sást, slík øll, sem lifa kuña. Gud er sjálf elskan, Gud vor, já, gengur øblugur hródur sá, af mergd ótaldra munna.

3. Mín lofgjørd, hærra lypti sér, lýsi dýrd verka þinna! Gud yfir allt æ gøfgum vér, Guds krapt má hvørr einn siña; gódur, vís er vor Gud og stór, greinir himins og jardar kór, hvad skapt er, hañ

baud væri; allt stód þá prýdi' og ordu í, óendanlegum Gudi því, hans öll verk heidur færi!

No. 21.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Hvørr má, Gud! skynja hugur þig? hvørr ædstum Gudi, líkja sig, í anda veldi vídu? þig, Drottinn yfir öllu einn, sem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt lofar heimsins smídi. Tign ædst, óst stærst, eilíf vísust, verd ad prísast, vér því greidum, lofgjörd, þakklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst eilífu frá, um aldir vera munt og sjá, ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; þú skipar, heimar undir gá, því þú einsamañ drottnar, lopt há, lád, lá, gjörir prísa', og gjörvallt lýsa guddóms megni; Drottinn vor önd því í dupti tigni!

3. Gud! þín stærd er ómælanlig, umkríngir guddoms ljósid þig, daudlegum ofskjært öllum; þó er þinn kraptur öllu nær, alheima', er skynsemd mælt ei fær, geym rædur þú gjörvöllum; eins smærst og stærst, allt ber vottinn, um þig, Drottinn! er vér sjáum, í þínum verkum og fundid fáum.

4. O Gud! hvad værum vér án þín! vitska þín byrtir undur sín, í hædum og á jørdu; til heilla oss, en heidurs þér, hönd þín stjórnar og máttug ber, sképnur í skaptri ordu; eins blídt og strídt, þú á-leggur, því vorn gløggvast þeckir haginn, eins í svart-nætti og um há-daginn.

5. Vegsamid þá med helgum hljóm, hátída saung og gledi-róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, skraut himins skodid þrátt, skodid hans speki, gædsku, mátt, hans guddóms veldis vott-inn! skodid! skynjid! ydur gledjid og til-bidjid allra Fodur, Gud fyrir Krist vorn kjærsta Fodur.

No. 22.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hátt syngid Drottni hærsta lof, hann prísa, madur! attu; til engla-tignar hátt þig hóf, sá himna sköp vídáttu; allt hvad hans veldi líf nam ljá, lofi' hañ hvad sína vísu á, í fagnadar flocki einum; syng himin! dýrd, lof syng þú jord! syng Skaparanum þackargjørd, hvørs gædsku gjørla reynum!

2. Gud! hvørr má samjafn heita þér? hvørr líkur nefnast skyldi? allt skapad

vottinn blídu ber, allt blessar fodur-mildi. Orm og Serafim álítur, og beggja kjør, þiñ vísdómur, med kjærleik réd áqvarda; eg þín mañkind, heill hvílik mér! hátignar þinnar kmind ber, já, eilíf á ad verda.

3. O Drottinn! hvílik unan gód, í alheims hríng margbrotna, um lopt, jørd, sjó er líf og hljód; Guds lýsir stjórn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar nádar vottur mér, eg skal med hrærdum anda, eilífi Gud upphædanna! þér, allra lindin gædanna, um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Géf mér skyn ad skírt eg prísi, Skapari minn! þitt vald og krapt, hvar med Gud, þú gódi' og vísi! gjørvallann féckst heim vorn skapt! efl og styrk minn innra mann! ad yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig vyrstu' adstoda, vegleg medur lotníng skoda.

2. Jørd og himin-hvolfid bláa, hærstur tilbjó kraptur þinn, í því stóra' og í því smáa, alveldis-mátt sama' eg finn, allt í fagra ordu sett, allt framgengur víst og rétt, um allt eg má med undrun ljóda, allt sé hér hid harla góda.

3. Hvad bín fram á hvørjum morgni, hátignarleg brunar sól, ad ljómi, gledji, lífgi og orni, láds vors myrkva' og kalda ból! hvørs bønd mældi heñar skeid, bríngbogid um loptin breid? ad hennar slocknar ecki eldur, aldrei skérdist, hvørr því veldur?

4. Loptid ofs med lífi gœdir, lífgar vort og styrkir fjor; í regnskúrum ofan flœdir, af þess bruñi frjóssemd or; storma her þá hertigjast, hér þitt dunar þrumukast, sold sem gagnar, sold sem hrœdir, og furdu hátt, hvørr Gud sé, rœdir.

5. Hvørr mid setti sjóar œdi? sagdi: lindir frambrjótist! lét vøtn halla hafs ad flœdi, hvar uppspretta nádu fyrst? jardar holu ydrum í, elds hvørr megni stjórnar því? hvørr í fylsnum fjalla geymir, fagrann málm til nota heimi?

6. Hvørr med lausi skóga skrýdir, skreytir grœnum blóma fold? hvørr orma gledur, elur, prýdir? upp hvør lífgar dauda mold? hvørr gaf sál' og sansa mér, sem skynbragd á margt nú ber, og til þín má þánka snúa, þú Alvaldi'! og á þig trúa?

7. Allt þad skópstú, allt ber vottinn, um almátt, speki' og gœdsku þín; lífsins

Fodur dýrka' og Drottinn, med dygd og trú skal endin mín. Já, Gud, vor Gud víst er stor, þad vottar himin, jord og sjór, lopt, votn, eldur, allt til samans, oll veroldin segir: Amen!

No. 24.

Lagid: Kom Skapari heilagt Andi!

Upp! upp! allt hvad Gud hefir gjort, hofund vegsamid, prísid þann! þad minnsta' er skóp hann mjog er stórt, mátt hans og gædsku birta kann.

2. Þó kæmi saman Kóngur hverr, klæddur í skrúd med voldin há, eitt grasstrá skapad gætu' ei hér, Guds bending ein kann fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér fann, ofveikann þeirra himin-krapt, af engu því ad aldrei kann, eitt duptkorn minnst ad géta skapt.

4. Æ oll vanmáttar augljos spor, hjá ollum sképnum birta sig; ó! hvar má finna ord, Gud vor! er verduglega prísi þig?

5. Hvad sæ eg sagt, nær fjolbreytt lít, fold ad umvefja blómstur skart? og allann gróda' um engi', er nýt, eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad fæ eg sagt, nær fugla-krans, fagrann samstilla heyri róm? otal hljódfæra umfram dans, ondin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig, nær her af qvikum sképnum sje? hvad Guds frá himni', er sýnir sig, sólin upprunnin geislande?

8. Hvad fæ eg sagt, mér furdu fær, fagurt blikandi stjarna her, blídt sje eg hvor ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, hátign míns Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg, gofgist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda kór, allar kynqvíslir veralda, Guds nafn vegsamist, Gud er stór! Gudi sé dýrd! Hallelújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gofgi prísi, Gud minn! þig einn ondin mín; hvorr er, sem þú, sá þinn vísi? sannast rád og speki þín. O! ad mætti andi minn, í ollum þínum verkum þin̄, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hvorr, sem æ má prísa!

2. Í bjortum fjarska hátt upphengdi, hog þín speki sunnu-hvel, med stjarna-hnottum haglega tengdi, hnott vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, eñ þú stydur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns dropur tímind þessi.

3. Ærnum þúnga, hvørr svo heldur, himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú skópst, hvorr veit hvad veldur, veröld lídur fram í því? mid hvorr sólu setja réd, svo vís-domi' og dásemd med, ad yl og birtu senda sinni, sol veröldu' og frjófgun kynni?

4. Hvorr fram loptid heimti', umvefur, hér sem oss, allt bera má? allt af því líf, hræríng hefir, hitt, sem lífs er andi hjá; dampa saman dregst þar megn, dogg í snýst og frjóssamt regn; frjóssemd blessun flytur, heppna, fram til mín og allra sképna.

5. Hvorr nam lopt svo laga' ad géti, leyptur fædt og þrumu gný? vinda strik ad fljótt umfeti, fuglinn léttfær sveymi' í því? ad þad beri' ad eyrum hljóm, ad til dýrdar þér vorn róm, lífgi þad og fleyti fiskum, fiskum hægt í afgrunns kymum?

6. Hvorr vann svo ad hátt uppgnæfi, hefja jörd úr djúpum sjó? votn skamtadi

hvørr í hæsi, henni svo ad yrdi frjó? hvørr vøtn þekur? hvørr þau nam, hepta, qveikt þá velta fram? hafs vid øldur hásar segir: híngad æsist, lengra eigi!

7. Grundir hvørr í grasi vefur, græddi skóg' á eydi=lód? korns og víns hvørr gnóttir géfur, græna' um dali fjøllum hlód? marmara hvørr og málma fjeld, midt í jardar ýdur køld, lagdi? eldum gjár hvørr grefur? gjørvallt skrauti hvørr umvefur?

8. Gud! þín vitska bjargar, blessar, býtir nægtum, prýdi lér, siydur, verndar, hýrgar, hressir, heimi líf og farsæld tjer. Guds hátign eg gladur sýng, og guddóms vottinn allt um kríng; Guds, minn andi laungum lýsi, og losi speki, þacki, prísi!

No. 26.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Frá hreysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, ó þú ósýnilegi! hvad stor þú ert, þad miklast mér, margfold því alheims dásemd er; allt verdur, er þú segir.

2. Vid bod þitt heimur hvørr upprís, hvad ertú máttkur, gódur, vís! sonn orda

sú því lýsir, órøskud, hvørri áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga prísi!

3. Guð! hvørr kann fjarska furðu geim, fá mælt, og takmörk sjeð um heim, hvar ótal hnettir sveyma! vanmegni hyggju manns að slær, megin dýptir að horfa' í þær, og ómælandi geima.

4. O Guð! hvar birja? hvar þrot fá? hvort þíns alveldis takmörk ná? orð, mæling', þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geim má, þar sólir sólum hærra stá, ei veit hvar enda hlýtur.

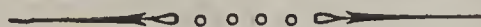
5. Oþecktir hnettir útleiðast, ótal þúsundum fjölbyggjast, ótal alveldis sæti, þau verða sérhvør þá fyrir þig, þér, mikli Guð! øll hnegja sig, þér auðmjúk þjóna ætíð.

6. Þér hnegir allt hvað þenkja kann, við þig øll fagnar náttúran; þér afgrunns hylur hlýðir; þín bending lægir bylja þrá, bifast grundvøllur heimsins má, og bresta nær þú býður.

7. Sjá, Guðs tign! játa gløggt eg sinn, gjørvallann anda vanmátt minn; alveldis hönd eg eygi, einn sem verk hefir algjört sitt, á orðu, tíma' og krapt féck hitt, hverju sem haga megi. (3*)

8. Hönd þín fullkomleik hagqvæmañ, hvørri skèpnu medskapa vañ, ætla sjør, edlis krapta; allt vard ad því, sem vera skal; vísdóms hèr sjest hid mikla val, ædsta fèck ordn skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! ó túngur! sem ei telja má, ein er ydart lofqvædi, Algædskan; prís svo syngur sinn, sèrhvørr lífs kraptur: Skaparinn, er einskjær elska' og gædi!

3 Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Lofid Drottiñ lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er! kyn, honum keypt til handa, komum! med saung hann prísum vèr! hvørr mun jafn, honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lífs safn, æ dýrki þann Herra!

2. Lofid Drottinn lifanda, er lèt oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa, og hvad sem farsæld efla má; enn þótt neyd, á oss stridi, old þó deyd, fyrir qvídi, Herrans greid, hjástod verndar lýdi.

3. Lofid Drottinn lifanda, ljúf drýpur blessan himnum af, hjá oss vid stórf réd standa, og styrk í allri mædu gaf. Augu manns; öll sem kjósa, æ sjá hans, forsjón ljósa, borg og lands, bygdum á sér hrósa.

4. Lofid Drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa, af illu gott oss brátt í vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er Skapara; gjörvallt sór, Guds lof ei ad spara.

5. Lofid Drottinn lifanda, láð-byggendur med eitt samtak! hans lofgjörd himnar vanda, hañ byggur og vort auma qvak. Gud vor er, Gud alvaldi; gofgum vér, hann um aldir; hvad lifs fer, honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Ris upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Ó! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottiñ miñ! mín veika lofgjörd mundi' ei kunna, mikla nóg födur-kjærleik þinn, af því þín medferd öll á mér, undrunarfull og dásöm er.

2. Þó fengi raust mín fagur-rómud, flogid svo vídt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn lofsaungs-hljómur, léttfær

ad Drottins tignar-stól; hvar engla roddin ofdauf er, ollu midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái'eg, Fadir! qvakad, furdu léttvæg er þockin mín, þú vilt mitt offur þó medtaka, þócknun medur af gædsku þín, þú veitst mín orka' er veik og smá, viljann þú einann lítur á.

4. Um mig þú Fodur-forsjón vefur, í fadmi þínum ugglaus bý; til þarfra ydna þrótt mér géfur, því nýt eg brauds af hormum frí; Fadir! oll gledi' og farsæld mín, flýtur af brunni gædsku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hond mig dró frá hættum syndum, hvatti: ad elska dygd og þig; þá fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo lengi túngan síg má hræra, saung-rodd mín glod skal prísa þig, hjartad skal þackar-fórn þér færa, fær medan hreift í brjósti síg; þig, er eg hníg í daudans-dal, dýrka sídasta andvarp skal.

7. Mín glada ond þá upp sér lyptir, ódaudleg frjáls í himininn, og englum jafn eg eymdum svíptist, enn fegur hljómar saungur minn; ædra med himna hird eg þá, o Herra! lof þér syngja má!

No. 29.

Lagid: O! þú gøfuglega þrenníng!

Himna Gud og hjartans Fadir!
Heidur þinn vér syngjum gladir!
Þúsundfaldt þøckum vér þitt hjálprædi,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi
Er sképnur allar nærir.
Þín voldug hønd, Drottiñ! verndi' oss hér!
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þér,
Lída og þreya,
Loks í trú þér líka deya.
Og útvalda,
Um aldir alda, ædst lof segja!

No. 30.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldreji, eg þó vinalaus standi' um sinn, og þó eg hitta egi, ørbirgd og sótt, því hugur minn, traust Gud á, sífeldt setur, særa má, hvad sem gétur, ørt mun fá, enda hrigdar vetur.

2. Eg hrædist ei þó sjái, allrar veraldar fjørbrot hørd, eda þó æda nái, ógn og skélfíng um lopt, haf, jørd; Gud mig leidt, gét-

ur tryggur, grandi eydt, best þá bygg-
ur, hjálp tilreidt, hann fær, nær á-
liggur.

3. Eg er almættis handa, ágæt sképna,
mitt hjartad í, sitt gaf hann ord og anda,
af náð frelstum ei gleymir því, hann best
sjer, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd
þá grætir, rádi mér, ráð hans, hvad
sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, him-
ininn er mitt fødurland, til hans sér hugur
fleytir, hvar, eptir skammvinnt mein og
grand, gledi fá, géfst mér bestu, gædsku þá,
dásemd mestu, set eg á, sanna traustis
stadfestu.

5. Øll lidnu lífdaganna, lídan um ei-
lífd gleymist þá, í flock' útvaldra manna,
eg nær helgadur birtast má, sigur-krans,
senn í ljóma, sælu lands, ber med sóma,
Frelsarans fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds Son
er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda,
engla hans medur saungva-kór, alls nægd
þá, er þar gledur, enginn má, túngu med-
ur, greina, sá, glaust er ósjedur.

7. Mín sál hér medan þreyir, mænandi
horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis degi,
ad sjá hátignar ljómann þinn, eilíf þá,

auðnast kjæti, er eg má, herrann mæti! frelstur stá, fyrir þínu' hásæti.

8. Hjá þér öll heimsins mæða, hlýtur í gleði snúast mér, þar kann mig hrigd ei hræða, harma grátur afþerrdur er; glaður því, grøf að vendi, Guds dýrd í, hug minn sendi; hreß og frí, hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagið: Gædsku Guds vér prísum.

Einn Gud þér alllr prísið, og lofið Drottins náð, allt skér til góðs, auglýsið, öllum hans stjórnar-ráð; frá vorri fæðing hann, fram oss sem faðir leiddi, fødurlega tilreiddi, það sérhvörr þurfa vann.

2. Eins við oss orlát breyti, eilíf Guds ríkdóms hønd; frið, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu að, hér sína hegdun vandi, í blýðni trúr vel standi, hvørr einn, Gud géfi það!

3. Þér Faðir! eilíf æra, æðst lof og þöck sé tjeð, og þínum Syni' ástkjæra, Anda guddómsins með. Gud, sem varst, verdur, ert! blessa vort land, géf blíða, bót þeim, er raunir líða, heill vor og hjástoð sért!

No. 32.

Lagið: A Gud alleina.

Lof, eilíf æra, alheims stýrir! sé þér! um áſt einſkjæra, allt ſkapad vitni ber; ó Gud alvíſt! allt þitt framleiddi bod; þig alls anglýſi, orda, líf, fegurd, rod, og þig einann príſi, oll ſképnan ſæl og glød!

2. Þín gædſka gledur, gæfu' og bleſſun tjer, ſvalar og ſedur, ſífeldt vidheldur mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fødur minn; fødur-áſt efna, æ reyniſt þú hvørt ſiñ; af þér alla géfna, andar-krapta eg fiñ.

3. Þú hýraar, hreſſir, hugſvalar, ſtyrkir mig, þó lífskjør þeſſi, mér þyki ervidlig, aldrei eymd hrjádann, mig yfirgéfur þú, en þrautum þjádann, þín gledur mildin trú, ad til æru' og náda, eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjaſt næ eg, hjá mér þú jafnan ert, hvørgi horft fæ eg, hvar þig ei ſjái bert; í hug hvarflandi, þú hulda þánka ſjer, ádur minn andi, útklekur þeim í mér, æ mitt allt áſtandid, allſtadar ljóſt er þér.

5. Hvørt gætinn geymi, gædſkurík bodin þín, eda' gálaus gleymi, því gæfa' og heill er mín, þú grant adgætir; guddóms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd, er og trúr leidtoginn; beſt þinn kraptur bæti, bleſſadur vetkleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, heillasóm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífs frest þá ljedann, miñ lætur þrjóta hér, sæ þig, Fadir! sjedann, hvar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Hvar birjar, Herrañ blídi! hvar endar þín grunnlausa nád? hvad er, sem ei útþýdi, augna mid þitt og vísdóms rád? sérhvers, er líf þú ljenar, líku þín minnist ávalt, og hvad hans þorfum þénar, þú sjer og géfur allt, vort traust er á þér einum, o Fadir himnum á! hlífd þín nema' hamli meinum, hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gløggt vitni jord og himin ber; henni alls eckért mann-vit má, maklegann prís og lofgjord tjá; þín ofan streymir miskun mest, og mildi hvørn dag til vor best, sem um eilífd fær engann brest.

2. Braud fyrir daglégt þock sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þock fyrir

land vors frid og fró, frjóssemd jardar og abla' úr sjó. Gódi Fadir! þig gofgum vér, þig gofga jørd og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagid: Á Gud alleina.

Ønd mín ósk sína, o Fadir! sendir þér, þú veitst þørf mína, því lifid gafstú mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvalt er, þad mædu minni, má valda'og gagni hér, hvad mig hitta kyñi, til heilla verdur mér.

2. Líf med líkama, leikur í hendi þér, allann lífs ama, eg reyni gæfu mér; þó mig þraut beygi, þolleysis flý eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid, þinn vid skamt eg þegi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ei hvernig, um minna daga tal, ángrast ei heldur, eg nær burt fara skal; þú einn afmælir, æfitíd mína hér, og einn farsælir, miñ afgáng, heim þá fer; hel þá holdid kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagid: Til þín heilagi Herra Gud!

Hátt prísi Drottiñ hvørr eiñ mañ, hans lofsaung allir vandi! frjófgun jørd-

unni færir hann, frid géfur vorn landi, ó Gud, vor Gud! vér þöckum þér, þín miskun, vor Gud! eilif er, oss fordi' hún öllu grandi.

No. 37.

Lagid: Gudi lof skalt önd mín inna.

Eillífi ástar Fadir! er alvaldur stjórnar himni' og jörd; allt sem þitt ord skapadi, allt heidrar þig med þackargjörd; forsjón vídfrægir þína, fagnandi vegsar þig; skyldi' eg þá einn ei sýna, ást Skaparans vid mig? ó nei! önd míñ' og hyga, upplypti' eg, Gud! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna nád mér tjádir, nafn fyrr enn lærdi' eg hjala þitt; gagn mitt trúr ebla gádir, geymdir opt líf frá slisum mitt; skammsýnn eg gjördi' ei grilla, hvad gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augad þitt æ vakandi, öll hepti meinin vond, mín geymdi vel vid grandi, guddómleg födur-hönd.

3. Eg þína, ástar Fadir! ánægdur blessun dag hvörn sá; á mér ávallt sannadir, ad engann, sem þig treystir á, og þér sig allañ hefir, afhendt, þú skiljir vid, upp-

heldi gott því géfur, gladværdir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt føgnud saklausann, mér Drottins milda þjenar, miskunar uppsprettan.

4. Pad má ei reiknast reidi, þó reyni bøl og eymd vort géd; oss Fadir ljúfur leidir, likn sendir jafnan þrautum med, alls gjørir gódann enda, guddóms vísdómur þinn; ef þúngbær brigd réd henda og brealdi anda minn, þolgædi þitt ord kéndi, þinn andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minn vidrétti hug.

5. Lifs á vedhlaupi háln, heims þá ginníngar tældu mig, og vidnæm syndin sálu, svikid hafdi á lasta stig, svo sálar gagni' ei sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; o Gud! þú enn min gættir, ei vildir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt mattir, mína samvisku því, fødur-raust fræddi, hvatti, frelsadist eg á ný.

6. Packar eg hef upp hljóminn, hjartanu til þín lypti' og ønd; æ! géf eg ávalt rómi, þér æru og lof, ad mér þín hønd, fødurleg gott allt gjørdi, Gud! eg vegsama þig! æ eg andmjúkur virdi, umsjá þína vid mig; allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna, sem láð, fagnadar lofsaung fórnar, fødur-ást, þinni' og náð!

No. 38.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Hér, Guð! eg þackir segi, þín náð er furðanlig, er frá fæðíngar-degi, forsorgað hefir mig, og annast eins og nú; mig skorti fot og fóður, þá fæddist af lifi móður, allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, eilífi Guð! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur þver, loptið er eignin þín, af hvorju eg dreg anda, orka hann frá mér senda, annars mín æfin dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvað hér kann haga, heillum sérhvors og mín, himin, votn, haf og jord, allt, sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjord.

4. O! hvað orlátur Herra, ertú vid sérhvern mann, orda hlutanna hverra, hentug vard fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græda, sumt agar, allt kann fræda, og stoda einhvern veg.

5. Enginn rétt enn veit skíra, ollum tegundum frá, grænna grasa og dýra, sem gagnast monnum fá, lof sé þér, Drottinn dýr! er þad skópst oss til handa, og létst í skordum standa, úr hvorjum eckért snýr.

6. Nýtt'eg ei nádar þinnar, náqvæmu, Fadir minn! yrdi rás æfi minnar, endud, sem draumurinn; líf mitt lifir af þér: láttú mig lof þér gjalda, og lífinu hjá þér halda, medan eilífdin er!

No. 39.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Skyldi' eg míns Guds ei gøfga nafn, gædsku hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, ad hann vill mér hid besta; sannlega nád hans einskjær er, sem alla tíd vidheldur mér, vid øllum háska hlífir, og mig forsorgar fødurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guds ein ætíd blífur.

2. Þegar frá eilífd þeckti hann, þad minni velferd hagar; ljós, krapt, gædsku og líf eg fann, af líkn hans alla daga; hans fødur-ást annadist mig, ádur enn lífs eg komst á stig, á minni vegferd veitir, allt sem hér vidþarf velferd mín; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guds ein aldrei breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist géd, blídlundads fødurs eigi, þó gjálíft fái gánga sjed, gæfu þad út af vegi; eins fæ

eg reynt þitt foður-þel, fara í öllu með mig vel, elska, þá aga sendir, ei hirta' í reiði og hatur tjá; hverfult er allt og bregðast má, ást Guðs ein stöðug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, hörmúngar þegar mæða, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæða; frá þrældómsfullum synda síð, sem eg gjálífur undi við, með þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ásta' á ný; allt bregðist og þrýtur heimi í, ást Guðs þó ein mun blífa.

5. Engin heims þjáníng eilífð nær, afskömtuð lífs er mæða; af þeirri vissu önd mín fær, eblíng og styrk þolgæða, þá vetrar hretið þrýtur stríð, þar eptir kémur sumar blíð, hverfur eins hrigðin senda; í fögnuð sorg öll síðar snýst, svipult er allt og þrýtur víst, ást Guðs varir án enda.

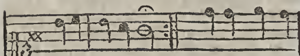
6. Af gæðsku einni géfur mér, Guð óumbreytanlegi! eins sorg og gleði, eg fyrir þér, mig auðmjúkt niðurbeygi; ó Faðir! géf mér Anda þinn, að ástundi eg kostgæfinn, þér að þóknast og hlýða, uns reynslu tímann út hefi' stríð, og andlit þitt fæ skoða blíð, og allt bregðist annað síðast.]

No. 40.

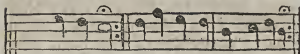
Lagid: Jesú! þínar opnu undir.
Eptir þessum nótum.

Heims=ins Styrir forsjón fasta, fyrir
Til vyls og efa hvørr vill hasta? heyrast

hvørri sképnu ber. hvadan snaudum
skal ei spurt af mér: bitr=i naud eg

bjørg ad berst? heiti Kristsſá hyggst ad bera,
hvørninn verst? hugsjúkur má eck = i vera.

2. Lífs áhyggju, minu Gud! mína, og mig eg fel í hendur þér, øruggur vid umsjá þína, er eg farsæll þar og hér. Eilíf speki' er allt þitt rád, øll þín breytni gædska'og nád; eg ei þecki hvad best hagar, hønd þín allt til góds mér lagar.

2. Vorn um mig nær veit eg þína, vel fyrir øllu borgid er; óró skal mig engin

pína, orrugg forsjón þín sem ver. Ovild, hætta ecki nein, orkar mér ad vinna mein, sjálfur daudinn síst mér grandar, sællra Guds á milli handa.

No. 41.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud.

Hví spyr hugsýkin: hvar mér sé, hönd, er atvinnu tæri? veiti braud, klædi, hús og hlé? hér sem eg gjordur væri, volædis einn ad þola þrá, þvílikt sem Gud, mér vikinn frá, Fodurs ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur vird fyrir þér, vinna þau ei né spinna; þó týnir Kónga sóminn sér, samlíktur skrauti hinna; hvørr of þeim fot og lénti lit, hvorn laungum undrast mannlegt vit, sem orkar miklu minna?

3. Ef Gud skrýdir svo eitt grás-strá, er fáir virda'og nýta, þad í dag blómgast engi á, á morgun færdu' ei líta; hvort mun hañ sídur sinni mind, sjá fyrir og ei þér, mannkind! naudstaddri bjorg útbýta?

4. Svo viss sem minni ondu er, eilífur sæln stadur og miñ líkami eiñiñ hér, uppríst forklárадur, eins víst framfæri eg skal þá, af Gudi medan lifi fá; hann er og hér minn Fadir. (4*)

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrei láta mig pína; mér um næríngar mæld-ann veg, minn Gud vill nád audsýna, þad góda, sem eg girnist fá, géfur, því vill mér hjálpa sá, og velferd efla mína.

6. Dís auma, Drottinn! álít nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir, af ver-øldinni, veit mér þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjørumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Mín gjæfa bygd á Guds nád er, gétur því brugdist eigi, í míns Skapara umsjón mér, af øllum hug því fleygi, hans eru jord og himininñ, hañ mun sem Gud og Fadir minn, mér hjálpa' á hvørjum degi.

2. Hañ sá frá eilífd hvørsu stór, heppni mér duga skyldi, líf mitt, armæda' og lucka fór, lítt sem hañ skamta vildi; hvad syrgir þú þá, sál mín kjær! signr í øllu trúin fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hañ veit þørf mína' og hefir rád, úr heñi líka' ad bæta, fyrr enn eg beiddi fann eg nád, og féck hans vísdóms gæta; for-sorgar mig sá Fadir hér, framvegis hulin Guds á mér, velþóknan verdi mæta!

4. Hvört mun sú stóra heppni manns, hérvistar jöfn á dögum, betri enn mædu hlutdeild hans, hvörri þó yfir kløgum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid, med allskyns heilla högum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, og helst má gæfu kalla, gefa mun Drottiñ gnægd af því, alls heims og sæld gjörvalla, sálunni gæfa engin er, en góð samvitska létt-ir þér, ok hvört, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór, heñ-ar skamvinur sonum? hvad er andstreym-is ólgu-sjór, opt lægdur fyrr enn vonum? fulltreystid Drottni alltr enn, annast gud-hrædda vill hann menn, líkn veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvída því vekja ser, örbirgd er ama kann? minnstú Gud þér ætíd añ, ord hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann'æ og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vitni ber, um fødur forsjón þá, er mannsképnum líkn vill ljá, líta vor-ar þarfirnar á.

3 Hvørs vid andvørpun hann qvad nei? hvørr af þeim góda leiddist ei, sem fadir barn sitt ber? af honum þyggjum ójafnt vér, allir þó hvad gagnlegast er.

4. Riki, máttur og mildin þín, minn Gud! sem heyrir andvørp mín, er som og ádur, því, hún kynslód frá kyni ný, kroptug skín øllum heiminum í.

5. Rikur þó treysti rikdóm á, í riki dandra gista má, riki Guds kaupa'ei kann. Elska mig, Fadir! fátækann, fadmi gullid hvørr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er, enn gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi heill og audur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilíft ord, er þessa huggun gaf á jørd, þér, Jesú! þøckum vér, ebli þad oss ætid hér, umsjón Guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltú svo qvelna' og klaga, kjør útskipt þér, sála mín! því med sorgum svo þig naga? sjá, þinn Gud vill heillir þín; eg í Gudi gladur er, Gud! mín

sál fulltreystir þér, öllu' er reyni'eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgéfur, á hörmúnga vöndu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, önd mín til þín fyrr og síd; hvör ógn sem ad höndum ber, hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar sæ eg skoda, frelsi' og líkn í öllum voda.

3. Hvörja neyd, sem hlýt eg lída, hann vill aldrei gleyma mér, af því mun eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar ecki' ad farga, offsi' og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Ovina her ef ad mér drífur, örugg er þó Gud mín borg, umsjá hans mér ætíd hlífir, allri frelsar mig af sorg, já, þó gjörvöll móti mér, makt og völdin fylki sér, eckért gégn mér orku nýtur, allt Guds vilja lúta hlýtur.

5. J Jesú nafni'eg læt mér lynda, lán, sem Drottiñ skiptir mér, blídt hvört edur bágt vill senda, til blessunar þad ávallt er, í sorg og gledi sýnir hañ, sig ástvininn trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stödugt vonar.

6. Vil eg, Gud! á vald þitt géfa, veikañ mig og gjorvallt ráð; lát mig heldur aldrei efa, ást margreynda þína' og náð; hvad sem, Gud miñ! þóknast þér, það er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg vid það kañast, vill mig fødurlega añast.

No. 45.

Lagid: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Aldrei, mín sál! ørvæntú hér, þó yfirdynji þrautir, Guds forsjón mild ei gleymir mér, þó gángi'eg þyrni-brautir. Þér greidist vegsemd ætt frá ætt, alheims Verndarinn gódi! alla líkn fyrir, æ ágætt, øll jørdin lof þér bjódi; anst því himnar hljódi.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagid: Í dag eitt blessað barnid er.

Upp! ad samsýngja engla róm: æra sé Gudi á hædum! frelsud jørd, med

faagnadar blióm, færir prís í lofqvædum, því Jesús líf, sem lét á kross, líf og sálu-hjálp færdi oss, heims føllnu ættum øllum; slíi sorg, ótti, slíi þrá, því féck hans vegna þóknun á, Gud vor þjódum gjorvøllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, því, vor ótti' í gledi breytist; ó hvílík heill, nær himni í, honum prís af oss veitist! þú, hvørs fæding oss blessun bar, og blessadur daudi einn var, hátignar himins vida, ásamt Fødurnum átt nú rád, æ minnstu vor í líkn og nád, Jesú! Lausnarinn lýda!

No. 47.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Gud leit allt hvad hann gjørdi, sjá! gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, gædsku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med, øllu skøpudu fjør og líf, styrk, føgnud', nægtum fylla réd, forsjón vís, máttug, gód, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjørd qvad: vald Drottins mildi' og vitska' er stór, verkid skøpunar birtir þad.

4. A manninum hér mátti sjá, mest af øllu Guds dásemd þó, hans egin mind var sjálfur sá, í sál' heilagri vitska bjó!

5. En þessi sképna', er allt fékk gott, í reynslu veik þó falla vann; synd, eymd og dauda sjánm vott, sorglegann um breisk- leika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitst til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ný, hañ þegar birtist jørdu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, híngad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgódur hrigd og hád, hlýdiñ til dauda Fodurinn vid.

8. Nú syngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stor og vís! já, allir frelstir játum vér: Jesú! um eilífd sé þér pris!

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

I nafni Jesú athøfn má, øll vor stofn- ast á jørdu; gagn og heidur ef ebla á, ei tjónt'ad valda hordu. Allt, sem þañ- inn uppbirjad er, allt til góds horfa reyn- um vér, og heilla takmark hljóta: Gud eiñ ad prísi verk øll vor, velferdar til hvørt gaungum spor, á øndu' og lisi ad njóta.

2. Í nafni Jesú, eins og band, oss Jesús, vér ákollum, vonhraustir Drottins nafn í nand, náð prísum Guðs á ollum. Hvað hann skipaði strax svo stóð, sterkur, vís, mildur vor er Guð, honum jörð, himnar hlýða. Allt vel því heppnast monnum má, miskunsemd hans, sem treysta á, og foður forsjón blíða.

3. Í nafni Jesú ondumst vér, í nafni hans hér þreyjum, hans orð í lífi ljós vort er, lind huggunar þá deyum. Af grof oss vekja vill með raust, voldugri, þar á setjum traust, hjá sér til lífs innleiða. Með engla roddu þér skal þá, þinn, Jesú! lýður himnum á, lof endurleystur greiða.

No. 49.

Lagið: Þann heilaga kross vor Herra bar.

Einum Guði sé æra' og dýrð, er sinn Son sendi híngað á jörð; hann stýri' og stjórni' oss ollum saman, svo vér hann óttumst og elskum, Amen!

No. 50.

Lagið: Á þig alleina Jesú Krist.

Á þig, ó Herra Jesú Krist'! eg set von mína' í heimi; þú elskar mig, það á

eg víst, ord þín veit mér eg' geymi. Af himni til vor ofan stést, og kénndir, leidst, huggadir best, blíd trygd þín eymda bætti klif, blessadri hlif, þíñ því fel eg ønd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn, ángist og hugar-pínu, voladra þú ert vinurinn, veit svølun hjarta mínu! mín sála traust þig setur á, mig synda leystir boki frá, en heimsins slægdum varar vid, mér veitir lid, í freistni' og géfur andar-frid.

3. Ebl mig, Lausnari! ætíd þér, til æru lífid vanda, ástverk þad muna'og mikla hér, ad mig leystir þér til handa; fúslega, Jesú! feta þinn, feril, náúngann elska miñ, uns skipun fæ eg skiljast vid, skamtad lífs mid, eilífa sælu erfi' og frid.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hærstañ Fødur alls góda, og Jesúm Krist hans sæla Son, sem leiddi oss úr voda; helgañ Anda, sem huggar ønd, hørd villumyrkra leystir bønd, en trúar gladt upptendrar ljós, til þess ad oss, audnast á himnum ædra hnoss.

No 51.

Lagid: Margt er manna bølid.

Oss géf, Jesú! øllum, ad frá þér ei føllum, frid svo fáum vér; þú gafst frels-

id þyda, þeim frá dróma strída, synd í setti oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ei skal binda, oss í syndum, allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt á, sá Jesúm ástvin á, andveldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hvørr Jesúm ástvin á, þess géd, ánægt sins Guds rádstøfun med, huggun fann, brigd þó mædi.

2. Hvørr Jesúm ástvin á, sá kann, óhult lifa, ei hrædist hann, fors heims né flærdar snørur; ef syndin skélfir sálu mín, og synda straff, mig, Jesú! þín, vernd trúfost vér óforum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvørs meins, í neyd og deyd ei efast, øruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi móti deyd; allt vol þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

O Gud! þá heimar hrapa' í grun̄, hefur upp qvøl og dóms ógnun, frek ódygd fer veinandi. Hug-gladur eg vid

heima fall, þig, Herra Jesú! skoda skal, Lausnara minn lifandi. Æ hér, unn mér, þér ad hlýda, þá ei qvída, þarf vid dómi, fagnandi sýng eg: sæll hann komi!

No. 54.

Lagid: Nú komi heidinna hjálpar ráð.

Jeg gledst af því eg Jesúm á, hvad jafnast má vid gledi þá? hún í raunum hugsvalar hér, hagsæld velgengnis eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg veit hann píndist krossi á, mín vegna, hans ef held eg bod, hlífer Gud mín og örugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg stendst því heimsins svikráð flá, fors heims ei unnid fær mér svig, fullhuga gjörir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg vil sál' mína hvetja þá, ad þreyta fús hinn þraunga stig, því hann ei yfirgéfur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jafnvel ei daudann skélfist sjá, hann því vidbúinn hittir mig; heimfor mín verdur fridsamlig.

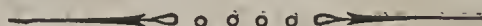
6. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg mun til hans í hæðir ná, þar hañ er, vera honum með, í himna sælu fá hann sjeð.

7. Já, eg gledst í þér, Jesú minn! jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; mín gledi, lífgjof góð ertú; gofgan mín hljómi um eilífð sú!

No. 55.

Lagið: Koníng Davíð, sem kénndi.

Son Guds ertú með sanní, sonur Guds, Jesú minn! Son Guds syndugum mañi, sonar arf skenktir þiñ, Son Gud eiñ eingétiun. Syni Guds syngi gladur, sérhvorr lifandi madur, heidur í hvort eitt sinn!

5. Jesú Fæding

No. 56.

Lagið: Í dag eitt blessað barnið er.

Með gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! úr himna dýrð þú ofan stést, á jørð til vor, því súnginn best, sé þínu nafni sóminn!

þad von og føgnud gódann gaf, gjørvallt mannkynid syndum af, ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleiksins Gud þig sendi oss; í svørtum mirkra ranni, vitskunnar gladt geisladi ljós, þú gjørdir follnum manni, blídur kénna, ad þeckja þann, þig er oss sendi Frelsarann, heiminn vid hann for-líka; dygd heiløg kénníng heimtar þín, heidur því syngi túngan mín, þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskjærust dygd var allt þitt líf, en þínn, Jesú! gédi, oss ad bjarga og eyúda kíf, ad auka sønn var gledi; ó-huggadann þú engann létst, øllum því líkna vanstú best, fótsporum fylgdu þín-um, sorga léttir og nádar nægd, nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd, veittir þú veikra pínum.

4. Þíns Fødurs vilja framqvæmd med, fullnustu gjørdir hlýdiun; bót og frelsi er fyrir skéd, fráhorfna Adams lýd-inn; syndanna þúngu sektum frá, eg síd-an qvittun vænta má, ad stradir dapr-ann dauda; hátignar þvíá himnum er, hnoss eilíft geymt og búid mér, frelstum af fári nauda.

5. Með gleði-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heiðri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! í himna dýrð upp aptur stést, af jörð, en oss þín náðin best, yfirgéfur aldrei; honum, sem vald og heiður ber, Hallelúja! lofsyngjum vér! öll kné sig auðmjúk hnegi!

No. 57.

Með sínu lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst, í Maríu Jómfrúr qviði, þar með heill og hjálpræði jókst, hvörjum sem á þig trúði; þú sást vora' eymd og andar-tjón, öllum var búin skömm og smán, ángistar qvöl og qvíði.

2. Yfir oss virðtist aumka þig, ei kunnir það umlíða, að villu gengjum áfram stig, ei vildum Guði hlýða; af himnum komst í heim til vor, hófst oss því laustr og friður stór, fyrir þinn dýrstann dauða.

3. Og þú hefir oss öllum sagt, á þig skyldum vér treysta; offur þitt, hlýðni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta; efalaust því setjum á þig trú, allt það gott sem oss lofaðir þú, aldrei kann oss að bresta.

4. Vor bródir kjær þú ordinn ert, ætíd vilt hjá oss byggja, vernd og adstod oss veitir bert, vér viljum hjálp þína þyggja. Þad er oss gagn og gledi stór, Guds Son ordinn er bródir vor; hvad má oss sídan hriggja.

5. Heidrum og lofum Herrann vorn, hann einn oss endurleysti; vér erum med þér blessud børn, bródir vor Jesú! Kristi! gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þockum hans ást og trú, líknsamann sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, fagnadar syngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann føgnud verold rómi! jørd syndug himins féck nú frid, fullsæla eilífd gledst því vid, Jesús þá von oss veitir; vort líf nú reiknast reynslustand, rétta himininn fødurland; upp þángad allir leiti!

No. 59.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Upp! upp! á Herrans hátíd nú, og hátídlega þig tilbú, ást Guds audmjúkur

lýsa! kjærleika með, kann þakklátt geð, kjærleikans Guð að prísa.

2. Segðú með bljúgu sinni fyrst: svo elskaði mannkynið víst, Guð vor, að Son útsendi. O! gæðsku hnoss! Guð elskar oss, geymir með foður hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, vort hold og mind sig tók uppá, stoddum í stórum voða, Guðs vitsku, ráð, gæðsku og náð, gaf oss þar með að skoða.

4. Hann er þín heill! tak hlutdeild þú, hennar með sannri bæn og trú, í hans nafni' á hvørjum degi, ei dýrkar hann, sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þakklátur ydka mig, að sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, seðja, hjörtu gudhrædd, af ángri mædd, í þínn nafni gledja.

6. Ráð! kraptur! hetja! allt af þér, er það himin og jørðin ber, það allt þér þackir segi, oll kristin þjóð, þig prísi glod; þér oll kné þakklát hnegi!

7. Vegsamið Guð! hann hjálpar fús; huggun náðþyrstum er Jesús, allir hans endurleystir, hátt prísið hann, vorn hjálpar-mann, hans miskun glaðir treystið!

No. 60.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Upp! gledjist allir, gledjist nú! gledi uppfylli brjóst vor sú, Guds ást vorn fognud glædi! því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss hún er frábær, hañ voru holdi klædist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjortu hrell, himnesk kjæti þau upp nú fyll, ad Jesú fagnad fáum, med audmýkt, bæn, þock, ást og trú, eilíf huggunin vor er sú, sem af hans nád vér náum.

3. Þinn fridur, Gud! sem ædri er, enn allt hvad þeckjum, skynjum vér, vor hjortu' og hugskot geymi, í Jesú þeck-ing',uns hjá þér, eilífrar gledi holdum vér, hátíd í betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

(sjá No. 40. bls. 50).

Dýrd sé Gudi' í hærstum hædum! him-in sýngur fogrum hljóm, mañkyn hrært í innstu ædum, undir tak med lof-saungs róm! allt Guds speki, miskun, mátt, mikli, gofgi, prísi hátt! dýrd sé

Gudi' í hærstum hædum! hrósi jord hans ástar gædum.

2. Ef þú ecki undrast, madur! og ástar Drottins vermist il, né audmjuk-ur gjörist gladur, Guds svo elsku finn-ur til, hvörsu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar offur tjá, og med engla lofsaung lýsa, lík vors Drottins, þacka, prísa?

3. Dýrd, allsherjar Drottinn! þína, í dupti flatur eg tilbid; ást þína og eymdir mínar, audmjúkur eg kannast vid; hvad var eg? þú miskun mér, minn Gud! gafst, fráhorfnum þér, eigi Syni þyrmdir þín-um, ad þrísir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, ad eg sé þeim hrærdur af, undrum nádar, allt þá prísi, ást, er Son þinn heimi gaf, sú í hlýdni helgi mig, hans svo feti' eg dygda stig! lof, tilbeidsla' og þöckin þýda, þessi sé mín hér og sídar!

5. Dýrd sé Gudi' í hærstum hædum, hvörr sinn Son gaf föllnum mér? mann-kyn hrært í innstu ædum, aldrei gleym því veitti' hann þér! almátt speki' og elsku þá, allt mitt líf vidfrægja má, uns eg Gudi' á himna hædum, hef upp lof med engla qvædum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsýngi engla-hird, í upphæddum sé Gudi dýrd, sem nú lét jordu fallna fá, frid, hefir monnum þóknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gledji sig gjorvoll jord, í Gudi sínum! fagna, Guds fridkeypt hjord, Frelsara þínum! hvors fæding þér, full nád himneskri bodast; þygg, tilbid, þacka í trú, þessa Guds ástgjof nú! skyldu þín skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, þann fjotur reira, leystur til lífs þá qvedst, lausn fær ad heyra; eins fagna þú, frelsi og lífgjof dýrri! Gud synd uppgéfur þér, Gud þig umvefur hér, nád fodurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leid, forsmán, bond, pínu, fráfnúld fólk med deyd, frelsadi sínum, honum lofgjord, hans kristni vanda ætti; hann færdi' oss frid vid Gud, frid vid vor hjortu med, því brot vor bætti.

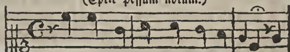
4. Sýng, leik med hjarta' og hug, hans prís og fagna, um hans stór, alvoldug, ástverk ei þagna, þín hegdan oll, hans þjón þig æ auglýsi; síst heimur, hold og blód, þér haldi' á glæpa slód, helg hlýdni' hañ prísi!

5. Hvort gagn þræl þrjótskum telst, ad byggja frelsi, ódæll ef aptur selst, á-naudar helsi? hvad notar þér, nád fyrir Krist ad byggur, ef faungnum eñ nú blind, yfir þér drottnar synd, og í løstum liggur.

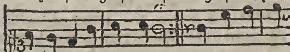
6. Fulltreyst hans fridargjørd, en fjøtrum lasta, fyrir hans ebldur ord, øll-um burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brýtur, harmar og hatar brot, helg-adur eilíf not, hans frelsis hlýtur.

No 64.

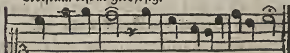
Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
og: Hvørr veit hvad fjærri'er æfi endi.
(Eptir þessum nótum.)

Kristnir menn! umfram all-ar tídir, er
Hverf-i áng-ist-ar qvein og qvídi! hverr

þess-i tíd oss gledi-lig.
Kristum elskar gledji sig. Hann best sem mann-

a bætti ráð, bor-inn er nú af fødurs náð.

2. Vort hjálpráð Guds Son vera fhsti, til vor ofan af himnum sté, med hegdun oss og lærdóm lhsti, leid píslar-vættis dauda' á tré; hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari'! ástverkum frægstu þínum, med fegins rómi lhsum vér; en veit oss styrk, svo alúd sínum, í dygd og trú til heidurs þér; í útvaldra flocki'um eilífd þá, ædst lof þér shngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Follum nú til fóta Krists, sem fæddist oss til lausnar víst; féck oss á himnum frid og víst; shngi hans hjørd, honum lof og dhrd, og þackargjørd!

No. 66.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Í heim til vor Frelsarinn fæddist! fagni hans endurleysta hjørd! straff hins alvalda', er hold allt hræddist, horfid er, fridi lhst á jørd; Guds Sonar frelsi gledjumst í, Gud er vor Fadir uppá nh.

2. Oss, sem ad réttinn barna brutum, brast adgáng ad hans ást og náð; en sekta

gjøldin óttast hlutum, eilíf, því boð Guðs hefðum smáð; oss nú Frelsarinn fæddur er, frið, lausn og sælu hrepptum vér.

3. Upp! upp! mín sál! þygg ástgjøf þessa, auðmjúk, fagnandi tilbið hann; Orðið varð hold, að bjarga' og blessa, barn sitt lét Guð oss fæðast mann; vikna mitt hjarta við þá náð, voldugur Guð þér hefir tjáð.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir, frelsað og keypt til eignar sér; hann lyst og krapt til góðs því gefur, gjæt vel! finnur þú slíkt hjá þér? blómgva með dygðum breytni þín, blessað hans dæmi af þeim skín!

5. Af því fagna að er nú fæddur, Endurlausnarinn syndarans; þó veikur sért, samt vert' óhræddur, vel mun þig styrkja kraptur hans! Guðs Sonar frelsi gleð þig í, Guð er þinn Faðir uppá ný.

No. 67.

Lagið: Guð miskunni nú øllum oss.

Þrú undrandi' eg tilbið þá, trúfesti' og speki þína, er sær, ó Guð! mín sál að sjá, við Sonar þíns holdgun skína; þín lofορð hafa eiðs krapt øll, engin hindran

Þau tefur, ó! hvad þín speki furdu-full, og forsjón allt umvefur, takmarkad hvad eitt hefir!

2. Jeg má viknadur játa þad: jeg hef reynt forsjá þína, Gud! þitt auga mér gjætti ad, um gjørvalla æfi mína. Hvørr leiddi mig í lífid inn? lét víss kjør opin standa, hvar ótal gjæda gnótt eg finn? hvørr greiddi mér til handa, veg gégnum margann vanda?

3. Fadir! trúfesti'og forsjá þín, framar eg vid þad kañast; fyrr' eñ eg til var miñtíst mín, mig hefir sídan annast; mér valdi bædi stund og stad, og stand, er hentast væri; mín gledi sé ígrunda þad, Gud! svo þér þackir færi, af allri ønd, sem bæri.

4. Þín trygd og speki' er skjært mér skín, þá skoda' eg kjør þíns Sonar, sé einka hlífd og adstod mín, atkéri minnar vonar: þín forsjón vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráds æ medøl veit, mína naudsyn vill annast, bjørg þá af verøld bannast.

No. 68.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Ovor Herra Jesú Kríst! oss í manndóm borinn, þú hefir allann lýd þiñ

leyst, til lífsins ádur kjørinn; opna vor hjørtu, ad vér nú, ord þín geymum med réttri trú, hvar med hér á jordu, endurfæddir eignumst vér, arf himna med sjálfum þér, og blessud børn þín verdum.

6. Jesú Pína og Daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt, ransaka mig, réttláti Gud! eg kém fyrir þig, sjá hvørt eg heils er hugar! nær hugsa' um Jesú hjartans qvøl, heita elsku og písla bøl, sút kløckva sálu hugar; hans þjáníng øll mín heilsa er; hvílíka nádar dásemd hér, virdtist þú verøld sýna! hvenær hef eg nóg hugleidt þad? hvenær best, sem gat veg. samad, af allri sál' elsku þína!

2. Fridar-høfdíngi, hetja, rad, hins Hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdi' og blódi; fórn synda, Jesú! verda vannst, værd á saklausri sál' ei fannst, af qvala felkna flodi; þinn vinur svik ád veita fer, vopnadann skara senn ad ber,

hörmúnga hefst upp tími, qvalanna ofbod þreyngdi' ad þér, þú hrópar: „Gud! „ef mögulegt er, bikar sá burtu rými.“

3. Líkt dropum blóds af dundi þinn, dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jardar þér flotum fleygir; þú Son hins Hærsta blíúgur berst, bæn þinni vid, þá qvøl þú skérst, opt gjørdri þinn Gud þegir, jafnvel í stridi styrktann þig, stórkostleg qvøl og skélfilig, ógn þó og ángist mædir; sekt manna hlódst þig sjálfur á, í syndugra hendur gafst þig þá, gédhraustu med þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti og sanni Son! sjálfur barst illvirkjanna laun, saklaus og sannheilagur; svo var því fyrri fyrir spád, framkom nú Drottins hjálpar rád, vor fridar og frelsis dagur! íllþýdid þyrsti í þitt blód, offsann þín hógværd af sér stód, svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja játa mig, Jesú! því allra syndá þig, hlód Gud, svo frid vér finnum.

5. Ad þræls mind þú andvirdist hér, en ædstu dygda skart þó ber, ætíd þitt ástar-hjarta, þolir svo hatur, hád og smán, hörmúngum, eymdum fullur, rán, matst ecki mind Guds bjarta; þig, sem Gud

hét oss, sáum vér, en samt eckért oss þeckt á þér, ei mind né fegurd frída, fyrir þér, eilíft athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrgja sitt; sáttmáls børn sjálf þig nída.

6. Offur varst, sem Guds eilíft rád, ályktad hafdi, en af nád, vildir þú vægd oss sýna; fyrir misgjørdir fólksins þíns, fyrir sekt brotlegs manna kyns, þín var þjáníng og pína; ákjærdur saklaus engu hér, ansar, en sjálfur kross þinn ber, sem lamb er bana bídur; fús eins og hugprúd hetja bar, hels neyd, sem oss makleguft var; ásthans fyrir auma lídur.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, mín„ar hendur þeir hafa' med flein, og fætur „gégnum grafid; feitir umkríngdu uxar „mig; ómildra hópur gladdi sig, sína „vild séd ad hafa; eg hrópa, en mín hjálp „er fjær; þeir hæda mig: sé hann Gudi „kjær, hañ klagi, hjálp mun kaña! madk„ur eg, ecki madur, er nú, mig í daudans „dupt leggur þú, spott lýdsins, spé „mannanna.

8. „Brád qvalarans eg ordinn er, eg „hrópa, þú ei svarar mér, mig yfirgéfa all„ir, þjakadañ, sár þá þorstiñ skar, þeirra „veitt svølun eintom var, beiskt edik

„blandad galli, sem var mitt hjarta' er
„sundur smelt, svo sem vatni er mér út.
„hellt, mín ángist er þeim gledi; því yfir-
„gafstu þjóninn þinn, brautmæddann,
„ó Gud minn! Gud minn! af andar
„þúngu' erfidi?"

9. Þú hnegir nidur hofdi þín, hróp-
ar fullkomna, borgun mín! þú deyr, jord
døpur titrar; erfidi hest' eg aukid þér, ó!
Drottinn! hrædda sál' þad skér, um píst
þína' eg þenki bitra; hvad er eg, frelsi' ad
féckstú mér? æ fengi' eg allur þackad þér,
sjá, Drottinn! vægd mér sekum! áfýsa
skal þín ástin mig, ad unna þér, svo aldrei
þig, særi med syndum frekum.

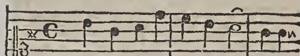
10. Yrvænting sælu' um eilífd má,
alla sárlega hrella þá, er forsmá forþén-
un þína; þeim ecki stunda' í ást og trú, ást-
gjøf þvílíka' ad vyrda nú, til þýngra dóms
þín er pína, synda þjónum er sífeldt þig,
med syndum smána', en játa sig, for-
þénun þinni treysta, hvorr ord þín
smáir elskar síst, hvorr ei þig elskar
dæmist víst, qvol þín hann kann ei
hreysta.

11. Þú hefir heitid hjástod mér, ad
hlýdnast æ og fylgja þér, ótta Guds og
svo læri! þín heilög píst mig huggar ein,

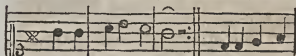
hvenær sem synda banvænt mein, samvitsku hrædda særir; gjör mig brennandi í bæn og trú, bind mig í elsku vid þig nú, þitt dæmi géf eg geymi. Veri þín qvöl mín vörn í neyd, velgengnis styrkur, hlífd í deyd, og huggun effta' í heimi.

No. 70.

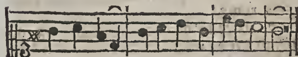
Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.
(Eptir þessum nótum.)

Dandans þúngu kraminn qvöl, á krossi
Frels = arinn svo brædra böl, bætti

hángir Jesús blíd=ur.
þjakast písla hríd=um. Eilíf gædskan

út hann géfur, ansa qveinstáf Sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvörs vinar huggun sneyddur, leid hann

fyrir' allra ørg, afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hañ hlaut afdrecka, hann svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hvørr sær qvøl ihugad þá, svo hjarta vikna þeß ei mætti, og þó lída sekann sjá, syndaþúngu refsíng ætti; en, hár lídur heilagleiki; hjartad klockni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd, hádúng, undir, bønd, qvalrædi. Hann, sañnefndur lífsins lind, létst á tré vid daudans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fodurs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, gleymist sist sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta' ad lída minna vegna! minníng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, géf eg medur varúd fagni, fridi' og sæld; þín sorgarmind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mañkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lidsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lífi ná, lifa trúr og deya gladur! hátt þig prísa' um heiminn vídann, heidra nær eg dey og sídan!

8. Það, Frelsari! vonar víst, vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirðir veika síst, von, sem styrkja þér eg treysti; þegar fjör í dauða dvínar, Drottinn! meðtak sálu mína!

No. 71.

Lagið: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! Herra minn! að hugsa' um pínu' og dauða þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deya krossi á; hjálp mér að þekkja' og þakka þér, þá miskun, sem þú veittir mér.

2. Máttug guðdóms ímind þó sért, maður á jörð oss líkur ert, hlýðinn allt framm í ýtstu neyð, já! allt að krossins bitrum deyð, slegin og píndur í vorn stað, alls heims þá barstú misverknað.

3. O hvörsu verk það háleitt er, heilagt og blessað fyrir mér; þá eg vil meta þetta' eg finn, þar við ormagnast huga minn, titrandi hjartað sektir sjá, syndanna' og ángist finna má.

4. Guð af réttlæti ríkur er, ránga því straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guðs er geð, gjarnan lífn sendir hegning með; á Jesú krossi eg þess má, með ótta og furðu vottinn sjá.

5. O Herra Jesú! Jesú minn! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! í dupti hér, þín ástin fyllir undrun mig, ønd mín þacklát því prísar þig.

6. Þín gædska yfirgengur manns, gjørvalla þánka' og skilning hans, skyldi' eg þess vegna vera nú, valtur og laus í minni trú! eg madur, þarf ei ætla mér, útgrundad fá, hvørr Drottinn er.

7. Guds mikilleiki er mestur sá, monnunum nád og elsku tjá; audmýktarfullum anda í, egum vér hann ad prísa, því, hans nád og mildi mikil er, oss mønnum sem hann veitir hér.

8. O minn Frelsari! anda þinn, andann lát jafnan fræda minn, svo hørmúng þína hér á jørd, heidri' eg í trú og þackargjørd, og ad trúlyndur ydki eg, ástsemd og stundi dygda veg.

No. 72.

Med sínu lagi.

Jesús, sem ad oss frelsadi, einn var hann saklaus fundinn; um midnátt sem einn illvirki, er fánginn og svo bundinn og færdur ógudlegum lýd, sem á hann

lhqi bera, hæda og smána hrákum med, hvad gudspjollin kunngjora.

2. Á fostudagsins fyrstu stund, þó findist sokin engin, í Pílati hins heidna hond, hafdur var sem mordíngi, frómann Kristum og fridhelgann, fann og svo vidurkénndi, því frá sér í haldi hann, Heródi Kóngi sendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var, og stód, sem lamb beid dauda, þyrnikórónu þúnga bar, þar med purpurann rauda, reyrlegg í hond til hádúngar, hogg og spott vard ad reyna; til krossfestíngar sjálfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær siottu stund ad nelgdur var, nakinn á krossinn Kristur, og blódi sínu úthellti þar, upp med krossinum reistur; vidstaddir margir hæddu hann, hæddi annar uppfesti; um land allt myrkri lysta vann, ljóma bjort sólin misti.

5. Um níundu hañ hrópar hátt: horfinn qvad Gud sér vera; en þeir gallid og edik brádt, upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ond, í tvennt fortjoldin hrockva, hardlega jardar hristust lond, hellur í sundur stockva.

(6*).

6. Hinna krossfestu'um qvøld var sagt, qvalarar bein ad brjóti, en sídast var í sídu lagt, sjálfum Kristi med spjóti, blód og vatn þar strax útaf rann, uppfyllta ritníng segir, Jóhannes, því ad þad sá hann, þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur Herra, Jóseph adkom af krossi þar, Krists lidid hold ad bera, eins og sidur vegligur var, vel þad smurdi til grafar, vardhalds menn sídan sátu þar, svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! Herra kjær, harda qvøl þú sem reyndir, ad hlýdnir þér æ verdur vær, og vorumst allar syndir; dauda þiñ og hans saña søk, svo jafnan vér gaumgæfum, og þig, Drottinn! med ást og þøck, æfinlegana lofum.

No 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, mín huggun Jesú! sért, ørvætníng ei mig bagar, athvarf mitt því þú ert, æ! til ad færa frid á jørd, yfir þig døpur dundi, daudans ángistin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, hug-gladur prísa eg þig, ad þú ángist og pínu, eiñ-

iñ leidst fyrir mig,æ! eg því gleyma aldrei vil, hvad margt þú máttir lída, mønnunnum frelsis til.

3. Mín sála helzt íhugar, hvad leidst til frelsis mér, af því þá yfirbugar, ill sídur girnd mig hér, og síst heims flærd mig svíkur þá, eg þín fótsporin feta, ferli lífs þraungum á.

4. Mér géf þol mædu' ad bera, minn kross og alla neyd, og þér trúann æ vera, allt fram ad mínum deyd, en hjartad fridi uppfyll þú, ad eg ánægdur lídi, eins og þú leidst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn; hjálp, eg med alúd mesta, elski náúnga minn, og þó vanþackad verdi mér, í kjærleiks ydju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo vid æfinnar enda, eg dey í von og trú; um eilífd eg fæ lenda, í dýrd med þér, Jesú! þig, sem hér leidst, eg þar mun sjá, á Guds hástóli' og gjalda, þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

O minn Jesú! oll þín pína, alla sefar hrigd og neyd, huggast eg þá hørmúnga þína, hugsa um og beiskann deyd; til lausnar allt því leidstú mér, lát mig aldrei

gleyma þér! þér, sem synda sekt barst mína, saklausann þá létst þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, svikult mín ef freistar hold, þú æ sért mér þá í minni, þar við krossiñ stódst á fold, hæddur, qvalinn, hatadur, huggun vina ørsneyddur, fjøtur synda' eg fæ þá slitid, og fullur viknun til þín litid.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breidann veg, gjálífis ad glaum eg sinni, gédhraustur, nei! segi eg; heims lyst Jesúm hengdi' á tréd; hins réttláta qvaldi géd, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún Lausnaranum pínu.

4. Ef mer ógnar otti' og mæda, eg þá, Jesú! med þér líd, mig þau ecki megna hræda, eg minnist á þitt dauda stríd, þitt mér kéñdi þolugt géd, þolinmædi' ad sigra med; æ eg vil þér eptir feta, ebl mig bædi' ad vilja' og géta!

5. Og þó hel á fund minn fari, fulløruggur samt er eg; þú mín vernd og minn Lausnari! máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þér, en féckst stad tilbúid mér, í þíns Fodurs fridar ríki, finnst þar eckért bøl né sýki.

6. Jesú! sál' áminnt mína, ad minna vegna blód þitt rann, kross þinn daudi

qvøl og pína, qvittun' synda' og lausn mér vann; þá skal øll mín æfistund, offrud þér, en hels vid blund, þig mitt andvarp eftta yrísa, upp til dýrdar holdid rísa.

No. 75.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guds Son dó, sem gjordi þó vel allt, hjálp í neyd heimi bjó, heill útbreiddi ávallt; sannleiks kéñarinn klár, á krossi deyddur er, vegur er Herrans hár, hann ecki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, jeg veit, sú meñ séck grætt, ogn daudans eydd burtfló, Adams má gledjast ætt; lífs morgun-rodinn ljós, leyptrar heims ættum hér, vors Guds úthrópar hrós, hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín, vætt tárum augun sér, í himin upp til þín, ó Gud! hvørs mildin er, eilíf og heidur hár, hvad er lífs soknud ró? hvad er heims freistni' og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Lagid: Med sínu lagi.

Minnstú, ó madur! á minn deyd, miñstú á mína sáru neyd, minnstú þad eg

hefi einn fyrir þig, í daudann géfid sjálfann mig.

2. Pad láttú þér nú vera kéñt, ad þetta hafir þú ei forþént; af elsku hef' eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri'og ydrun hjarta þíns, svo ad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál þín verdi' af syndum hrein, og saurugleg[r]i lasta grein, fyrir þann dreira' í dapri pín, sem dundi útaf sárum mín.

5. En hvørju gégnir heimskan sú, ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurin̄ þar, um mína pínu' ei hirdir par.

6. Hvørninn hann kunni helzt ad fá, hjálp andar siñar og leysast frá, hrelling í dauda' og hugar pín, og hegníng' fyrir syndir sín.

7. En fagna'og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. J mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatning þér, í dygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heiður sé, Lausnarinn! þér, líku fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn dauða og dreira foss, ó Drottinn! hjálpa öllum oss.

No. 77.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauða, ó Jesú! er mín lífgjöf og huggun trú; dásemdar kraptur dauða þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá það synd og illskan hver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Orð á Krossinum

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bíð, kristin sál'! og því góðfús hlýð, sem Frelsari þinn sagði þar, seinast veröld' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: Faðir! — seigir hann — tilgéf það, villtir á synda vegi hér, vita þeir ei hvað gjöra mér.

3. Fyrir mér bið, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og að-

varanir ecki fá, aptrad mér lasta vegum frá.

4 Harmþrúnginni, sem módir mót, mændir augum, vid krossins fót, og þinn Jóhannes henni þar, hjálpar-mann, vin, son, ávísar.

5 Þegar mig undir þinn kross ber, og þrýtur vina stodin mér, sorg, óvild, neyd, mig hata og hrjá, hjálp, Jesú! send mér adstod þá.

6. Strax er ræninginn sínar sá, syndir ydrandi' og vildi ná, farsælum dauda frelsi' og hlíf, fullvissu naut um eilíft líf.

7. Huggun af þínum munni mér, miñ Jesú! géf, þá deyja fer; unn mér í tíma ad mér' sjá, og þér í vegsemd lifa hjá.

8. Þig qvaldi' á sál' og holdi hørd, hørmúng, þad fjórda vitnar ord: „hvørs „vegna, minn Gud! minn Gud! þú, mig „hefir yfirgéfid nú!"

9. Þitt hróp og ángist, Herra! hér, huggun og von þá géfur mér, ad yfirgéfast ei eg skal, um daudans þó eg ráfi dal.

10. "Mig þyrstir," þú vannst hrópa, þó, þér einginn svala-dryck tilbjó, lífs kraptar tóku' ad tæmast þér, til þín súrt edik rétt þvi er.

11. Birladann sárri beiskju mér, bikar ef dauðinn rétta fer, ó Jesú! stöðugt géf mér géð, góðri ró hann afsúpa með.

12. Qvalanna mæddann kaleik þér, Kristi! hlýðinn útdrakkstu hér, og lýstir hvað ályktað sé, „ allt fullkomnað," á krossins tré.

13. O! hjálpráðs géfna huggun þá! héðan af synd og dauði má, ecki skélfa mig annann mann, eilífann sigur mér það vann.

14. Allrasíðasta orð þitt nú, er min lífs von þá sagdir þú: „Faðir! í þína fel „eg hönd, fram hér líðandi mína önd."

15. Géf mér svo læra lifa þér, loks burt í friði sofnt'eg hér, fullhuga eg í Föðurs hönd, fela svo megi leysta önd.

No. 79.

Með sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkami sár, með hinni mestu pínu, sjö orð vor Drottinn sagði þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinnt'og náð, sin Föður kröptuglega bað, um heill óvina sinna: „minn Faðir! fyrirgéf þeim það, „þeir vita ei hvað þeir vinna."

3. Annad: merkir hans mildu trú, munadarlausri segir nú; „sjá! þar er „son þiñ, qvinna! Jóhannes! módir þín „er sú; henni skalt umsjón inna."

4. Þridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, ræníngja svo réd svara; „án efa skaltú í dag „med mér, í mínu ríki vera."

5. Fjórda: sýnir þér synda mátt, Son Guds kallar á krossi hátt: „Gud! því vilt „mig forláta? hardlega qvelst allt holdid „mitt, ysrid mjøg úr máta."

6. Fimta ord hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt ad keypti þig, því sagdi hañ: „sig þyrsta," hañ girntist heill mañkynsins mjøg; hold hans sárt naglar nísta.

7. Sjøtta ord kristnum sé innrætt, synduga alla fær þad kjætt, hvenær í hug þad kjæmi: „uppfyllt er allt," og øll synd bætt, med minni qvøl í heimi.

8. Seinasta: „þér, Fadir! fel eg á „hønd, fram nú lídandi mína ønd." Eg bid þig, miñ Lausnara, heilags anda mér huggun send, þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins ord, lát mig øll geyma hér á jørd, í trú og hjarta hreinu, en med þér sídan æru' og dýrd, ødlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagid: Skapari stjarna Herra hreinn!

O Jesú! séu ordin þín, andláts sídasta huggun mín, sál minni verdi sælan vís, med sjálfum þér í Paradís!

8. Jesú Upprisa.

No. 81.

Lagid: Gled þig Guds Sonar brúd.

O! hjálpräd! uppreis hér, sá alltlíf hafdi' í sér; upprís glød, ønd mín! líka, athuga dásemd slíka! ei gátu heljar hørdu, haldid bønd Drottni' í jørdu.

2. Hann uppreis, heyrid þér, hañ, sem offsóktud hér! hañ þér høtudud, leiddud, harmqvæli yfir, deyddud, nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hann uppreis! heyri nú, hvørra veik reyníst trú! undir hans krossi eigi, efasemd nein svo beygi; uppreis af ædstum krapti, ydur lífs von því skapti.

4. Ei hrædist eg nú þinn, ó daudi! brodd, því vinn; nær sem þú kallar, kém

eg, hjá Kristi stadar nem eg; eg lít gégnum grøf svarta, gledi-ljós himins bjarta.

5. Vissu lífs eilífs ljer, Lausnarans sigur mér, megnar ei mig ad fæla, myrkur grafar né kjæla; um jørd all-lítid géf eg, í Jesú lífs von hef' eg.

6. Jesús uppristinn er, alfegnud þetta ljer, frelsis Foríngja halda, féck ei band daudans kalda; hann uppreis, upp skal rísa, ønd mín og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagid: O Fadir himneskí' og eilífi Gud!

Lof syng eg Drottni, sem lífid gaf mér, lofgjørdin honum og þacklætid ber, Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, á Drottins hásæti ríkjandi' er sá, sem leysti mañkynid syndunum frá, sídar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jørdinni mold reisir hañ, mig nýu lífi sem gæda þá kann, medur þeim útvøldu mér sætis añ, minn Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímañ nær leysi hér frá; eg

fæ mér himininn opnadann sjá, og vil sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir! kristin engann skal því mann, dandans falla ótti yfir, engin grof hann skélfa kann, þeim sem lúinn, þreir, uppbúin, þæg er sæng ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd því sigur vinn, lífs von mín æ stødug standi, studd vid lífsins máttiñ þiñ, høfud lifir, limum yfir, lífs þeim kraptiñ géfur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna, hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífsins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín tilfærir, sæld mig nærir, sínum upp í dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, heilsuna sídar allir fá, í jørd endar jardnesk veiki, jørd andlegur rís eg frá, ókreinkjandi' í ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von ad gledjast þessa vid, lifnadinn géf laga kynni, lært' og stundi helgann sid; sofna'

eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Jesú; Guds eingétinn Son! álít þú vorn lofsaung og bón, hátt vert prísadur, Herra! þú, hvørr ed dóst, en þó lifir nú! uñ oss um glada eilífd fá, æru, sæld, dýrd og vegsemd þá, hvørja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

O Jesú! hel þá yfirvannst, ei daudans bond þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og líf eilíft Gudi hjá.

2. Herra uppрísni! hjálp veit oss, hug svo ei bindum jordu vid, en fúsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Géfdu oss nád ad þóknast þér, þann sem ad skeikar styd þú fót, sjálfur stríd med oss, svo ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsuum nætur, fegur þegar sólin skín, haudrid gledi

hljóma lætur, hrædslan myrkra gjørvøll dvín; grøf svo Jesús genginn af, gledi-ljósid bjart oss gaf; veqsemd, prís og eilíf æra, upprísnum sé Jesú kjæra!

2. Þock sé mikli þér sigrari! þú fángelsid grafar brautst, minnar hverfur mædu' andvari, mitt skal á þér ørnggt traust; ef eg vona' ad eins á þig, enginn hlutur skélfir mig; af deyd Jesús uppreis blidur, eilíft lífid mér frambýdur.

3. Viki' eg ei af vegi dygda, volædi þó auki mér, og sjúkdómur abli hrigda, en mótlæti kremja fer, øfund, hatur ef mig hrjá, adstod vina hverfur frá, vininn Jesúm á eg eina, øruggur hans trygd fæ reyna.

4. Engin daudans ógn mig hrekur, eg hann fús og gladur finn; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf géfur annad sinn; í grøf skil eg eptir mind, eymdar, vott um neyd og synd, brodd sá daudans brotid hefir, betra líf mér sídan géfur.

5. Hættur engar hér á jørdu, hrædslu skotid inn mér fá, bøndin synda heljar hørdu, hrøckva, sæll eg lifi þá; ó Jesú upprísni minn! eg sje frelsis kraptinn þinn, eg medkéñi elsku þína, ad þér taktú sálu mína.

No. 87.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lífs bodunar dag Gud nú géfur, gled-jist kristnir menn Drottni í, af grøf Jesús útgengld hefir, ecki gat daudinn haml-ad því, ei skildi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Je-sús bar, dó krossi á, víss lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hann fyrstur dauda frá; ydr-andi hugglist andi hér, eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi Fadir! géf þinn andi, gjøri sér bústad hjá oss nú, ad hvørr á dygda stigum standi, styrki, von ebli' og sanna trú, svo eg-num víst á himnum hnoss, heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einninn med, ei skal daud-inn mitt sturla géd; hann lifir, eins mun aptur mig, uppvekja maktin gud-dómlig, og forklárun skrýda skjærri þá; skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir, jardríkid hér, jeg veit ad honum géfid er; hans líking eg og einninn

nœ, um eilífð ríkja og lífa fœ; Guð efnir það hann oss nam tjá; það er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir, hvörr efast fer, œru Guðs stóra niðrun tér, náð sinni lofað hefir hann, hvörjum, er synda ydrast vañ; um eilífð skúfar engum frá; það er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir til lucku mér, lífið mitt allt því honum ber; eg vil með hreinum hjartans sið, holds lystir mínar stríða við; þeim veiku krapta vill hann ljá; von sú er það eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, við hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armœða, veröld flá, véla skal migei honum frá, hans aðstoð þar til eg mun fá, er það sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir, því ordinn er, iñgángur lífsins dauðiñ mér; ó hvíllkt traust, þá belið slœr, hér af mín sála tekið fœr! örugg í trúnni innir þá; ó! minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesús uppreis, ond mín fagna, óðauðsleika vissu þíns; samsyng engkum,

sÿng, ei þagna, sigur-hróś Lausnara þíns; fyrir hans líf eg eflaust á, upp að rísa' og vænta má, um eilífð gæða', er aldrei þrjóta, ódauðlegur fá að njóta.

2. Jesús uppreis, gleði gnóttir, Guðs Sonar líf færir mér; heljar burtu hverfur otti, hans með dauða' eg leystur er; sjá Dómarinn sannar það, sem sagði: allt er fullkomnað! þessa vissu þar um géfur, það af dauða risið hefir.

3. Jesús uppreis; vottuð vissa, að var frá Guði fræði hans, að heimur skyldi'ei hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guddóms undrum þann, í lífinu styrkti hañ; loks Guð vorn Frædara vekur, vafa allann burt svo tekur.

4, Jesús uppreis, eg má treysta, orðum hans í lífi'og deyð, þetta skal minn huga hreysta, í hörmúng, skorti, sorg og neyð; já, þó breiskur hrasi'eg hér, hann er líf og uppreisn mér, í trú hann hvorr að sér vefur, eins þó deyi, lífið hefir.

5. Jesús uppreis, erfð að taka, og öllum nefnum hærra nafn; huggun sú skal hjá mér vaka, hrelldum sárt við rauna safn, með honum ef eg ljúfur líð, líka'hans ríkis erfðar bíð; eptir kross Gud krýndi Soninn, krossberenda'er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil strída, og trúr hlaupid þreyta mitt, lær þú Drottni, hold mitt! blýda, hann uppvekur duptid þitt, önd og likham'hreinsa hér, helgudum Jesús, farsæld þér, holds og andar hefir fundid, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú lif er lifid mitt, sigur hans lifs óvin yfir, önd min! sigur-hrós er þitt; í dauda sál' min djørf fær sagt: daudi! grøf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagid. Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, af øllum qvølum leystur, af því gledjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, honum prís ber!

2. Frá daudum nema' hañ færi, fánýt vor trúa væri; Drottiñ vor Jesús daudañ vañ, dýrkum og lofum því allir hañ; hátt prísum hann!

No. 91.

Lagid: Med sínu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, leystt hann allann heiminn af naudum,

því skulum vér allir gladir vera, lofa' og dýrka vorn Lausnara, Hallelúja!

9. Jesú Uppstigning.

No. 92.

Med sínu lagi.

Í dag þá Hátíd holdum vér, til himna sté vor Herra; eilífi Gud! vér þöckum þér, þig bidjum: virdstu' ad vera, vor aumra maña verndin blíd! veraldar qvøl er mørg og strìd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd; leid til farsældar búid, hefir oss Jesús, hér frá jørd, til himna sídan snúid. Hvørr, sem trúir, fær fognud þañ, fyrir þad sig tilbúa kañ, hold í grøf hvíla lúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggja' í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sønn og hrein, svo mun lífid í hvørri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guds børn hér jafnan búa sig, burtu til himna ferda; holdsins girndum og heimsins síd, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni náð, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tøkum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjörir sjálfum Krist', í sælu dýrd og ljóma; þá hljótum føgnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilift líf, Gud gefi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, Herrann Jesúm, þeim veldid ber. Hann fyrst til himna' er farinn, hjálpin jardar full-komnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt trú-ud Guds børnin, sem eru' hans samlags-brædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskunn þeckia' og prísa, þeim endur-leystu ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mørg reyna hretvidrin, samt vér í upp-hæd egum, inngaungu von í himininn;

ofbjóda skal mér ecki, andstreymi nockurt hér, í trúñi þvíeg þecki, þad Drottins barn eg er; þessa lífs mjøg stutt mæda, metast sem eckért skal, mót unadsemd upphæda, í dýrdarinnar sal.

3. Heidri því Guds herskarinn, heims Frelsara hvørs valdid er! hañ er til himins farinn, hann nád gjørvallri jørdu tjer; kné bædi' og hjørtu hnegld, fyrir honum, er tilbjó, ydur þá víst, sem egid í himinsælda ró; ó þann fagnadar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vildi' eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 94.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Allt er fullkomnad! af því vor, á himna' er Drottinn fariñ; í gledi-saung tók undir stór, engla gladur herskarinn; syng og med þeim, mín sæla ønd! sá situr Guds vid hægri hønd, eilífur helgur Herra! øll verøld hann er undirløgd, æra sé Kristi jafnan søgd, og dýrd, er ei má þverra.

(Seinasta versid af No. 56. bls. 65.

(Med gledi-raust og helgum hljóm).

No. 95.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.[1]

Jesús burt frá jordu vendi, jafnskjótt upp til himna fór, hjá Guds settist hægri hendi, hafinn yfir Engla-kór, oss sinn helga Anda sendi, ofan af hædum Drottinn stór.

2. Fyrir Drottni fall því nidur, frelst af naudum, Adams kyn! syng þeim dýrd oss sátta bidur, sé þad lof ei yfirskin, oss er, brædur! fenginn fridur, Fødur egum Gud og vin.

No. 96.

Lagid: Af Fødurs hjarta barn er borid.

Eldri meñ og yngri lofid, ætíd Gud med hug'og raust! von inngaungu' í himin hafid, hólpnir, qvittir efalaust, vid eymd stærsta, eigniſt hærsta, dýrd og nád, því Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þecktum, óverdskuldad Gud oss gaf, hans svo bod og vilja voktum, vorum syndum látum af, í lífi' og dauda, Drottni hlýda, hann hjálpi oss og honum sé, hærst lof heidur ad eilífu!

10. Jesú Stjórn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sínu lagi.

Ovinnanleg borg er vor Gud, oss hann best verndad gétur; hann gaf oss styrk í hværri naud, hættunum takmørk setur; íll girnd, óvinur vor, eblir í gégn oss þor, hennar eru´ vél og vøld, víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn oss í þrautum adstod tér, af Gudi þar til kjørinn; ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jesús er þad: oss frelsad hefir hann, hværr má vid jafnast þann? sá er jafnan sigrarinn.

3. Illþýdis hlinda ædi her, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ei, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; hværr, sem finnst honum trúr, háskasemd leysist úr, hann má heims flærd ei fella.

4. Vern, huggun Jesú heilagt ord, heims er gégn villu-snørum, ofbeldi hræd-

unnst ei né mord, allir hugstyrkir svorum: þó missa verdum vér, í verold hvad kjærast er, audnu, líf, allt vort hér, ávinníng daudinn lér, til Guds í fullsæld forum.

5. Miskunar Fadirinn, mildi Gud! mest sé þér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta syndir nád, Son þinn er til vor kominn, er sinu ordi med, oss veitti rósamt géd, og veg þinn vita lét, víst oss á himnum hét, heill sú haldist oss. Amen!

No 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Eilífur Gud gaf Soninn sinn, svo hann vort frelsi væri; hans nafn er stórt því heidurinn, honum aldirnar færi, hvílíkt þann Konúng himin og jord, blýdni sýni og þackargjord, lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hvorr óttast kann, alls ríkis síns hann gjætir, þó heims oll voldin herji' á hann, med hreckjum og dramblæti; hans bygging traust á bjargi er, burt-flúnum því óvina her, forsmán þúng og fjortjón mætir.

2. Nádar bodſkapur og fridar-fregn, færiſt um jørd gjørvalla; hjørtu mannaña gód og gégn, gædſku hans því ákalla; ſiña og reyna fáum vér, Frelſari vor ad Jeſús er; príſum hann um eilífd alla!

4. Honum, ſem yfir himni er, Herra í dýrd ríkjandi, allt hvad lífs hefir anda' í ſér, eilífa lofgjørd vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa hann, ſem ſvo mikill er, til hans vor trú ſtødug ſtandi!

No. 99.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og ſál'.

Eilífri lofgjørd offrum vér, ó! Drottinn Jeſú Kríſtur! þér, áſtfús til vor komſt ofan þú, í vegſemdinni ríkir nú; þinna frelſíngja athvarf er, ætíd ſtødugt hjá ſjálfum þér, hvad helzt mótdrægt ad høndum ber.

2. Undir þitt veldi audmjúklig, øll ſképna, Jeſú! beygir ſig; heims voldin øll þó hverfi' á braut, Herra þitt ríki ei enda hlaut; byggt á ſannleika eitt þad er, óhultir ſkulum hlýdnaſt þér, og treyſta hvørju fram ſem fer.

3. Kunnur er þér veikleiki vor, vor minſtu því, ſvo eckert ſpor, heims flærdir

oss þér hreki frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, bin fær oss frid, framleid og géf vid þína hlid, eilífa sælu og andar-grid!

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O Drottinn Jesú! útbreid þú, á medal vor þitt ríki, eñ villur og ódygd nú, vid ords þíns birtu víki! vitska, trygd, elska innilig, unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja' um eilífd þig; oll verold lof þér færi, Frelsarinn, Kristur kjæri!

No. 101.

Lagid: Hvorr sem ad reisir hæga bygd.

Brodd daudans óttast ecki ber, ei sigur grafarinnar; rád Guds af Jesú upp-fyllt er, og lífs von trúar minnar. Frelsar-anum hvorr fylgja vañ, farsældar leid æ gengur hann, odlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mikill ríkir á hædum; útbreidist sannleiks ord þitt nú, alli krýnir verk þitt giædum; þú leidir, styrkir, ladar ad þér, lýd þañ, sem dygda skartid ber, og lof þínum færir frædum

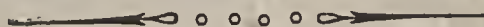
3. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ei framar óttast nú, eg skil gladur vid haudur; í gégnum daudans dal eg fer, Drottinn! um eilífd sæll hjá þér, lífs gatu' eg geng ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, o Jesú! ond mîñi frid þú géfur, himneskrar sælu henni þú, hnoss eilíft búid hefir. Kalla mig heim nær þócknast þér, þaun géf vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skaparinn stjarna Herra hreinn!

Jesú þín kristni kÿs þig nú, Kóngur heñar eiñ heitir þú, stjórn þín henni svo haldi vid, ad himneskum nái dÿrdar frid!

II. Guds Andi og Ord

No. 81.

Lagid: Gjørvoll kristnin skal gledjäst nú.

Hvor má í ríki Herrans naud, hjá vorum Fodur granda, svo framt trúr í

Þvi, sem hann baud, sál vor og hjorta standa? svo stór hans fodur-alúd er, ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; vér leidumst af hans Nada.

2. O Gud! vér þockum ordsins giof, oss þad um sannleik frædi; veit, ad þad allt ad vorri grøf, virdum, sem himnesk giædi. Ebl þú hjá oss þad andar-traust, ósjélfdur hvørr og hræsnislaust, þess krapt medkénna nædi.

3. Vér ef frá dygda víkjum sid, en veljum illsku ljóta, þitt heilagt ord oss varar vid, og vekur til yfirbota. Nær þúngbær oss þín hirtir hond, huggum ordsins þá styrkir ønd, trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, Gud! þitt voldugt vísdóms-mál, vort breiska styrkja sinni, svo vafatrú og villan hál, vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti oss oblugt géd, ørugguin fæti gaungum med, á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Géfi þad miskun Guds og náð, gjorvøll uns tíd er samin, ad vid hans ords og Anda ráð, øll Kristin hjord sé tamin, þá egum himna vissa vist, veit oss þad Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No. 104.

Med sínu lagi.

Lofi Gud í hans helgidóm, hans kristnir menn á jørdu, segi lof, þøck, med sínum róm, svo ord hans vídfræg yrdu; þau um lønd øll, ord hljómi snjøll, hans makt og heidri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Ad hjartans Son sinn Herrann Krist, hefir fyrir oss gésid, þar af fengum vér Fødurs ást, fyrir hans dauda lísid; samvitskan hrein, vid synda mein, sig af Guds elsku gledur, Abba, ó Fadir! bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord, berlega øllum mønnum; frid og huggun þad færdi jord, frjófgadi dygdum sønnum; hvad andad fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest lengi, og Hallelúja sýngi!

4. Hátt lofid Gud á himni og jørd, hans nád og gædsku játid, hér sem hefir sín heiløg ord, hljóma fyrir oss látid; veri þau oss, á vegum ljós, vor hlífd í freistni' og voda, og huggun helg í dauda.

No. 105.

Lagid: Adams barn synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú Anda þinn, ást og nád í vor hjørtu inn, svo þínum

sannleik trúum; géf oss þann skilníng, hjarta' og hug, heilög orð þín að girnumst mjög, af hjarta til þín oss snúum, ó Guð vór Faðir! géf þá náð, gjörðir, ræða og allt vort ráð, verði til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvað eb'a kann oss lát nú fá, að gánga' á vegi þínum.

2. Drottinn! í tíma vek oss vel, ei vitum vér hvað laung er dvöl, nær linna lífsins stundir; kénn oss þinn ótta, elsku' og trú, anda þinn lát oss fræða nú, svo jafnan hötum syndir; raungum lærdómi' oss vara við, veraldar flærð og ljótum sið, að ei kunni oss blinda, sjálfur oss miskun sendtú hér, að sálar fögnuð erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagið: Nú biðjum vér heilagann Anda.

Þitt orð og Andi, ó Guð! veit nú, að oss með réttri saman-tengi trú; kristið höfum heiti, helga Krists lærdóma, í hreinum hann varðveiti, hjá oss jafnan blóma. Herra! heyr þá bón!

2. Ó! vísdóms Andi! veit oss það skyn, að öll sé heill að ega Jesúm vin; hans að boðum hlýðum, hans í fotspor fetum, svo

hreppt med helgum lÿdum, himna fögnud gétum. Herra! heyr þá bón!

3. O! Andi fridar! óroſkud veit, vor brædra eining verdi hvorn um reit, ſvo í ſæld og voda, ſamhuga framferum, hverr annann ad ſtoda, í öllum lífſins kjörum. Herra! heyr þá bón!

4. O! Guddóms kraptur! uppfyll vort géd, á dauda-ſtundu, hverſtu huggun med; ad vér engu virdum, allann heimſins blóma, um elífdar hirdum, ad eins dÿrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miſkunt nú öllum oſs.

Oſs ſÿna, Jeſú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn Anda lát um æfi-tíd, oſs ſálar fögnud veita! þetta hin ſaña nuan er, oſs þínum kriſtnu moñum, unn hennar leitum ætíd hér, á dygda vegi ſoñum, ad hjá þér umbun fönnum!

No. 108.

Lagid: Heidur ſé Gudi himnum á.

Lofgjörd ſé þér, Gud gjædſku hár! ſem gleggt þeckir vora veiki, einn er þinn

vísdóms Andi klár, er ljós í myrkrum qveikir, vorum andá þú veitir dug, vísdóms leidir og dygda veg, ad oss fótur ecki skeiki.

2. Frí og laus ollum ótta frá, áfram lífs-veg hvørr képpir, myrkrid ei villu valda má, vér øruggt stríđum heppnir; þinn Andi, Jesú! æ og nú, oss þar um géfur vissa trú, ad sañkristiñ sælu hreppir.

No. 109.

Med sínu lagi.

Gud miskuni nú ollum oss, og géfi blessun sína, og láti sinna orda ljós, til eilífs lífs oss skína, svo vilja hans og verkin oll, í verold þeckja kynnum, og Jesú Kristi kroptug heill, kunnug sé ollum monnum, ad gjarnan hlýđi honum.

2. Þér, Gudi! lof og þackargjord, þiñ lýdur jafnan játi, og fagni sérhvørt fólk á jord, fagrann saung heyra láti, ad þú Dómari ert á jord, illsku lídur því eigi; verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk styrkir svo megi, gánga á réttum vegi.

3. Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt fólk lotníngu medur; ad dygdum mannkyn andgi sig, ord þitt oss frædir,

gledur. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsami hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta: Amen!

No. 110.

Med sínu lagi.

Anda þinn, Gud! mér géf þú víst, grátandi eg þess beidi; ad villi mig hid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lífi hér, og ljær þú tímann mér, lát mig vel læra' ad deya!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Sídasti dagur máské minn, mér sé kominn allnærri; ótta þó hjá mér eg et finn, er Drottins nádin stærri, er lætur stríd mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku géfur skjærri.

2. Arftöku sælu' á ædra stad, útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir þad, í deyd hann frid mér géfur; í grøf

eg hvíla óttast síst, úr henni því minn Drottinn víst, mig til himins upphefur.

3. Haldi því grofin medan má, mínu holdi þúngbæra, ønd mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup daudans kann næra, ydr- unarlausum ótta hér, ávarp hans gledi- legt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, til himins sál mín leitar, í hjálpar- von eg hleyp mitt skeid, med hópum Engla sveitar, samhljóda háa syng lof- gjørd, Syni Guds birtum hér á jørd, sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig féck ásjed, Fad- ir med elsku heita, barna-rétt Syni sínum med, af saunri náð réd veita; þegar stríd mitt á enda er, í sigur-laun hann géfur mér, hnoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar; Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar sinnar, lífgar, krapt sama þecki' eg þar, og þá verøld fyrst skøpud var, í undrum upprisunnar.

7. Gud! eg legg hønd á munnin mín, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vil eg þér hlýdni sýna; eg býst øruggur burt frá heim, bíd gladur eptir dauda þeim, sem endar ánauð mína.

8. Nær eg, ó Guð! þig hefi' mér hjá, hef' eg nóg eptirlæti; dauða og grafar deyfir þrá, dýrð, er eg síðar mæti; andláts nálægð mér ógnar síst, í lofsaung harma-raustin snýst, við himna Guðs hásæti.

No. 112.

Lagið: Heiðrum vér Guð af hug' og sál'.

O Guð! lífs-tíðin óðum þver, er til betrunar gafstú mér; hvað magra daga hef' eg tøf, hér, þángað til eg legst í grøf? sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

2. Angruðu hjarta eg fæ með, opt minna vina legstað sjeð, þá hugsun samt eg huggast við: hér blundið, vinir! sætt í frið; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

3. Við þessi leiði samt eg sje, að sæmdir, metorð, lán og fé, er dupt einbert, því æsku' eg sá, ellinni vísna líkt sem strá; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

4. Veiti mér náð þín væg og blíð, vísslega'að brúka mína tíð, til lofs þá jafnan lifi' eg þér, líka fulltreysti', er deya fer, og reyni sjálfur sannleik þann: að sæll er hvørr, sem náð Guðs fann, dauðans nálægð ei hræðir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig, í dauðann gafstú sjálfann þig, uppreist og uppstéist, af því mér, er búin víst í dýrð hjá þér; þín vegna náð og frið eg fann, fagnandi því eg gánga kann, mót dauða, eg ei hræðist hann.

No. 113.

Lagið: A Gud alleina.

Eilíf ánægja! eg þér senn fagna má, eg framgeng fræga, fullkomnun loks að fá, krapt og gnótt gæða, géfur eilífdin mér, hérvístar mæða, heiti æskunnar ber, en lífið upphæða, aldur fullorðins er.

2. Þú gánginn greiðir, Guð minn! og kénnir mér, mig laðar, leiðir, til lífs eilífs hjá þér; bak við dymmt dauða, dags myrkur sje eg því, nýtt ljós, sem nauða, nemur burt gjörvöll ský, og mér trú ótrauða, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs orð hljóma, heyri' eg rödd Jesú hér, von við þá róma, viðréttist glöð-

í mér; hvad kann mig hriggia? heyri'eg Guds Sonar raust, ei vil þá yggja, en alla von og traust, eg hans á skal byggja, ordunum qvidalaust.

4. Sál mín og finnt, sér hradar nú og flyr, í hærst heimkynñi, hvar eilíf gledi býr, sú bygd Guds blída, brosir þegar vid mér, þar syng eg sídar, samsaung med engla her; til þess fagnadar frída, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

Hvad sæll er eg nær himnum á, helgum Guds Englum ásamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jesús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi' um aldir alda, hañ er, heill mér! þeirrar stundar, fagna' eg fundi, ad fæ þar prísa, nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins Herra eg þacka þér, þú eilífd mér tilreidir, og ad þins Sonar ordid mér, útvegar frid og leidir, ljós inn í myrkri; líf í deyd, líkn í sút, ró í pínum, fiñ eg hjá

Jesú, flýr því neyd, flýr burt úr þánka minum, ótti med efa sínum.

2. Lof sé þér, manna Leidtoginn! lof sé þér dýrd og æra, fyrir ordid bædi' og Anda þinn, æ láttú brjóst mitt næra, þá sonnu huggun, þá eg frór, þeinki á eilífd mína, uns þú von, sem er viss og stór, vyrdist sjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálgast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, minn Drottinn kjæri! til lífs mig leiddir inn, lof þér eg færi; á enda lífs, eg skal þér prís frammæla; um dauda dalinn hér, djarft geng, því ertú mér, mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal grof hræda mig, og heljar kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefd' eg lífid; sjá! hann uppreis, þá sigurvinníng vísa, fæ eg og feril hann, feta, því eins og hann, eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef' eg hér, hlaupid trúr endad, til betra lífs fram eg fer, fæ sæll ad lenda, í fognud, dýrd; fyrir hástóli þínum, og sýng: Gud sanni! þér, sé prís, eg leystur er, af ollum pínum.

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn! eg, þacka þér, þú af nád hefir, eilíft líf ætlad mér, engin því vefur, efasemd ond, ei skal mig grosin hræda, armæda lífs er leid, liggur mitt æfi-skeid, hédan til hæda.

2. Hvørt munu vegsemd, vøld, veita lán stærra, heims audur, heill margføld? hnoss er mér kjærra, gledi eilíft, Gud! þig sjá og útvalda, þad skyndir sjálfur mér, sú von fyllist hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í vøhl nú leidir, eg veit hvad mætir mér, minn veg framgreidir, í himna dýrd; hvad er, þad má hér lída? Gud upp í gledi stad, gjørvallt umbunar þad; ei skal eg qvída.

No. 118.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Þú gafst oss, Fadir gódi! hér, þá gledivon ad finna, ad gégnum deyd og grafir vér, gaungum til dýrdar þinnar; sú von í hvørri sorg og neyd, og sídast oss í vorum deyd, lífgar, þá dagar línna.

No. 119.

Lagid: Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar; hjá þér er unan mín, og vonin á þér einum, en æ mín líkhams bond, þvínga mig þúngum meinum, því styrk þú mína ond, nær eg vil þeinkja' um þig, minn þróttur veikann sig, vottar og vélar mig.

2. Hvad sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jord? hvad sælir hjarta-gódir, heyrdu þitt lífsins ord, þad ord, sem qvittun kjæra, kynt syndugu vañ, og himna fridiñ færa, frelsti heim gjorvallañ, en von oss ollum ljer, um sælu-vist hjá þér, þegar hérvistin þver.

3. Eg sie þig ei né heyri, upphafdi Jesú minn! madur af moldar leiri, ei megna nú um sinn, añad enn undrun mína, auglýsa hrærdur, þér, og prísa elsku þína, ofdauft þó þó lof mitt er, á medan enn eg bý, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitthvort sinn holdsins hnigur, hreisi, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr grøfum raustin þín, kalla mun fólk þitt frelsta, fagnudur gésst þá mér; lífs eilífs hnossid helzta, á hæd sameinast þér; þú ert sá arf oss bjó, óskýnilegur þó, ert hér í heims óró.

5. Eitthvort sinn aptur kémur, í dýrd ad krýna þú, hvørn þann, sem hér sig temur, á hlýdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvørn eg ádur treysti, ó von og gledi þá! ó þá dýrd, er eg finn! ó þá sæld, Jesú minn! um eilífd er eg þinn!

II. Bænar-Sálmar.

1. Sannur Kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flecks lífa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga; vel er þeim, sem hans vitnisburd, viljugir geyma hér á jørd, af hug þar eptir lángar; því hvørjir gjarnan Guds á veg, gánga jafnan, þeir varast mjøg, misgjørd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, øllum hefir þú bodid bert, heiløg ord þín ad halda!

2. O Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lífid mitt, af hjarta haldid gæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augun mín, ógn og smán engri mæti; af øllum hug' eg þacka þér, þú hefir kénnt og sýndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín heiløg bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna!

3. Hvorninn veg æfi úngur mann, ó-straffanlega gánga kann? ef sér vid ord þin heldur. Eg leita þín af heilum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kéñíng felldur. I hjarta mínu hefi' eg fest, heilög ord þín, svo varist mest, móti þér grand ad gjöri. Lofadur sértú, sañi Gud! sannleikann þinn og heilög bod, géf þú ég gjarnan læri!

4. Med vörum mínum ég vída skal, vitna um þinna dóma tal, sém er þíns munns adqvædi, af þinna vitnisbürda veg, verd eg gladur og fegiñ mjög, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, um heilög sén bodord þín! ef veg þinn vel umskoda, dygd og ráð-vendni æ þá ann, ordum þínum ei gleyma kann, í sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dýrd med hreinni trú, himneskum Gudi Fodur nú, sætlega skul-um sýngja; hans einka Syni, Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kénnt leid til lífs ad gánga; heilögum Anda, er um heim, upplýsing, huggun géfur, þeim, sé prís og lofgjörd samin! Guds ordi med og adstod hans, arftökn' í ríki Frelsarans, ödlumst og farsæld. Amen!

No. 121.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Sá madur gódann finnur frid, fótstig Guds boda' er héldt sér vid, holds girndum hættum stríđir; hann berst og á þau lítur laun, lofar Gud eptir stridsins raun, sannri dygd hans um sídir.

2. Ad sinni gaungu gætir vel, grandvar lífir med einardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé, nýtt fær hañ fjør, og finnur hér þau yndis kjør, sem Gud fyri sál' hans skapti.

3. J hjarta' og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar géd, hvørn dag í hans augliti; sín harmar brot, en syndamein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og øfund hafnar; vid lítil efni Gud hans géd, gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, géfur gódfýsi medur, farsæld ástvinar feginn jók, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, vid sína brædur skyldu rétt, sífeldt ad gæta sinnar, elskan til Guds hans eblir mátt, elsku med=brædrum sýna þrátt, allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru vér hann víst, en velferd þinni spillir síst, þig sem medbródur metur, þolgódur breiskleik þinn umber, þánkinn sá: Gud minn uppgaf mér, á hógværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur þér á dygda stig, hans dæmi æ ad vanda þig, gott áform eblir, glædir; því lifid veit hann gaf oss Gud, til gódra verka' og öllum baud, eitt lögmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálprád þetta, sem eilíft er, einn sá gudhræddi finnur hér, heill fær þad, harma stillir, þrótt veitir, eykur þol í neyd, þann hel ei skélfir, en í deyd, fögnudi sál' hans fyllir.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hvorr Guds ord geymir eigi, Gud segist þeckja þó, sannleikann ecki segir, sigrandi vantar trú; hinn sem trúir og hlýdir þeim, af Gudi' er endurfæddur, en ecki' af þessum heim.

2. Sá rétt=trúadi sañar, sína trú kjærleik med; ef þú veitst betur enn annar, audsýn þá betra géd; grundvöllud Drottins ordum á, trúin manns hvetur hjarta, hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Gud oss géfur, guds barna rétt af nád; hvörr þá von til hans hefir, hann umflýr glæpa rád, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem sannkristinn madur, sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýdni Gudi géldur, Gudi þacknæmur er, hvörr sem hans bodord heldur, hefir Guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, því fagrar dygdir dafna, og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Gud heill og gledi, hreinann sem kjærleik ber; ást med audsveipu gédi, engla sveit Gudi tjer. Gud er kjærleikur, enginn kann, í nád hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt Gudi unna, elska náúnga sinn, ordin þín elska' og kunna, ástríki Jesú minn! og feril þinn ad feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef þad stundum vér. (9)

2. Rólega lífs þá líður, leið gégnum þeunann heim; oss Jesús eptir bíður, inn í fögnuði þeim, eilífann sigur oðl-unust vær, bólpnir, heilir og sælir, hásæti Drottins nær.

No. 124.

Lagið: Heiður og háleit æra.

Sífeld umbreyting alla, æfi manns loðir við; sælan og sorg má kalla, sveymi oss jafnt á hlið; skruggu-storm-ar styrjalda, stugga burt friði' af jörð, að ráði þess Alvalda, er þó sú plága gjörð, Guð! kenn þú mæðu mér, án mögls að taka hér, til lofs og þóknunar þér!

2. En þín forsjónin sama, samt blessar vora jörð, með heillum, friði' og frama, því' særum þackargjörð; en það oss þrá-vallt hendir, þá mæða' í gleði snýst, var-eygðin frá oss vendir, vor skaði þar af hlýtst. Guð! kenn þú gleði mér, með greind að taka hér, til lofs og þóknunar þér!

3. Allt það, sem gott er, géfur, þín gæðska, Drottinn minn! allt gaf, sem hagað hefir, hvörjum vísdómur þinn, er því skyldt að vér minnumst: allt gjörir þú sem best, þacklátir þannig finnumst, og

þitt ráð vrísum mest; géf þú, ó Guð! að vér, gætum æ lifað hér, til lofs og þóknunar þér.

No. 125.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Sæll er sá mañ, sem hafna kañ, hreckvísra maña ráði, og syndugra vegi aldrei añ, ei sat hjá skémdar báði, heldur með vilja, hug og mátt, hreinferduglega dag og nátt, að Guðs logmáli gáði.

2. Sá maður eins og eik sú er, uppvex hjá vatna straumi, á réttum tíma aldin ber, ei fellur lauf né blómi; allt gott, sem hann vill hafast að, honum mun ætíð veitast það, farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, og Guðs ráðum ecki hlýða, audnu hvilikri aldrei ná, áfelli heldur líða; líkt sem sisi á flatri jörð, feykja stormvidrin hvofs og hörð, um ýmsar álfur víða.

4. Illgjarnir kuña ecki því, uppreisn í dómi hljóta; sañra Guðs vina söfnudi'í, síst ódygð lids má njóta; en góðra manna greidir veg, Guðs náð og miskun æfinleg, ránglátra leid mun þrjóta.

5. Födur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jörð og himin; eins sem hún var að

uppbafe, án enda verdi framin; kén oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá bad vill, sýngi: Amen!

No. 126.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! bitt er ordid oss, andleg leidar-stjarna; kristni bína betta ljós, æ byggja láttú gjarnan, svo ad hún til bín snúi sér, sig med hjarta gési bér, óvinunr eigi hlýdi, ástverkin bín ad eignumst vér, og í bá dýrd, sem eilíf er, förum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Fadir! mig binn Andi leidi, ördugann framm um lífsins veg, ad girndir aldrei gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kénn bú mér, kraptana styrk bá skeika fer.

2. Æ Fadir! bú minn bróttinn veika, beckir og alla sálu best, af sannleiks vegi ef eg skeika, ei skynja hvad mér gagnar mest; upplýsíng mína ebl, ó Gud! upplýsi mig bín heiløg bod!

3. Ást bín, Drottinn! vill audnu mína, audveldann dygda gjörir stig; eg

þó vid raustu þegi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmörg hjá, sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gódi Fadir! líkn ei þrjóta, lít þú ofan í nád til mín, þá eg veikur þín bod kann brjóta, búin til reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu vilja' og verk, von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú öruggri' eg kalla'á þig, þú yfirgéfur aldrei þañ, adstod þiñi sem treysta vann: minn vegur háll og myrkur er, miskuna því og hjálpa mér!

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávallt hindranir villa mig, midt í háska eg einatt er, þá ætla' hann vera fjærstann mér, saklausri skémtun allopt á, ablvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjartad mitt, géf sú umþenkíng æ sé sterk, vid öll mín fyrirtæki'og verk, hugsun og gáng minn út og inn, ad gætinn vandi' eg hvört eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá, fer'i órgdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg Gud minn! þacka þér; þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ei framar nærsta blind, naudbeygja mig og þrælka synd; einn Gud mér ætíd rádir, eg því tilheyri allur þér, í skírninni þau kjørin hér, Fadir! af þér eg þádi, illgjørdum hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýda' af øllum mætti; viljann þú, Drottinn! sjálfur sér, en synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla Gud! sem styrkir mig, veikann og vilja' einlægann; réttú mér þína hjálpar-hønd, hardt þá vid syndum spornar ønd, send anda nádar nægann; þad láttú, gódi Gud! mig fá, grátbænir mínar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga strídi megn, ad standa lockun synda gégn, eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! í vor hjørtu vel innrætist, þín kreptug kénning hreina; vér játum synd og veikleik vorn, viljum þó gjarnan vera þín børn, og þóknast þér alleina. Send oss nú nád og sanna ást, svo hjørtun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo ad lifum hér, líka deyum ad erfum vér, frid med Frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! øll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, audmjúkt vegsamar þrátt, anda fjøld ædsta; um eilifd svo sem nú, eins fyrir smærsta, umhyggja þín er trú, og því allra stærsta, er skópst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi, og líf þitt guddóms ord, ord myrkrum eyddi, ord skóp himin og jørd; ord þitt upplýsir, alla, sem trúa þér, veittú þad vísi, á veg farsældar mér, hlýdinn hér svo prísi, Herra Gud! þig, sem ber.

3. Einn ædsti kraptur, þinn ollu heldur vid, er ádur skaptir, sitt ágvardada mid, vís, helgur, vægur, Vera fullkomin mest, án enda frægur, ertú, þér likt ei sjest, einn Gud ollu nægur, sem ollu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa, stigunum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjoriſt þá, imind ad bera, ó Drottinn! þína hér; lát lofgjord vera, lífid mitt gjorvallt þér, uns þig, ædsti Herra! um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, viljañ og ráð mitt géfa; en, æ! þú sjer vanmegnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best, mitt hjarta, rót ad nát' ei fest, synd né til glæpa ginni, velkur litt standast vid eg má, vinnur hún einatt sigur á, byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungun þad vekt sañа, ferli þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi, med heill og nát marki því, mín farsæld sem er fólgin í, og hnoss mér verdi' í hendt.

3. Æ! þángad, sem ad engin tár, augun væta, mitt sinni, og eptirlángan ætíd stár, ó! þau fridar heimkynni! hvar æ er gledin æfinlig, eg sæ þar grant ad skoda þig, Gud! hvors eg gjarnan leita; ó þann frábæra frelsis dag! fullsælu til þá rauna hag, á sídan um skal breyta.

No. 133.

O Drottinn allsvaldandi!

Gud mínn! hvors gædsku stóra, í gjørdum øllum líta má, heimar og himin-kórar, henni lof um eilífd tjá; hvad sem er, og eg kénni, eda mér, hug' um renni, lýsir þér, lifandi Gud! og henni.

2. J sannleiks ordi mæta', eg veit sælu heitna mér, trúlega' ef gjørí gjæta, Gud! þíns vilja' og hlýdnast þér; kunni' eg fá, kórónu' og vinna, kjør þau há, allt er minna, ædst hvad má, í veroldu finna.

3. Hjálpa mér, Herra! ad gánga, sem heilagt ord þitt kénna vann, af réttri gøtu'á ránga, ráfa'eg ei añars villtur kañ; en eg þér, ætíd treysti, opt mig hér, nád þín reisti, mót syndum mér, sendi styrk og hreysti.

4. Synda-lyst allri eyda, adstod, Drottinn! veittú mér; þiñ Anda lát mig leida, svo lifi' eg grandvar eins og hér, dygdar á, adal-vegi, eg ad siá, ljós þitt megi, og von þér hjá, vegsemdar loks egi.

5. Mér kann máské ad vera, mín endalyktin harla nær, veit mér þá huggun, Herra! helstundin géf ad komi vær, daudi minn, verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn, lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

A þig, Jesú Krist'! eg kalla, krapt mér auka þig eg bid, þú mér hjálpar æfi alla, ef eg tryggdir held þig vid, Jesú! létt mér láttú falla, ad læra helgañ dygda sid.

2. Eg svo hlýdi ætíd þínum, elsku bodum, Herra miñ! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust med saňleik sínum, sífeldt gégni varfærin.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagdir, framt ástunda géf þú mér, þá ad elska, sem þú ,agdir; samt af alhug' várast hér, ad fleka neinn med folsku bragdi, fyrst ad brædur erum vér.

4. Veit, ad þad, sem heimur heldur, heill, ei dragi mig frá þér, þad sem fyrir

gott hann géldur, gjarnan spott og vanþöck er, en þad sælu ædstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýdnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýdi Herra! þægann ávoxt bera sinn, Drottins ætíd dýrdin vera, dug og krapt er ebldi minn, fasta vorn skal fyrirbera, freistar min ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó min syndir þrávallt freisti, þú mér aldrei víkur frá, en mér sendir sanna hreysti, sigri frægum lokfins ná.

No. 135.

Lagid: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna! lát þú mér, lýsa jafnan í veröld hér, ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, Drottinn! einum þér, illri vantrú mér forda!

No. 136.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

O! þú hár, Herra klár! hvørr æ til varst, ert og verdur, allt vel gjördir, alvís, rædur geym, himna' og heim, hvørju' um sitt mid, géfur allt, gott ávallt, Gud! eg þig bid:

2. Géf þú mér, heilsu hér, hugskot upplýst, vid þiñ ótta, voldugi Drottiñ! vant sé, heill er þad, nun mér ad, ord mín vandi; þar til mér, hjólpi hér, helgur Andi!

3. Ad gjøra rétt, lát mér létt, og ljúfast falla, í hvørju sinni, hvad sem vinn eg, hér med, verki því, veit mér í, vidgáng hljota, ødrum hér, eins og mér, allt til bóta.

4. Kjæta géd, kjærleik med, kénn mér hvorn vid, sem mins Guds vild, og minnt skyldu' ei mót er; henni frá, fjandskaps þrá, fæli engin, fram svo eg, frjáls minn veg, fái gengid.

5. Ségnum neyd, lífs þó leid, liggi, Gud! mín, ei lát výla, heldur hvíla, hug vid, von og traust, vafalaust, veit og þad mér, blindi' ei sé, en brúkad sé, best til lofs þér.

6. Þegar brjá, hel mig á, Herra! géf mér, sætann blund, vid sidstu stund, en sé mín, í føðurs hønd, falin ønd, og fari glød þá, upp til þín, er þér mín, eilíf sæld hjá.

No. 137.

Med sinu lagi.

Herra Gud í himnaríki, hann oss sinn vilja kénndi, er hann ofan á jardríki, |oss tíu bodord sendi.

2. Fyrsta bodord einkum átt, af öll-
um hug'ad merkja: Hjá-gudi'enga þú hafa
mátt, hann einn skalt elska' og dýrka.

3. Annad: miñstú med audmjúk hót,
ætíd med Guds nafn fara, og hann bidja
af hjartans rót, heidra og þackir gjøra.

4. Pridja hans bod hugleida skalt:
hvíldardaginn ad helga; Guds ord heyr
þú og gjarnan haldt; girnd heimsins
skalt ei fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást, fød-
ur og þína módur; vid yfirmenn skaltú
aldrei stást, óhlýdinn, þver né reidur.

6. Fimta: ei slá med heipt í hel, hold
manna skalt ei meida; heldur forda og
frelsa vel, frá voda hvørn mann leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, vil-
ja holdsins ei gjøra; hjúskap eda hrein-
lífi haldt; hóf lát þér þeckast vera.

8. Sjøunda: einkis áttú fé, okra,
stela né ræna; heldur styrkja ad haldid
se, hjálpa, géfa og lána.

9. Attunda bod: ei mæla mátt, mein-
vitni, róg né lýgi, náúnga þinn þú affaka
átt, ad heidri halda megi.

10. Níunda: girnast ecki átt, añara
hús med flærdum; heldur styrkja af hug'
og mátt, ad haldist eign þeirra'í værdum.

11. Tíunda: hreinn í hug [illegible] þú, hans qvinnu girnstú aldrei; heldur óska: ad ást og trú, vid eiginn mann sinn haldi.

12. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss vyrdist nád ad senda, ad þessi bod hans hvørr og einn, haldi til lífsins enda.

---

2. Ydran, Trú og Synda-fyrirgéfning.

No. 138.

Med sínu lagi.

Til þín heilagi Herra Gud! hef' eg lypt sálu minni, af hug og hjarta í hvørri neyd, hjástod treystandi þinni; láttú mig aldrei lída smán, ólucku, bríxl né sálar-tjón, svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Osmánadir verda allir þeir, eptir þér hvørja lángar, en svívirdast munu meir og meir, svo margir, sem afvega gánga, og hafna þinni hjálp og nád, en hyllast lesti' og skémdar rád, og elska' ei utan hid ránga.

3. Voldug Herra! vísa mér, á veg og gøtu þína, vid sannleik þinn mér hald þú

hér, hvað fáráða mína, með vísdóms anda uppfylltu, og orði þínu blessuðu, því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu náð, og miskun þúsundfalda, og það himneska hjálparráð, sem hugðir fyrir aldir alda; fyrir gæðsku þína minnstú mín, og mér þitt føðurlegt hjarta sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leið, álít ei, Herra kjæri! þenktú heldur á þinn eið, og óbrygðanlegt særi; ó Herra Guð! af hjarta' eg bið, harmþrúngnum þú mér veitir lið, svo sem eg saklaus væri.

6. Góður og réttvís Guð vor er, sem gjarnan meðtekur alla, þá, sem að lífsbraut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hughreystir skélfda' og hjálpar við, svo hafi þeir gleði' og andar-frið, og ei megi frá honum falla.

7. Orð Guðs og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, náðar brunnur og næríng manns, náqvæmust, hvað sem veikir, þá, sem hug og hjarta mest, hafa á hans orði fest, af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi Guð fyrir nafnið þitt, og nægð miskunar þinnar, géf að mín synd sé klár og qvitt, kénni' eg daglega hennar,

hún særir bædi sál' og líf, nema sendir þú mér styrk og hlíf, samvitskan svo frid megi finna.

9. Hvørr, sem óttast og elskar Gud, skal eilífa miskun hljóta, Gud kénnir honum sín heileg bod, og lætur ei blessun þrjóta; afqvæmi hans mun audlegd fá, og blómgast allvel jordu á; gudhræddir nádar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávallt brá, augunum vonar minnar, þvíad einúngis honum hjá, huggun trú' eg ad finna; synda-fjøtur af fótum mér, færa mun hann til dýrdar sér, svo megi' eg hans krapt medkénna.

11. Dýrd Gudi Fødur og Syni sé, súngin um aldir alda, eins sem hún var ad upphafe, ædsta lof skulum gjalda, heiløgum Anda med hug' og raust, hljóti hann lofgjørd endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Med sínu lagi.

Sællir eru, þeim sjálfur Gud, syndir af nád tilgéfur, og hvørra brot og íllverk med, afplánad Jesús hefir. Sæll er sá mann, þeim Gud þess ann, um løst engann átelu. hvørr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dád og heill eg minka fann, mátti'eg því jafnan gráta; um dag og nátt, eg fann þinn mátt, of-þúngann mannkind annri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér øll mín brot, án fegurdar og varnar, hvl ei ad syndgast hef' þér mót, holds-vild fylgjandi gjarna. Sagdi'eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna, aflausn og sátt, af þér féck brádt, allra misgjorda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tíd, allir í trú þig bidja; hvenær sem kémur hørmúng strid, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjol, í allri qvol, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo viti'eg þig, fyrir vernd og nád ad lofa.

5. Þú hétst vitsku ad veita mér, vel færa leid ad boda; forsjá vera og fylgd mín hér, forda vid øllum voda; lid veit því mér, svo læra hér, lifa og þér ad hlýda, ad himnum á, mér andnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjør þúng og hefnd marga, hvørjir á Drottni hafa von, hans miskun vill þeim bjarga,

af því glediest, í Gudi mest, af náð og trú réttlátir; hverjir af hug, hans ræktd bod, hróstd Guds adstod kátir.

7. Dýrd Gudi Fodur og Syni sé, súngin og heilogum Anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti' hann náð ad standa, vel á hans veg, en varast mjog, ad synd verdi' sídar framin; Gud gést þad, hans holdum náð, syngjum því allir: Amen!

No. 140.

Lagid: Koníng Davíd, sem kénndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast, djarflega syndir vid, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, orvæntíng ei mér grandi, ord þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi' og klockum hjortum, krjúpum vér nidur jordu á, um vorra sálna ángist qvortum, unn oss á ný þín kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjog logmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdina kénnir hér, en kallar menn frá

lasta línu, laun svo dygdanna fáum vér; en bodord geymdi' eg illa þín, æ! fyrirgéf vangætslu mín!

3. Greida hvad skyldum gædsku þíñi, gáleysi vort svo litils mat, oss loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt oss lockad gat; ángradir finnum, ó Gud! vér, opt hofum syndgad móti þér.

4. O Drottinn! fyrir angsjón þinni, ondverdt stendur hvad gjörum vær, þú, rád vors hjarta, þánka og sinni, þeckir og skodar fjær og nær; ef þína nád ei þecktum vér, þá ró og von oll topud er.

5. En, hvörsu blídt er ord þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, ords blessar kéñing styrkur þinn: fridar upphaf þín ástin er, oss forsmeck himna gledi lér.

6. Þá von og gledi' í vorn hjarta, verka og styrk, miñ Drottiñ! þú, ad feta Jesú feril bjarta, fylgja hans kéñing hjálpa nú; þá má hvorr vita' og þreifa á, ad þér sé nádin einum hjá.

No. 128.

Med sínu lagi.

Af djúpri hrigd ákalla' eg þig, ó Gud! hlýd roddu minni; þín nádug eyru

opni sig, ad eg bænheyrast kynni; ef synd-ir og athæfid illt, álita og tilreikna vilt, hvørr stendist fyrir hegning' þinni?

2. Ast og nád veldur ein hjá þér, ad þú synd qvittar mína, ei gyldir þar hvad gjør-um vér, gódverk þo kynnum sýna, hjá þér enginn sér hrósa kann, hrædast verdur þig sérhvørr mann, og miskun þyggja þína.

3. A Gud eg einañ vona vil, verdleik mínum fráfnúa; mitt hjarta Gud adhyll-ast skal, hans nád og gædsku trúa; hvad hei-log ord hans hétu mér, heill mín og blessan þad eflaust er, ad þeirri von vil eg búa.

4. Þó mørg og stór sé mannleg synd, miklu stærri er nádin, endalaus er Guds hjálpar hend, hvørsu stór, sem er neydin, hann vill í likn afleysa vel, lýd, sem ydr-andi vottar þel, honum tér hlýdnis eidiñ.

5. Fødur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jørd og himin! eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kenn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, sýngi: Amen!

No. 143.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Allt þad eg hefi illa gjørt, allt, Jesú! bæta, kominn ert, um allt því

eg qvittur er, allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bid eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Þér einum braut eg móti mest, minn Gud! hjartad mitt sjer þú best, og alla athofn ránga; bolvun þúnga, sem boda fer, bid eg þín miskun líkni mér, hlísi vid straffi stránga.

2. Bænar-qvak mitt og andvorp oll, eru þér kunn, mín tára-foll, allt eins þér eru' ódulin; æ! hvad lengi mig ángur skér; ó Gud! hvad lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3 Allt ei svo mín afbrot ljót, ad refsíng komi þeim á mót, eptir stærd illsku minnar; eg flý á þínar nádir nú, nádugi Gud! mitt hjarta þú, huggun og frid lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, ad heiløg bod þín haldi; géf eg æ betur þókníst þér, þér, minn Drottin! hvørs þjón eg er, heidur og hlýdni gjaldi.

5. O Herra Gud, mín hlífd! eg bid, hjálp lát mig ætíd kannast vid, og miskun

þacka þína, ad eñ vilt géfa afbrot qvitt, álíta bænar hrópid mitt, ond hrellda añ-ast mína.

No. 145.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Minn Gud! eg má þad játa: mikil er syndin mín, þó er í allañ máta, eñ meiri nádin þín; oll mín von á þér stár, géf þú eg glatist eigi; géf ad þig lofa megi, hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Avi! Avi! mig aumann mann.

Heyr mín hljód, himna Gud! hjartad mitt, hrópar ódt, af harmi módt, á hjálprád þitt! vid brot og syndir brjóst gjør qvitt, svo barni þínu verdi fridt, fyrir Herrañ Jesúm :,: hrellíng stytt :,:

2. Neydin mín, og nadin þín, nú mig knýr, ad bidja þig, þú bænheyr mig, géf blessun hýr! ei tapast neiñ, er til þín flýr, med trú og ángri, Fadir dýr! mér virdist ecki :,: von sú rír :,:

3. O miñ Gud! ó miñ Gud! eg þig bid, ángrid skér, uñ þú mér, andar frid; eg fæ ei stadist freistni vid, Fadir gódur! veittú lid; heyr þú barnsins :,: qvein og klid! :,:

4 Hugann synd, hrellir blind, Herra minn! eg hrædist neyd, daprann deyd, og dóminn þinn; bót og líkn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :,: þjóninn þinn :,:

5. Leid þú mig, svo lofi'eg þig, í lífi hér, af hjartans grunn', med huga' og munn', sem hæfir og ber; daudur enginn Drottinn þér, dýrd í þessum heimi tér, heldur sá, sem :,: lif þú lér :,:

6. Veika trú, vidrétt þú, og veg minn greid; eg flý til þín, forda pín', fári' og neyd; géf mér, Herra! gódann deyd, í gledi himna sídan leid, nær linnir þetta :,: lífsins skeid! :,:

No. 147.

Lagid: Hærsti Gud Herra mildi.

Vaknid upp, kristnir allir! og sjáid syndum vid; af hjartans rót ákallid, eilífann Fødur Gud! hans svo ei hegníng mætum, hverfi oss nád hans frá; utan syndum aflátum, ydrumst og lífnad bætum, veslir verdum þá.

2. Rádleggja ydur látid, løstu ad skilja vid, af hreinni ydrun grátid, ill verk og vondann sid; heilagri umbót heitid, hyll-

ist Gud hér í frá, mest ad hans ordi leitid, eptir því gjarnan breytid; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og nád hann oss géfur, blýdna ef fær oss sied, í eilíst líf oss upphefur, øllum Guds børnum med; því er skyldt til vor tækjum, trygd Guds og miskun hans, þá nád aldrei óræktjum, eptir henni helzt sækjum, fetum spor Frelsarans.

4. Jesúm Krist Son sinn blída, sendi Gud øllum oss; lét hann fyrir oss lída, last, heipt og qvøl á kross, svo nád oss øllum sýndist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss auma píndist, án þess mannkyn allt týndist; hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo ødlast megid, ákallid Jesúm Krist, hans nád þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lídid, leitid því Drottni ad, øruggir ætíd strídid, øllum hans vilja hlýdid; Guds nád oss géfi þad!

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er..

Syndugi madur! sjá ad þér, sál þín svo hólpin verdi; eilíft líf byrjar hvørr sá hér, hreina ydrun sem gjørdi.

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar tjón og eymda kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deya syndin mætti, látum því ecki lifa í oss, lesti med vondum hætti.

5. Géf mér, Herra! í hjartad mitt, hreinann ydrunar anda, svo ad mín sál af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagid: Má eg ólucku' ei móti stá.

Géf þú oss, Herra! heims um bríd, heja gott stríd, og trú heilagri halda; samvitskan hrein þar sé vid fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo born þín ein, hér hjarta hrein, megi þig fá, í sælu sjá, og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagid: Daudans þúngu framin qvøl.

Eg er breiskur, misgjørd mér, mildur Gud þó fyrirgéfur, sú umþenking þróttinn lér, þegar ótti hugann vefur;

nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs munn breiskum géfast.

2. Sannleiks ljós hans orði í, ei formyrkvast, heilla nýtur, hvørr, sem orði hlýðir því, hjálp og krapt til dygða hlýtur; nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs munn breiskum géfast.

3. Mildi Fadir! mikli Guð! mér æ syndin leið skal vera; jeg vil heyra Jesú boð, jeg vil trúr hans okið bera; Herra! styrk mitt hjartað veika, hvonær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagið: O Fadir minn! eg þræll inn þinn.

O minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar; lýsi það mér, svo lærí' eg gjør, leið sáluhjálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims kíf, eg mætti fá að reyna; lof sé, Guð! þér, þú léntir mér lífið og trúna hreina.

3. Elska og Traust til Guðs.

No. 152.

Lagið: Um daudann géf þú Drottinn mér.

Hvað íllt og bágt, sem mætir mér, mín von til Guðs sig hefur, minn sem að

Fadir mildur er, manna hjálp oll þá tekur, og einka reynast vinir vest, veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgéfur.

2. Þó athøfn besta megi min, manna álasid bída, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgódur lída; þú sjer míns hjarta hulda rád, ef halda mætti' eg þinni nád, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdlist lífsins døgum; eg gladur er, því, Gud! veit þig, gløggt sjá hvad mínum høgum, er fyrir bestu, mædu med, mitt þú reynir og venur géd, í þínum ad þreya' áløgum.

4. Þó samtøk gjørdu himin, haf, og haudur mér til ama, hættum stædi' eg umspentur af, og ógn hels í bili sama, en heimur allur hvirfi mér, Herra Gud! samt eg treysti þér, óttast fár eckért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dásamri Fødur hendi, hún miñ æ vera skjøldur skal, eg skélfist ei hvar lendi; þrái himin, þó þreyi hér, þú svo kórónu dýrdar mér, í ædstu gledi' afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

O! hvad stór sæla' og yndislig, er mér jafnan ad méga' á þig, minn Gud!

traust setja mitt; allur vid lífnar andi minn, er eg íhuga kjærleika þinn.

2. Alls-þurfa mig eg aumann fañ, adstoda mig þín mildin vann, ad efla mín eginnot, mér, ó Gud! þín gædsku atlot, gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hvørsu ætti þá inndælt mér, ætíd vera ad treysta þér, Gud! máttkur, gódur, vís, sem veitst þorf mína' og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Iñræt þá djúpt þad edli' í mér, einum fyrir mér trúi'eg þér, eilífi ástvin miñ! fyrir mér í sérhvørt sinn, sjái, Drottinn! vísdómur þinn.

5. Iá, þú, Fadir! sem alvís ert, allt sær lángt betur vid mig gért, enn óska' eg edur skil; gégn og hlýdinn gjarna' eg vil, gánga fram eins og segir þú til.

6. Astríkur Fadir ertú minn, almátt, gædsku og vísdóm þinn, allt brúkar oss til góds; mitt einka traust í allri neyd, og athvarf skaltú' í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Gef þinni Kristni gódann frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? hvad þañ synduga stoda, þjáda, hrellda og

mædda mann, mót daudans ebla voda? vér þad gætnir viljum skoda!

2. O! hvad skyldi ofs ædra nú, á himni' eda jørdu géfast, enn vel grund-vøllud vissa sú, vid hvørja mein øll sef-ast; Guds um náð þarf ei ad efast!

3. Þessi vissa af Gudi gjør, er grund-vøllur trúar þinnar, hvørt sem þú bídur feigd eda fjør, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.

4. Hafir þú Gudi elsku á, einlæga, vissa, heita, hans þecking' girnist hollri ná, hans velþóknunar leitar; hann þá ei um náð þér neitar.

5. Leitist þú vid, sem mest ad mátt, med øllu hugar-fari, ad líkjast Gudi'á allann hátt, æ verda fullkomnari, gódur, vit-ur, Gudi' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur viss, ad vísa náð hans egir; en øll skin-helgin út-vortis, enga þér huggun segir; varast hún þig véla megi!

7. Ástunda, viss ad æ þú sért, um Guds náð hvørju sinni, lát þá vidleitni leynt og bert, lifa í sálu þinni; ást hans ertú æ í minni.

8. Á gledi stund, sé yndi þitt, ad náð Guds megir halda; svo von í øllum sorg-

unn midt, sælu-umbunar gjalda, hér og sídar víst munn valda.

9. Og þegar daudans abli mót, áttú loks stríd ad heja, hvorsu líf-kroptug bols er bót, brygdulaust kunna segja: víss um Guds nád vil eg deya!

No. 155.

Lagid: Gled þig, Guds Sonar brúd!

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guds mildi Son, er med oss allar stundir, ockar senn verda fundir; óskélfd mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis, gédjast mér eins og fis; skjott missi' eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hysmi heita, hjá því eg eptir leita.

3. Leggi Gud ok mig á, og harda rauna þrá; ó! eg vil eckért kjæra; eins má þad heill mér færa; skal mér ei líka' ad lída, ljúft, nær hann vill, hid strída?

4. Sál og hold fjor og fé, fjarlægt er mitt ad sé; þú, Gud! átt þad, sem lédir, eg þótt snarlega rédir, líkamann lísi sneyda, lof þitt eg vil útbreida.

5. Daudinn ei deydir oss, dýrdar eilífrar hnoss, hañ gjørir hrjádum færa, og

hvíld í grofum vera, andstreymi, eymd og mæda, engann þar megna hræda.

6. Nær endast tímans tóm, med tign og hvellum róm, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í dýrd, þá ei þrotnar, þar hañ um eilífd drottnar.

7. O! skyldi' eg orvýlnast? ó nei, eg trúi fast, míns Jesú ollum ordum, er jafnan standa' í skordum! þú ert minn, þér eg treysti, þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad er sem letur hjartad mitt, til himins veg þann keppa, ó minn Drottinn! sem ordid þitt, á leidir mig, svo hreppa, fát þar líf og fulla nægd, frí vid óvina makt og slægd; hvorr vill þvk hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo ysrid hardt, og ofþúngt kroptum minum? heimtar þá Gud svo mikid og margt, mildum í bodum sínum? ó nei! miñ best þú kēñir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt, og krapti andgad þínum.

3. J holdi, Jesú! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er huga minn vill hindra

nú, og honum þúngbær falla; þú vorkéñ- ir því veikum mér, vilja þá fúsann hjá mér sjer, þó framqvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúfost eblir mig, og út- býr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, þeim il gæddur svo heitum! o! hvørsu var sú ást þín sterk, er þreif mig burt úr daudans qverk, med písl og þúngri þreytu!

5. AE! skyldi' ei þiñar ástar glód, upp- verma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl og gód? hvad kann eg annad gjalda, verd- ugra lof eñ feta fús, feril þañ, sem géckst, minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gégnumþreyngi sér, þín elska sálu mína! uppmálud standi æ fyri mér, ást þín, harmqvæli' og pína! ó hvørsu finnst þá inndælt mér, ef elska' eg þig, ad hlýda þér, þá gjorvoll þýngsli dvína.

7. Mót allri heims og holdsins lyst, hér af verd eg øblugur, sú trú, ad féckst mér fridar víst, fót minn stydur; þinn dug- ur, í mér breiskum sig øblgann tér, allt megna eg, nær hlýdi þér; þar vid minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, baudstú mér, med bæn, ó Gud! ad sækja; þín Fodur-

mildin opin er, ef eg þín bod vil rækja; andvarpan fer þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín, hvad kann þá hug minn flækja?

9. Eptir þad stríd, sem eg skal hér, í þínum krapti heja, á eg í vonum þar hjá þér, þegar eg trúr næ deya, eilífa unun, eilíft hnoss, inndæll sé mér því sérhvorr kross; hvad létt er því ad þreja?

10. Já! breiðst er hold mitt, heimur slár, hætt skeidid, tæp mín gata; en, Gud! þíns anda kraptur klár, kann mér aldrei ad glata; æ svo lengi eg elska þig, øblgari vill hann gjøra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, audmjúka lofgjørd segjum, af fúsu hjarta allir vér, undir þín bod oss hnegjum, sem holl og létt eru hvør um sig, hjástodar, Drottinn! beidum þig, og þolinmódir þrejum.

No. 157.

Lagid: Gædskur!kasti grædari minn.

Svo skal ei framar nockur neyd, né heldur þessa líkhams deyd, mér frá þér megna venda; ó Drottinn! eg er ástkjær þér, elska vil eg þig stodugt hér, en

annars heims án enda; send mér, sem þér þóknast aledi, þjáníng medur, þig alvísanu, eg vil þó jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda lét, mér bid eg hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé, hans vernd jafnan befelad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og þrátt, ástin þín, Gud! vidrétti brádt, er andvarp eg þér senda, verdi því á mér viljí þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, Herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjøra mér til, virdst' mér nád þar til veita.

4. Hvad verdur mér ad meini þá, máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, øllum sem géfur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta.

5. O Herra Krist! mín hærsta von, hvørki luckunnar gjøf né tjón, láttú mig

frá þér leida, nád þín ávaxti vora trú, vid synd og qvølum forda þú, og géf oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þú ert minn Gud, ei óttast eg, og ei skal heyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina; víslega veit eg nú, vid mig ad breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín fødurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Þér og nád þiñ mig og mitt, minn Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu i valdi stendur; þín stjórn mér þægnst er, þad besta viltú mér; ó Herra gædsku gjarn! til góds fyri þitt barn, medlæti' og mædu sendir.

3. Gud fær ei sínum gleymt, í hrigd, géd mitt sá þánki nærir, von, sem á ord þín er uppbygd, aldrei kiñroda færir. Burt ángist øll og sorg! ørugg er Gud mín borg; vel eru gjørd hans verk, ver mig hans geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Mitt traust á Gudi gladvært er, Guds nád þýdst fyrir Jesúm mér, eg von

lífs eilífs hefi, oss í náð taka aptur vann, og arf hefir í sælu-rann, med sínum Syni géfid.

2. O Herra! hvílík heill þad er, hlutfall ega med sjálfum þér, náð þína' og himin hljóta, med trú af hreinu hjarta þig, heitt að elska og vita sig, alls góðs af þér að njóta.

3. Ord þitt eg gladur uni vid, innvortis styrk og sálar frid, hvort sanntrúudum heitir; þad huggar lífsins hormúng í, heill í medlæti vex af því, hugprýdi í háska veitir.

4. Vidhaldt mér, Drottinn! hjálpráð mitt! í hreinni trú á ordid þitt, nafns þíns og náðar vegna; lát þad upplýsa veg minn vel, væga gjøra þá dregst að hel, andlátsins mædu megna.

No. 161.

Med sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hriggist þú, í harmi' og trega velkist nú, fyrir valtann veraldar aud; set þína trú á sannann Gud, sem øllum géfur daglegt braud.

2. Yfirgéfa þig ei vill né kann, alla þorf þína þeckir hann; hans er himin og

jord. Minn ljúfi Fadir og mildi Gud! mér sendtú hjálp í allri naud.

3. Þú ert minn Gud og Fadir kjær, þitt barn ei yfirgéfid fær; ást þín er mjúk og mild; añad, þá mædir eymdin hord, eckért hefi eg traustid á jord.

4. Ríkur af gótzi gledur sig; Gud minn! vid þig eg hugga mig, eg þó ó-virdtur sé; þad er mín trú og eflaus von, ad stod veitir þínum þjón.

5. Þitt ríki, Drottinn! brýtur síst, þitt vald er stødugt jafnan víst, á þér er allt mitt traust; eilíft gótz hefir eckért tál, audga med því mína sál!

6. Stundleganu heidur eg hugsa'ei á, himneskann vildi'eg gjarnan fá, hvorn Jesús hefir keypt, med sínum dauda' og dapri pín; Drottinn! bid eg, heyrdú til mín!

7. Allt þad veroldin er af full, eignir gótz, silfur eda gull, stundlegt skraut og skart, lítinn tíma þad lánad var, líknar ecki sálunni par.

8. Jesú, Guds Son! eg þacka þér, þessa vitsku þú kéñdir mér, og Guds ad gánga' veg. Veit mér stoduga von; og trú, vænst er sálu huggunin sú.

9. Lof og heidur á hvorri stund, hærsti Gud! sé þér á alla lund, þig Fadir! þess

eg bid eilífann géf oss andar frid, og arf himins, þá skiljumst hér vid!

No. 162.

Med sínu lagi.

Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda, líka vonar á hann ætíd, vill þann Drottinn vernda og náda, víst þó ad dynji neyd og stríd. Hvørr sem vid Gud sér heldur tryggt, hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvad stodar oss med hrigd ad klaga? hvad stodar oss vort óp og vein? hvad hjálpar oss þó alla daga, ángra látum oss sorgar-qvein? skál vors mótgángs, sem afmæld er, aukum med harmi sjálfir vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, stødva þitt géd, svo lyndi þér, ad Guds nádar vild á þér fylli, alvitsku hans hvad þeckast er; Gud, sem hefir útvalid oss, opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og Guds þíns gack á vegi, gjør øll þín verk med dygd og trú; um blessun Drottins efast eigi, aldrei mun þér þá bregdast sú; hvørr sitt traust á hann setja vann, á sandi ecki bygdi hann!

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einann, alla set von og traust, vil med hug hreinañ, hañ dýrka endalaust, í geymslu' og gætur, Guds eg ond mína fel; frá hrøsun fætur, frelsar hann mína vel, og í ljósi lætur, sitt ljúfa ástar þel.

2. Sekt synda þúnga, Son Guds fyrir mig galdt, hann hjarta' og túnga, heidri og líf mitt allt, ef eg hans bodi, ætíd trúr hlýdnast vil, alls engiñ vodi, ond miñi'er skjædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heiminn þegar eg skil.

3. Þér lát mig þjóna, þú mildi Herra og Gud! vel vid ad una, veg þiñ og stunda bod; ad mig ei giñi, illrar veraldar slægd, né vondt eg vinni, svo verdi nád frá-bægd; haf þá mig í minni, um mildt' er bid og vægd.

4. Þú mig hughreystir, í hvørskyns sorg og neyd, sém svo dýrt leystir, med Sonar þíns pínu' og deyd. Hvad má vid meta, þad mæti? allt eg á; hvad mig hrellt géta, sem himna frid vann ná? þinn Son vard sigur-hetja, og sigur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina, athvarf og vonin mín! lát mig lífs beina, leið þræða' í dýrd til þín; ei óttast nái, í grøf síst stadar nem, þig daudl'eg þrái, þú vel mig leidir heim, svo Guds eg sjái, sælu í dýrd þá kém.

6. O ædstu gledi, er eg þá Jesúm finn! með gædsku gédi, Grædari talar minn: kom, madur mæti! hjá mér um eilífd tef, í sóma sæti, sem eg þér búið hef! ædsta eptirlæti, ó Jesú! þad mér géf.

No. 164.

Lagið: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Burt med heimsins óhýtt yndi! ei er veröld mér svo kjær: aldrei fannst þar leika' í lyndi, lángvinn tign, né ró glad-vær; allur í bæd er hugurinn, hefur sig þángad andi minn; helzt til létt er heims ágæti, himin-sælu þýngd ad mæti.

2. Gjørvallt vil eg gladur afsegja, Gud minn! þad sem stundlegt er; minn, skal enginn hlutur hnegja, hug frá skyldu, dygd og þér; þó ad heiminn ætti eg, en útibyrgd frá dýrdar veg, sál min gengi villt í voda, vildi lítid hitt mig stoda.

3. Gud af öllu gódu ríkur! gnótt eg á, nær hef eg þig, eg veit frá mér ei þú víkur,

alvold hönd þín leidir mig; ef þá kann ad mæta mér, mein, sem þúngt og biturt er; þó eg í hljódi þykist lída, þitt er ad bjóda, mitt ad hlýda.

4. Ségnum lífsins eymd og ama, ánægdur eg þreyti gáng; augad horfir trúartama, til þess lífs, er veit í fáng; som hvar gledi' og sælu hnoss, Sonar þíns gjof er búin oss, sigur, frid og sæld um aldir, í sitt hlutskipti fá útvaldir.

No. 165.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Alvaldi Fadir allra þjóda! á þig treystir mín frelsud önd; eg fel mitt líf og allann góda, í þína mildu verndar hönd; alvísi Gud! best allt þú sjer, er til velferdar gagnar mér.

2. Auga mitt sljó-skygnt er mjög tídum, um skammt hugur og dugur þver, en þú, sem stjórnar öllum lýdum, aptur hug og dug géfur mér; best hagar öllu, best þú sjer, börnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reirdi, óttafullur var naudum í, mína andvörpun minn Gud heyrdi, mér qveikti gledi ljós á ný; svo vís og gódur enn hann er, ætíd gætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn Sonur sýna, sannurar manndygdar háttalag; ó! ad eg þyldi eins og hann, andstreymi hvørt, sem mæta kann.

5. Omegi daudans ei skal qvída, eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsarinn allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel ønd, ó Fadir kjær! í þína hønd!

No. 166.

Med sínu lagi.

Hvørt sem ad reisir hæga bygd, bærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins, og gleymir hrigd, géfur sig allar stundir; sá talar vid Gud: þú tókst vid mér, treysta vil eg því gjarnan þér, og unna' á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vélum allrahanda, þó skadleg hætta sýni sig, síst mun þér kunna' ad granda, hans vernd og skjól svo hlífir hér, í hvørri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud, vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita stod, og venda øllu til greida; frá

þér burthrinda háska' og pín, ad hvorgi náir þú fœtur þín, á minnsta steini melda.

4. Hvorn sem ad lángar mjøg til mín, (mildur Drottinn svo kéñdi), þann skal eg leysa'af skada' og pín, og skýla med verndar-hendi, bœnheyra hann og hjálpa' í neyd, honum loks géfa værann deyd, og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá ei brádt þrjóta, en hjá mér uppí himna sal, hann mun fullsæln njóta; þar sýni' eg honum mitt hjálpar-rád, hjartans unun og fulla nád, svo umbun fái' hann fljóta.

No. 167.

. Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Fyrir þig, Gud, sem veldi vídu, vís stýrir Alheims! fram eg ber, af klöcku hjarta þackir þýdar, þygg gladur kjør, sem léntir mér; ástríka Fodur-þelid þitt, þecki' eg vid sérhvort sporid mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvørt klædir, ótølu blómstra', er haudrid ber, frjóssamri doggu grundir grædir, gleymist ei miñsta stráid þér; skyldir þú géta gleymt mér þá, gædsku þína, sem treysti á?

3. Nei, hjartad gleyma má fyrr móð-ur, mót edlis bodi, fóstri sín', eñ þér, líkn-sami Gud minn gódur! gleymist fái vel-ferd sanna mín; þolgódur lífs eg þreyti veg; þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei þá eymd og pína, á heims-vedhlaupi varpast mót, sorga ør djúpt þó salu mína, særi, veit eg miñ leidd-ir fót, þess vegna fram á þrauta stig, ad þú, minn Gud! leidréttir mig.

5. Vongódur svo minn veg eg' feti', veikann upplífgar huga þú, ad traust á Jesú ord eg setji, um dýrd med þér, þó lídi'eg nú, minn Gud! á himnum þar hjá þér, þar eg fullsæll um eilífd er.

6. Líknsami Fadir! Gud minn gódi! géf þessi ørugg von til þín, hvad sem kann mæta heims um slódir, hverfi' aldrei úr brjósti mín; þá géfur, svíptir, Gud miñ! hér, gjørir þú allt til besta mér.

No. 168.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Á þér, Herra! hef' eg nú von, hjálp, svo eg eigi verdi' ad smán, hér eda'í hinu lífi, frelsa þú mig, þess beidi eg þig, þín ást mér ætíd hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, miskun og náð enn til mín snú, flýt þér fullthyngi' að veita; þá stend og bíð, í stórri neyð, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífðin trú, heilagt orð þitt er verja sú, er øllum eydir vanda; þá Herrann Guð er hjá í nauð, hvorr kann þá móti' að standa?

4. Eilífi Guð! ei vík frá mér, anda minn befala eg þér, medtak hann þér til handa, ó Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífið endar.

5. Herra eg flý í þraut til þín, þú einsamañ ert aðstoð mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíð og stund, eign, líf og ønd, allt er í þinni hendi.

6. Heiður og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverdugum mér, hjálpað í hørðu lífi, og hétst af náð, óhultum stað, í því komanda lífi.

7. Allir trúaðir elskið Guð, oss vill hann frelsa' úr hvørri nauð, einkum þá honum hlýða; hof-móðugt geð, vanheiður með, hegníngu' án efa bíða.

8. Þar fyrir hafið gladvært geð, Guð prísið huga' og raustu með, allir sem eptir honum, biðið um stund, því ydar ønd, úr þúngum leysist raunum.

9. Fødur, Syni og Anda nú, ædst lof og dýrd af hug' og trú, syngjum vér allir saman; veit þú oss, Gud! fylgi og frid, fyrir Jesúm Kristum, Amen!

No. 169.

Lagid: Náttúran øll og edli manns.

Verdi ætíd hvad vill minn Gud, vild hans er æ hid besta, vís er þeim jafnan vernd og stod, vid hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar veröld í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ei vill né kann forláta.

2. Herra Gud traust og heill mín er, hjálp, von, líf, eilíf sæla; hvad sem hañ vill, þad verdi mér, vil eg því ei mótmæla; hans mildi klár, mín høfud hár, hefir øll talid án efa; hvad hann mér fá, best henta sá, hann vill af nád mér géfa.

3. Þar fyrir auma veröld vid, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullañ frid, fara eptir hans vilja; fel mína ønd, í fødur-hønd, hvørt farsæld bíd edur voda; hans óstar þel, mig verndar vel, og vill í dauda stoda.

4. Súngin þøck, heidur, sæmd og lof, sé Fødur allrar mildi, sem út fyrir oss Son-

inn gaf, synd heims ad bæta skyldi, og á hann hlód, æ, mannleg þjód! átt þad í minni festa; því hugsa tídt, og þacka blídt, þá nád og elsku mesta.

No. 170.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Vertú, Gud Fadir! fadir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hönd þín leidi mig út og inn, svo allri synd eg hafni!

4. Elska til sjálfra vor og Náúngans.

No. 171.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Rósöm samvitska' ef er ad eins, eign mín, hvad kann þá bloskra mér? hvad fær þá ordid mér til meins, megn þegar qvídi adra skér?

2. Flecklaus samvitska' og falslaus trú, farsæluſt hlutdeild mín er þá, þeim fridi'er gëfur sæla sú, svipta kan engiñ mér í frá.

3. O hvillík gledi! sagt vid sig, med sanni gëta': eg í mér fann, girnd til hins

illa, geymdi' eg mig, Gudi sé lof! eg yfirvann.

4. Æ hvørsu þúngt um sjálfann sig, ad segja hljóta þar á mót; á lasta vondañ villu-stig, viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint, ad horfa' og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; hvør lucka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig helid burt, hédan senn flytur, daudans-flein, hvad sljófgar? hann fær hægann gjørt, hugar-rósemd hjá Gudi hrein.

6. Sæll, kristni madur! sem ad þér, sálar ró þessa finnur hjá; því sjálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: sjór, himin, lønd og sképnan hver, sambland þó fyrsta falli í, fødur-hønd Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagid: Til þín heilagi Herra Gud!

Gud! mig sków ást þín mildileg, ad mætti' eg sælu njóta, ef eg trúfastur óttast þig, óttast þín løg ad brjota; vandi eg hjarta' og verk mín hér, vottar samvitskan þetta mér; hún kann afsaka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andar-fró, eg finn mitt hjarta kjæta, nær vilja Guðs í veikleik þó, viðleitast blýðiñ sæta; samvitska unun sanna hér, sífeldlega því géfur mér, ef skyldu gjöri' eg gæta.

3. Og þessa gleði, yndi' og fró, ekkért kann frá mér taka, hreinskilni mín er hulin, þó, hugsun þá læt eg vaka, að Guð, miñ Guð, allt gjörla sjer, Guð mín umbun og Faðir er; hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! góði Faðir! einatt þig, eg styggði margvíslega; samvitskan þá ásakar mig, sál fyllist blygðun, trega; óró, nagandi ángist mér, eptirfylgir hvar helzt eg er, og ofsækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freisti' að fá, fordæming niður-kasið, heims úti glaum mér gjöri slá, að gleymsku brot sé vasið: sú værð er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; síst féck hún hug minn hasið.

6. Þañ fögnuð veitt, er vara má, víst ei heimurinn gétur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur, eg fæ þess þá með undrun gáð, að girnda leið er blómi stráð, en í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, góði Guð! mitt gjörvallt hjarta hræra, að þín eg stundi

ástrík boð, með alúð geyma'og læra: Faðir! sú ein mín farsæld er, nær fús kappkosta þóknast þér, dygð ydka' og dáð þér kjæra.

No. 173.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Dygða veg leið mig, Drottinn! á, og dygða settu markí ná, styrk mig þess gá og gæta! hverfi mér náð þín, Herra kjær! heims þessa gleði engin nær, mér þann missir að bæta.

2. Æ þegar glæpa aň eg lyst, úr mínu hjarta burtu mist, sonn gleði fer á flótta; og þá rennur í þánka minn, það eg skal fyrir dómstól þinn, ángraður skélf af ótta.

3. Kéñ mér, ó Guð! sem gætir mín, gánga fram eptir boðum þín, ordugar lífsins leiðir, samvitskuñar þá frið eg fiñ, og fögnuð eilífaň, Drottiñ miñ! er þú útvöldum greiðir.

No. 174.

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, er himna sæld girnast ná; dauða eilífð og dóminn enn, daglega þenkið á, nærsta mjøg þetta nálgumst senn, naum er lífs-stund að

fá; lagi því hvørr svo lifnad sinn, ad lendt hann Gudi hjá!

2 Dvíst er þad hvørt úngur mann, elli-dogunum nær; ydrun sendi því undan hann, ádur enn daudinn slær; margur hastari helstund fann, heldur enn meintum vær; lík í dag máské kallast kann, sá Kóngur lifdi' í gjær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns, ad vinna hvad órétt er, því Guds er eins, en eckl hans, yfir ad dæma þér; þeim hylli Drottins Dómarans, daglega abla sér, þá reikníng heimtar lýds og lands, linkind í málum tér.

4. Ottastú Gud og unn, sem ber; annast náúnga þinn; óvin, þolugur, íllt ei gjør, øllum vert gódvilkinn, lát ætíd nockud ágeugt þér, áfram dygda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgengni þína'og athofn best, allskonar dygdum prýd; þolinmódur þá veitir verst, vidmóts hegdan sé blíd; allt sem þér dag hvørn yfirsjest, ydranin bæti þýd; en þad þú margt gott ógjørt létst, ángri þig fyrr eg síd.

6. Stunda þú svo ad vera víst, sem vilt ad haldinn sért, annars heims fylgir

oſs þá ſíſt, utan hvad hofum gjort, í Herrans augſýn hvorn dag fyrſt, hér ſvo rádvandur vert, ad þú ei ſkélfiſt þó af Kriſt, þá dæmiſt eins og ert.

7. Set þér lifnadar leidrétting, lífs medan audid er; ſá heimſins varaſt vélin ſling, vel þóknaſt Gudi ſer, þacklætis er þad áminning, ef ſæld hann géfur þér, en hitt ydrunar uppvakning, ef þú mótlæti ber.

8. O Drottinn kjær! ſem ſjálfur ſier, þá ſælu' er girnumſt fá; vertú oſs nær, ſvo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrd einſkjæra heidriſt hér, en himnum ſídar á, ſjáum þig vær og ſýngjum þér, ſigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

O Gud! hvad reikna mañinn má, mót þér almættis tignin há, er ſképnu alla nærir; ó hvörſu mikil er mín rírd, er eg hugleidi þína dýrd, ſem leyptrar ljóſt ſkjæru!

2. Af her Guds engla himnum á, hiñ allra meſti' er lítill hjá, Skapara ſjálfum ſínum; en eg hjá þeim? nær eckért er, á-

gætid mitt, þad fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Séf, Herra! ad eg æ hvort sinn, allann vidkannist breiskleik minn, og stundi-audmjúkt læra, eins og Lausnarinn ljúfur hér, lífs og deyandi kénndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Hú klagar! böl finnst þúngbært þér, þess stands, er snaudur lifir í; hnoss stundar luckn stærri' og sjer, stundar forgéfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát, hjarta þitt særa' og rýli hér? mun þad æ heill, vel géf ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud þér, gjør, gjarnan hins sakna', er ecki fær; svna þraut hafa sérhvor kjør, sérhvorjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg, best med vísdómi sönnum kann, ecki sem ósk er óþorf morg, en þó sem hverjum hollast fann.

5. Viltú voga ad þenkja: þér, þá hafi gleymt ástríkur hann? þó ad til góds ei vinnum vér, veitti hann heill í sérhvorn rann.

6 Eyð þú lífinu eckí með, ánægjulausu vÿli þá, þitt ræktu kall, haf gladvært géð, gjør lífs-tóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, með glødu sinni fel eg þér, ánægður feta æfi stig, aðstoð þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagið: A Guð alleina.

Til auðs er eydíst, af mol og rydi hér, géf, Guð! ei leidíst, girndir hjartans í mér; en upp í hæðir, augun mæni til þín, sem géfur gæði, gjørvøll og fordar vín, þorfina'þvíað bæði, þú veitst og fyllir mín.

2. Agirndin arga, eitrud er lasta rót, fæðir mjeg marga, misgjørð og dæmin ljot. Sá má sæll heita, sem nægir lánið téð, og ydju neyta, í kalli dyggur réð, best minn blessa sveita, blíði Guð! ánægð með.

No. 178.

Lagið: Mitt hjarta! hvar til hryggist þú.

Himneski Faðir! høndin þín, helgi og blessi verkin mín, øll svo að þóknist þér, áhyggju mig íllri ver, øllu grandi forda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hönd, líkamañ bædi' og mína önd, treystandi á þig einn, géf, ad eg sé hjarta hreinn, háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn Herra og best ætti.

Þig, Gud! sinn fódur þeckja, þad eitt ég gledi fañ, hvorr hatur brjóst lét bleckja, barna-rétt missir þañ; í dygda fotspor feta, Frelsaraus, hjálp' oss vel, og iñbyrdis audsýnt géta, ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud upphædanna! í eitt battst menn um heim; einn er ættar-stofn manna, einn andi býr í þeim, allir þér oss framberum, allra bæn heyrir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætti'eg þá einkis virda, eindrægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa tvídrægt géd? nei! þó mitt særi sinni, svik og rángindi hér, allt þad med adstod þinni, uppgéf eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og Anda, upplýsa húga minn, svo ebla vilji'eg vanda, velferd brædra hvort sinn, og styrk mig æ ad géta, ad dæmi Lausnarans, kjærleikans feril feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þín stjórnan er gædska'og nád, góds hún sérhvörjum añ, falslausrar elsku edla dád, ætíd þér gédjast vann; ofundar hreckvíst illsku rád, eg þér gagnstædast fann; veit ad míns hjarta gætt' eg gád, glæp svo eg varist þann.

2. Því skyldi'eg svipta sjálfann mig, sannri ánægju og ró? skyldi eg mogla þora vid þig, þig, gædskan! réttvís þó? misgjørd mín ljót og margfaldlig, maklegt sér straff tilbjó, en gladdi ást þín guddómlig, er glæpa'straff undan dró.

3. Skal þad ofundar olla'ad þér, eins fer vid brædur mín? skyldi mér gremjast gædska'ad er, Gud minn! hvørs ást mér skín? veit eg þó nockurn verri mér? vardveitti nádin þín, sál' mína, Fadir! svo ei hér, særi ofundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett, sína þad merki á: elskid hvørr annann utan prett, ofund burtsneydid frá! ó hvørsu inndælt, hvørsu létt, hans bodord fiñast má, hvørjum hans ást íhuga rétt, hans eptirdæmis gá!

5. Inngéf þú mínum anda þá, ó Drottinn! vilja þann: ad unna gods og gledja'ef má, med góðvild sérhvörn mann, afvenda skada, ángrt, þrá, áskríkur hvar sem kann, en eitrada gledi aldrei fá, af sorg, er bródir fann.

6. Þó shynast kunni'hañ sælli mér, síst skal eg nasn hans þó, baktali sverta, er sárt hann skér, og sumum dauda bjó; æ Drottinn! mínar varir ver, svo varist ad spilla ró, lát mig þenkja: hvad þúnga sér, þraut opt skjæd túnga dró.

7. Géf eg þacklátur þína náð, þyggi og gædin léd, ofundarlaust svo géti gád, góds, er fær ødrum téd, Andi þinn hafi' yfir mér ráð, og elskuríkt veiti géd, svo bannvæna øfund burtu máð, best géti' hans krapti med.

No. 181.

Lagid: Nú bid eg: Gud! þú nádir mig.

Rádvanda þánka' og hjartad hreint, Herrann géfi mér ljóst og leynt, ísláradum heimsins flærdar sid, forda mér, Drottiñ! þess eg bid, innrættú mér þad áform hjá, øllum gódfýsi' og kiærleik tjá; lát mig framgánga falslaust hér, svo fái' eg dýrdar vist hjá þér!

No. 182.

Lagid: Daudans þúngu kraminn qvøl.

Veit, ó Gud! þín gædska mér, gjørí ei úr þánka renna, ad líkjast og þóknast þér, þú mér sjálfur virdst ad kénna! ætti' eg hatri íllu' ad leyna, er þig mildann féck ad reyna?

2. Blídur Fadir allra ert, allir børn þín nefnast megum; ef ei brædur elskum, hert, er, þíns kjærleiks von ei egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd, sem til vor hafdi.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, þú afmáir íllgjørd ránga; hvørr er eg, sem bistur brádt, bródur vid í rétt fer gánga? synd ef viltú méta mína, eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Unn þú oss, Gud! ad elska frid, á medan lífa fáum, ad í bródernis sóma-sid, samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast képpum, og ást ei sleppum, ad brædra gagn vér eblum nú, og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kjærleiks verk, sál mín! képpstú vid, kristnum sómir ástunda frid, þar sídar egum, børn Guds blíd, búa saman um alla tíd, til eindrægni skaptir erum vér, eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni stundum nær og fjær, allir sambuga í ást og trú, iñbyrdis skulum lifa nú;o Gud! tendra vorn elsku eld, med Anda þínum, fyrir Kristi skuld!

No. 185.

Lagid: Gud miskunni nú øllum oss.

Láttú mig, Gud! sem líf gafst mér, í leti aldrei falla, heldur vel ydja hvad sem ber, hvørt sem þú vilt mig kalla, ydjuleysid þrátt orsøk er, til armóds vansa' og klækja, víslega baudst því, minn Gud! mér, mitt braud af ydn ad sækja, þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo ørþreytist mitt ei magn, mædan af von því léttist; verk-ydiñ þegar viñ eg gagn, von hef'eg líka'ad mettist; hérvistar brúka hjálp mér tíd, hagqvæmast farsæld miñi, og veit þad lukkist ár og síd, upplífga, þol og siñi, ávalt med adstod þinni!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Lofgjörd, þackir, eilíf æra, endurleystra hjálpar von, þú sem gjördir þig forn-færa, þér sé Guds eingétni Son! kén þú, Jesú mildi! mér, medan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjöri, gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist strídum, þér af-neita lát ei mig; gráts á jafnt, sem gledi-tídum, géf mér styrk ad elska þig; elska þig til enda lífs, og í þrautum stundlegs kífs, hörmúng þína hafa í minni, huggi þad mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber krístnum orku neyta, áform hef-ja nýjum dug, eptir Jesú allir breyta, ástundum med lyst og hug; hlýd-um bodum hans, er leid, til heilla oss í lífi' og deyd, hvorr skal ödrum elsku veita, almennings farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, af sjálfum þeim, er gjördum gótt; vél þó

brugga vinir nædu, og verdi launin dygda spott, eptir Jesú hógværd hér, hug ad laga girnumst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar, feril, hann mun stadist géta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, ellifd þegar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dæmi ber; komid bædi konur og menn! Kristi fylgjum allir senn, öruggt képpum, áfram þreytum, í Guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þöck sé þér góð gjörd.

O Jesú! önd mín, af ást og lofgjörd brenni; ord, hegdan öll þín, elsku'og dygd mér kénnir; daudans þúngu þú pín, þoldir, fri vid syndir, ad frelsi mér finndir.

2. Saung=rödd mín síst ein, samt þitt lof útbreidi, heldur dagfars góds grein, Gud! þinn kraptur leidi, mig svo varist vond mein, vel mót glæpum stridi, og sigrí' um sidir.

3. Ei skal mér, ei kann, í frá þér neitt venda, þinn eg er, því ann, þér til lífsins enda; hvar eg fer, um heims rann, hjarta med og túngu, þér þöck skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Géf mér, Jesú! um lífsins leid, lífs reglum fylgja þínum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga mínum, ef rísa móti mér, mín syndug girndin fer, unn mér þó áfram med, öruggt ad képpa géd, uns fagna' eg fundi þínum.

2. Hvílík fagnadar fylling þá, frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla'og þrá, úti med síd'sta qveini! þú géckst á undan, eg, eptir þann sama veg, mæddur en gladur aeng, gæfu hlýt ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Óhræddur geng eg áfram þá, um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg hlýt fullsælu þráda; þá unnin þrautin er, þykir lítilsverd mér, armædan er eg beid, á æfi stuttri leid, því eymd eg finn afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Minn Jesú! dygda-dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hafi í minni bodord þín.

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt, til góda fyrir brædur þín; mér vid ásetníng sama haldt, sælu þá eblist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkjast þér, Lausnari hjarta-besti minn! kjærleiki sannur qvikni' í mér, kénn mér ad stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissann ad brúka best, þau bjódast færi, til ad sá, gódgjørdum út, sem má eg mest, minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra! uppfylltu hjarta mitt, med helgri girnd ad líkjast þér; máttinn ad géfa, þad er þitt, þú sem best fyrir ollu sjer.

6. Þá huldu gledi' ad gjøra vel, géf eg ei burt fyrir nockurn mun; hana eg forsmeck hinnar tel, himnesku, sem eg leidi' í grun.

7. Ad géta fengid gódann vin, Gudi líkann á flestann hátt, þad eru gædi hvørjum hin himnesku vid þú líkja mátt.

.8 Óþacklátum og illum mér, ótal velgjørdir Gud réd tjá, hans vegna fús hvørjum sem er, hjálp mín skal æ til reidu stá.

9. Ást þín, Drottinn! er ædinlig, vid allar sképnur og þína men, eg bid þú leidir ætíd mig, ástsemd og dygd ad stunda' í senn.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, um þessa dáramlegu jørd, æra sé þér af ollum skírd, elska, lotníng og þackargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Géf Jesú Kristur! géf þú mér, ad géta svo fylgt og hlýdnast þér, á allri æfi miñi, ad eg í sañri ást og trú, eins og rétt-kristnum hæfir nú, þér, Gud miñ! þocknast kyñi.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal einusiñi; sælu eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnun himnum á, odlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferlí'ad fylgja þínum, fýsir mig, Jesú kjær! vorkéñtú veikleik mínum, þó verdi'eg álengdar fjær; þá trú og þol vill þrotna, þreyngir ad neydin vond, reis þú vid reiriñ brotna, og rétt mér þína hönd!

2. Í veraldar vondsku solli, velkist eg, Jesú! hér; falli þad opt mér olli, óstødugt holdid er; megnar ei mótí'ad standa, mín hreysti náttúrlig, láttú þitt ljós og Anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Sann-audmjúku, Gud! mig gædi, gédi, helgur Andi þina! hvørn dag

vel svo hugsa nædi, um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; ad eg blygdist æ fyrir þér, einn sem hjörtun manna sjer, og nád skjærri þacki þinni, þad gott allt mér hlotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad líkjast mætti' eg jafnan þér, árni góds þeim bøls mér bádu, blessi þann mig hata fer; haldt sál minni hógværd vid, hjartad mitt lát elska frid; minn ef hrasar breiskur bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Séf eg hlýdni tjái trúa, til lífs enda bodum þín, ó Gud! lát mér eckért snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín von á einn er þig, í ótta þínum framleid mig; þínum merkjum þjóni' eg undir, þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gud! hvad er líf mitt? háski, strid; hvad er mín æfi? reynslu tíd, freistni hvert fótmál vefur; frá þér, holdid, sem breiskt eg ber, bleckin heims sollur eins frá þér, mitt hlaup til markins tefur.

2. Skyldi'eg gálaus framgánga þá, og gleyma stunda vid ad sjá, freistíngum,

fári, snorum? hrokafullt, svikult, hiartad er, hvad fljótt mundi þad steypa mér, í synd og eymd óvorum?

3. O Fadir! lát þá anda þiñ, upplýsa daufañ skilníng miñ, æ betur ad eg þekki, sjálfañ mig, heimiñ hættañ hér, hverjum í gégn mér strída ber, ad sìst mig sigri' og blekki.

4. Yfir mér, Gud! já, í mér vak, aldrei hönd þína frá mér tak, um megn fram ei lát reynast; hvad íllt eg heyra hlýt og sjá, helga mér ebli vareygd hjá; minn Gud! hvad má þér leynast?

5. Otal heims vélum íllum gégn, eg hef', sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygda dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljós, ad líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg sìst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, sem íllra heimsins dæma má, eitradar örvar viña. A þig eg horfi, auk mér dug, adferd þíns stríds mér vakí' í hug, nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er þad nád, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist voda föllum; géf engann dæmi gálaus mín, giñi frá hlýdni boda þín; uppvakníng séu þau öllum.

8. Eg vil þá stríða, vaka trúr, vanda mig, biðja: Guð, minn múr! líðs kanntú sist mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp auðmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, fyrir mig alla yfirvann, óvini, eg því líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef aðstoð hans ødlast ríka.

10. Já, þúngt er, enn þó stutt, mitt stríð, stutt þessi hætta reynslu tíð; veit, Guð! eg géti varist; eilíft sigur-hrós, eilíft hnoss, af þér, nær sigrum, geymt er oss; ecki' er til einkis barist.

No. 195.

Lagið: Krists er koma fyrir høndum.

Víst er eg velkur að trúa, veitstú það, Jesú! best, frá syndum seinn að snúa, sem mig nú ángrar mest: þó framast það eg megna, þínum orðum eg vil, treysta og gjarnan gégna; géf þú mér náð þar til!

(13*)

6. Guds Ord og Bænin.

a) O r d i d.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O Gud! fyrir augsjón þína, audmjúkir í bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins orda þinna nú; virdst oss sjálfur vera hjá, og veita adstod þínum á, ordum hafa gódar gætur, géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Daudans þúngu kraminn qvøl.

Gud! í þínu nafni nú, nálægir hér saman erum, hjalpa, gódi, Herra! þú, ad heidur þinn og dýrd framberum; géf þad hverr med gledi finni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þver, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Kirkju þína vér komum í, kjærasti Fadir! enn á ný, og bidjum ástsemd þína:

af náð oss senda uþann dug, að nædum stunda þig af hug, þeckja sem þín orð sýna.

2. Orðs þíns saúleiki, ædsti Guð! alla svo hræri, þín að boð, með alúð helgri heyrum, svo þau grandvarir gétum best, í góðu hjarta jafnan fest, til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvert orð, sem heyrum hér, helga vort líf og vilja þér, svo verdi dýrð þér samin; vora upplífga von og trú, virdstú oss alla blessa nú; heyr Fadir! heyr oss! Amen.

No. 199.

Lagið: Heiður sé Guði himnum á.

Styrk þú, Drottinn! vorn vilja vel, vér nær í þitt hús gaungum, svo að hégómlegt hræsnis-þel, hér finnist með oss engum; lát með athygli' og lyst oss þar, til lærdóms, ráðs og huggunar, lífsins orð þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt orð blessast oss öllum, lofgjörð vor géf að líki þér, líkn veit nær þig ákøllum; géf Jesú dygða gaungum spor, geymdú þitt orð á medal vor, uns upprennur eilífð öllum.

No.

No. 200.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þú elskar þá, ó gódi Gud! sem girnast þín ad stunda bod; med alúd heyra ord þín veit, oss, sem í þenna sofnumst reit; hjálpa þú oss og géf vort géd, gladværri rósemd fyllist med.

2. Vyrdstú med nád ad vera' oss nær, veikleikann styrktú, Fadir kjær! kénn oss þig elska einann mest, oss og náúnga gagnast best. Gud! sem einsamau gædskan er, géf þig um eilífd prísum vér!

---

b) Bænin.

No. 201.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

O Gud! syndarinn eg kém hér, í augsýn bidja þinni, af hástóli þínum hétstú mér, hyggja ad beidni minni; stór og háleit er hugsan sú, hjarta míns girnd þú alla, uppfyllir, Fadir! æ lát nú, anda þiñ mér tilfalla, og kéña þig rétt ákalla.

2. Avallt skal því mín ydja trú, á dygda braut fram képpa, mín ósk og stundan sífeldt sú, sáluhjálpina hreppa; þessi velfarnan, ó Gud! er, ómissandi sál' miñi, øruggur því þá ósk framber, eg vona hún af þinni, adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti mínu, Herra! ráð, hagsæld ei þecki' eg mína; hitt kañast eg við, hvað þín náð, hefir mér virdst audsýna; það er allt gjört til góða mér, Guð! þín stjórn speki skírir, hvað við mig skédur, er frá þér, allra því velferd stýrir, þú, Guð og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn Herra minn þú ert, minn Fadir líka heitir, heyri eg ord þín herma bert, hollur oss nálægd veitir: ó hvað styrkir sú hugsan mig, helzt þá mitt andvarp grætur, ánægdur veit eg það um þig, þú ad mér, Fadir mætur! í hverri neyd géfur gætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hverri neyd, heit sé mín bænar ydja, hjálpa mér nær eg nálgast deyd, nádþyrstum svo ad bidja; bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þessa' af miskun þiñi; bæn mína ætíd blessa þú, bænrækinn ad hvert sinni, réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Líknsami Guð! sem géfur allt, gott og hjálpadir mér ávallt, þá neyd eg nádi kanna; um mikiñ bid eg ecki aud, en nóg

afskamtad daglegt braud, og gédþókuun gódra maña; lát mig, þá þig, blídañ fiña, þegar þiñar, þreidu nádar, leita'eg eptir æfi þjáda.

No. 203.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Gud! í audmjúkt kénn mér qvaka; kraptarins Gud! sem himnum á, ollu rædur, virdst' ad þér taka, oss, Fadir kjær! þín bornin smá, þad líknar nafn vort gjörir géd, gladt, sonar ótta fyllir med.

2. Því mun eg aumur þora kalla, í þinni verndun læstur hér: Gud, sem von mína' uppfyllir alla, er stór og heilagt nafn hans er, þad lof þá stama fram eg fer, fylkíng engla samsýngi mér.

3. Kéñ mér fánýtum glansa gleyma, og gull-eign jardar metnad', lyst, af muñi hjartans ósk lát streyma: ó Gud! þitt ríki komi víst! undir eins og eg ávinn þad, audnast mér líka gott sérhvad.

4. Kéñ mér, þá verold vond mig giñir, ad vill hún draga heill mig frá, svo þoli' og gjori' eg sérhvert siñi, hvad sem þín forsjón gott mér sá; þinn guddóms vilji veit oss hjá, verdi jordu sem himnum á.

5. Þig alls ens góda, bid eg brunūn; blessa min störf, géf daglegt braud, en þó eg rata eymdir kunni, auktú mér þol, svo léttist naud, og fyrir Jesúm unn mér fá, allt sem til góds mér þéna má.

6. Eg óttast, Gud! alvitsku þína, sem innstu þeckir hjartans slód, æ! aumka þig, synd alla mína, afplána láttu Jesú blód; þá adrir gjora móti mér, í miskun géf eg likist þér!

7. Og þú, sem snörur þeckir allar, þær holdid egnir minni sál, og hættur, sem eg í kañ falla, opt fyrir heimsins slægd og tál, yfirgéf þú mig ecki' í neyd, útrycktú mér af synd og deyd.

8. Þér skal um aldir þackir færa, þér eilíft syngja lof og prís, því ríkid, vald þitt er og æra, eiñ ertú gódur, mikill, vís; ó hvad fagnandi himnum á, Hallelúja! lofsöng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hverju, sem ad höndum ber; fyrir adstod og almátt þiñ, í gledi breytist harm-

ur minn; géf ad framqvæmist gagnid mitt, Gud! svo eg prísi nafnid þitt.

2. Lífid er stutt, kénn minn Gud! mér, minnum svo verja dögum hér, ad tækifæri aldrei neitt, ydju skyldunnar frá sé snúdt. Tíd sú eitt sinn mér fór burt frá, fást sídan ei til baka má.

3. Ef ad vellyst min freista fer, Fadir! þinn kraptur líkni mér, og veiti rád, hug vilja þá, vel ad strída og sigur fá; sú yfirvinning verdur hér, vegur til himna lifs hjá þér.

4. Lán og hyggindi' ef lénast mér, lát mig þá gjöf vel nota hér: blessa þú mér þad bytta allt, vid brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvert eitt sinn, og hjálpar vid náunga minn.

5. Falli sorg og mótlæti' á mig, minn Gud! kalla eg strax á þig; því oruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyd og andstreymi frelsa frá, Fadir! í nád mig líttú á.

6. Loksins þá jordu eckért á, orkar mér framar ró ad fá, þegar senn fyrir sjónum mér, sortna vid grafar barminn fer, enda þá mína alla neyd, ó Fadir kjær! med sælum deyd.

No. 205.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim:

O Gud! eg kém fyrir augsjón þér, aumum best líkna vyrdstú mér; øll géfi brot og illverk qvitt, ó Gud! nád og þolgædi þitt.

2. Hreint skapa, Fadir! hjarta' í mér, hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, hjarta þock, audmiukt, heidrun fyllt, hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndari'l háska vertú minn! vona' eg á þig, miñ fulltrúiñ! skyldi' ófall nockurt skélfa mig, skýlir mér hond þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, ønd min svo fognud hafi' í þér, vid mína géti'eg gladt mig trú, géf í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kéñir heill min er, heill sé þad mín, ad eg, sem ber, umfram allt stundi ordin þín, alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt ofveikt krapta minna er megn, mínum girndum ad strída' gégn, þú kañt íklæda krapti mig, eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa gæda géf þú mér, Gud! svo mikid, sem líkar þér; hóflegañ

skamt géf þínum þjón, þó blessa ydju hans og von.

8. Ef hönd þín gnótt mér géfur or, géf þau hóffsamur brúki' eg kjor, og med gódvild af gnægtum þín, gledji fátæka brædur mín'.

9. Einlægann géf mér ástvin þann, ohult hverjum eg trúa kann; hverr med mér stundi' ad hlýdnast þér, huggun, rád, dæmi' géfi mér.

10. Ef ad þín gædska ætlar mér, æfiskeid leingra' í veröld hér; ollu, Fadir ástkjæri! rád, aldradann svipt ei þinni nád.

11. Og þá lífs endir loks ad fer, líkn þín mig taki best ad sér, minn skjoldur, hlífd og mikil laun, minn Gud! þá vert fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sínu lagi.

O Gud vor Fadir! sem í himnaríki ert, hátt yfir oss, í anda mest, vilt því tilbedinn verda: helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allra best, á himni og á jordu; þitt nádar-ríki komi hér; kénn oss í því ad lifa, og hvad sem ecki þócknast þér, þar fra virdst' oss ad hlífa, svo æfinlega ödlumst vér, í þínu ríki' ad blífa.

2. Voldugi Gud! þiñ vilji verdi jørdu á, vel, jafnan og á allann veg, eins og í himnaríki; því þar kañ enginn standast eda koma má, utan þiñ vilja ydki mjøg, og lifi svo þér líki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; vora sál' endurnæra, lát þitt fridar ord; frá oss snú, falskénníng, en þad læra, hvar med þú oss á helga trú, og hjálpar veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, módgum vér þar med jafnan þig, þær vyrdst' af oss ad taka; svo sem vér fyrigéfum þeim af gódri lund, sem gjørdu' oss mót'og stygdu mjøg, ei viljum þá á-saka. Í freistni þú oss ecki leid, á rángañ veg svo víki; heldur frels'oss af allri neyd; athøfn vor, géf þér líki; upplýs og helga oss, þinn lýd, ad erfum vér þitt ríki.

---

7. Skírn og Qvøldmáltíd.

a) Á undan Skírn.

No. 207.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Svo elskadi Gud mannañheim, ad einka Son siñ gaf hañ þeim, ad allir, sem

trúa á hañ eiñ, ellíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Krístur vor Herra kjær, kom í heiminn ad frelsunnst vær; sínum Postulum sjálfur hann, sagdi hjálpræðis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ecki er, af vatni og Guds Anda hér, í Guds ríki kann ecki fá, inn ad gánga og þad ad sjá.

4. Því farid út um allann heim, til allra þjóda, kéñid þeim, fridar lærdóm og fögnud þann; fullnadar lausn eg öllum vann.

5. Hverjum, sem þyggja þessi ráð, þeim skulud veita skírnar náð, í nafni Födurs og Sonar og Anda Guds, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi ydur sett, allt kéñid þeim ad halda rétt, í trú, kjærleika' og kristnum sid, qvöl og hörmúng ei skélfist vid.

7. Vor Herra Jesú! vardveit þú, veika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andarneyd, í himna frid og fögnud leid.

No. 208.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál.

Vor Gud, heilagi Herra! þér, heidur og prís um eilífd ber, von sáluhjálpar

veitir þú, í vorri skírn, þig bidjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyrir þér, fram ad gánga sem skírdum ber, hólpnir allir svo verdum vér!

---

b) Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir, Sonur og fridar Andi! fót minn leid þú hrosun frá, skírnar heit svo vel eg vandi, vyrdstú nád og styrk mér ljá, ad lifa svo ad líki þér, líf á medan veitist mér, uns á himnum fæ eg finna, fegnud medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Þetta barn þér befalad sé, blídi Jesú! vor Lausnare; í þína kristni þad innleid, þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætíd blíf því med adstod þín, frá ólucku, slísum og pín; med þinni ást og mildri nád, miskuna því og blessa þad.

3. Veit því med aldri vort og spekt, ad verdi hlýdid þér og þeckt, og lifi svo í heimi hér, ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hvørr, sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, ó Gud! magn, og adstod hjá þér finni, sinna afqvæma sálar gagn, svo stunda' í veroldinni, ad segja kunni sídar meir: sjá nú, Drottinn! hér em og þeir, mér gafst af mildi þinni!

---

a) Á undan Altaris-gaungu.

No. 212.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Minn Gud! þú sjer og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt í andmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar helg laungun sé hér mín, sameinnd nád og blessun þín, eykst þá minn andar fridur.

---

b) Um Utdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þinn bordi nær, sameinadir hér søfnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú villt oss sjálfur vera hjá, vér skulum, eins og bod þín tjá, minnast á kiærleik mikla þinn, ad máltíd þessari, Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvert eitt sinn, þvi, Herra Jesú! Fadir þinn, verøld elsk- adi' og veslann mig, verøldinni þvi gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir bræd- ur þína þú, þínir hvers brædur minn- ast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn bjó, þín- um fridkeyptu sálar ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord; opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og Fadirinn eitt med þér, all- ir géf þú ad sénnm vér, og hjartanlega elsk- um hann, elskum þig, sem oss leysa vañ.

8. Fyrir þig vill vor Fadir þá, fødur- lega oss gjædsku tjá, og af nád gott upp- fylla þad, er hverr einn um ad réttu bad.

9. Á þig trúum og vonum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi' og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér.

10. Æ! þá skyldu eg illa braut, eilifann voda þar af hlaut. Son Guds! þinn dómur sannur er: syndugir standast ei hjá þér.

11. Elska vidqvæmust þrýsti þér, þjáníng og písl ad lída hér, ad þínum dygda uñum sid, allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi Drottiñ besti! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hjá einum þér, andlega sem oss farsæld lér.

13. Vid æfi lokid stutta stig, styrk oss, Drottiñ! vér bidjum þig, med vissu nádar þiñar þá, þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi Gud! geyma viljum vér oll þín bod, þér einum kémur frelsid frá, frá þér, vor Gud! Hallelúja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, ó Jesú Krístur! síg til þín, og minnist skipun eptir þín, á dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, þjáníng og písl ad lída hér, hneigdu burt-dóstu hofdi med, hjálprædi féckstu mønnum téd.

3. Tapadra ecki tolu í, trúi' eg framar ad verda, því, Gud þiñ Fadir vill fyrir þig, Frelsari, Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á, jordunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kjærleik þacka' eg þér, þjáníng leidstú til frelsis mér. O! lát forgéfins aldrei mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, óhult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar géfi mér, gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Áformid þad, sem eg hefi' nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvert sem mér gengur med eda mót, mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvert sinn, yfirgéf mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stig mig styd, stödugt á sama haldt mér vid.

9. Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit ad eg geymi lærdóm þinn, þegar ad höndum þjáníng ber, þolgædi þitt sé dæmid mér.

10. Med eptirlaungun øndin mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þinna boda leid mig leid, lífsins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, o Herra! og eptir þér, af ángri mæddur leita; virdstú því eñ af miskun mér, mildi og nád ad veita; ad þínum kropiñ er eg trón, ó! þú Guds og mañsins Son! hjartad mitt nú hughreystu! synda-aña ángur særir mig; sál mína frida, eg trúi' á þig, eiñ med þeim endurleystu.

2. J lifandi trú eg eg leita'ad þér, sem léttir synda byrdum; vor synda sekt af-plánud er, ad þar med Guds born yrd-um. Um hormúng þína hugsa' eg nú, og hjálp, er monnum veittir þú, mín heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, fodurnum gédþeck aptur er, oll end-leysta jordin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltíd sinni géfur; ef hrópar, þinni hann ansar bón: „í huga styrkur vert, minn son! qvitt skulu brot þín blifa, uppá minn reida átt þig deyd, ætíd skaltú þeim fyrir þig leid, med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér géfst hjálpræði' og heillin nú, yfir henni' í trú skalt vaka; fyrir óvarúd

ei lát þú, þinn æru-krans burt-taka, sjá! hér eg mig innlífa þér, eg er víntréd, blíf á mér; æ skaltú ávøxt bera; eg vil hughreysta' og efla þig, fyrir elsku þína' og trú vid mig, sigur-sæll víst skalt vera."

5. Herra! þín bod eru' heillin mín, halda þau lát mig feginn; veit, fyrir dauda' og verk øll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu unnu mér, allt mitt hjarta gefa þér, þinn dauda þacka' og prísa; lát mig svo helgun æfast í, og endurbótar verkin ný, medan lifi auglýsa.

No. 216.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Vid þína nádar máltíd mér, mæta býdur þú, Jesú! hér, svo ad eins og þú manst til mín, minnast skuli eg einnin þín.

2. Heimur mig því hindradi frá, hans glis eg framar stundad'á, hvad opt freistar mín hold og blód, ad halda' réttri gæfu slód!

3. Æ! þá eg gleymi þinni nád, og þad til góds hef' veika dád, gætir ei skyldu gleymskan blind, glæpugur bæti' eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt hyggja'ad því, hverninn þú umgéckst verold í; þá missir verold mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávalt mót, ángrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi' eg vera vinur þinn, veikann, hvikulann mig sem finn?

6. Já, í von þori jeg og trú, Jesú þínn ad minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7. Komi nú þúnga þjádur hér, og þreyttur híngad komi hverr. Þeir ödlast frid, sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mæti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust, hjá þér, á þér er allt mitt traust.

9. Géf oss ad minnast ætíd á, endurlausn, sem þér fengum hjá; géf oss, Herra! á himnum stad, hjá þér, af miskun bænheyr þad.

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þöckum þér.

Frelsari gódi! fyri þitt bord, framkrýp eg þessu sinni, þína pínu og efstu ord,

audmjúkur hefi' í minni; nafn þitt veg-
sama vil eg hér, vera má hverr sem treysti
þér, fullvífs ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur ad þá náð, ó
Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dáð,
umbót svo vinna nái? er mín trú þér svo
þóknanleg, þad uppristinn á sídan eg,
dýrd þína, Son Guds! sjái!

3. Þú ransakar og þeckir mig, þú veitst
af gleymsku minni; offsjaldan minnist eg á
þig, í hrigd og velgengninni. Æ! hvad
dárleg mín íllskan er! eg veikur treysti,
Jesú! þér, ad fyrirgéfning finni.

4. Medtaktú, Drottinn! mína trú, med-
tak þad heit eg gjördi! helgist þér allt mitt
hjarta nú, helgist þér mitt framferdi;
sjálfur hér mína sálu prýd, svo eg maklegur
alla tíd, Guds Son! þinn géstur verdi.

5. Þú, sem í minning' þína hér, þessa
bandst oss ad neyta, svo allir jafnan ætt-
um vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttú oss
þanninn lifad fá, ad lærdóm þinn vér
stundum á; virdstú krapt þar til veita!

Minnstú, ó madur! á minn deyd.

(Sjá No. 76) og fleiri ad framan prentadir Sálmar um Jesú Pínu og Dauda, No. 70, 74 og 75.

c) Eptir Utdeilíngu]

No. 218.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesú! sem ad daudañ deyddir, og daud-legum gafst lífid mér; þú ad bordi lífs mig leiddir, lausnar pantur fenginn er; ebl þú mína ást og trú, auk mér sálar rósemd nú; þig mitt lífid heidri' í heimi, hjálp veit þér eg aldrei gleymi!

8. Daudinn, Upprisan, Dómurinn.

No. 219.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hverr veit hvad fjærri' er æfi endi? ód-fluga tíminn burtu fer; brádlega máské berr' ad hendi, burtfarar kallid daudans mér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

2. Máské í nótt þú munir kalla, mína sál í eilífdar rann, og hreisid líkhams fyrri falla, eñ fela sólu hafid kañ. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku vel svo telja, vegferdar minnar daga hér, ad þinn eg stundi veg ad velja, vakni til sælu' og lifs hjá þér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unn mér vara, æ mínu hjarta taka á, þegar þú kallar, þori' eg svara, þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og nótt!

5. Veit þú ad enginn hlutur hrífi, hjartad mitt þínum ótta frá; øll skal mín vera lyst í lífi, líka í dauda von þér á. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

6. Virdstú med Krists verdskuldun hylja, vel mínar syndir, Fadir kjær! þeim sem ydrast og vanda vilja, verk sín miskunin æ er nær. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi!' eg af heiminum gladur fer, á míns Frelsara fund eg vendi, sinn þig, ó Gud! nádugann mér; en þegar daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

No.

No. 220.

Lagid: Allteins og blómstrid eina.

Hversu mig leysast lángar, lifandi Gud! þú sjer, og frá holds fjotrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, ótalfaldt bol og vei, harm sál og hjartad reyna, hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breidi, fæla mig þad ei kann, fyrst Jesús Drottinn deydi, dyr lífs, sem opna vann. Nær Gud svo vill mér vegni, viljugt eg dey med þel; hans kalli gladur eg gégni; gott er ad deya vel.

3. Allt þó mér veita vildi, verøld ágæti sitt, en eg hér ei vid skildi, óhapp þad væri mitt. A himnum allt er betra, eg fagna þegar má, fara til fedra setra, fyrr komnum búa hjá.

4. Mín burtfør máské græti, mér léntra vina géd, og þeir, eg vidskil, væti, veinandi minn ná-bed; ef daudinn út mig kallar, øblug sú huggun er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir vóru mér.

5. Í stridi' ens stránga dauda, styrk veittú, Fadir! mér, lát bøli linna nauda, lífs neyd þá hættust er; svali, nær sídast anda, sálunni fridur þinn, þá sendri þér til handa, þæg verdur burtførin.

No. 221.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Æ! vöknum! daudinn ádur enn kallar, oss á óvæntri hédan stund, aldradir bædi' og úngir falla, í sótt og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir enginn sjer, ætíd vidbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Gladur hédan vil eg venda, værtí jardarskaut á ný, neyd med lífi ná mun enda, næsta feginn verd eg því, audnist mér ad lyktum lenda, líknar höndum Drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? eg med ró vil daudann sjá, sem úr lífs mig færir flótta, til Frelsarans, hvern ad vin eg á; sál vid adför andláts nóttar, í Guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, hann mun annast líf mitt hér; Jesú! styrk þín gædska géfi, til grafar trúr eg reynist þér, vel vidbúin, kjært þá krefur, kallid daudans ónd af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi! er létst á krossi lífid, og krapti med þad aptur tókst, dauda míns ad duga' í kífi, dád og krapta þú mér jókst; hel fær grandad hvergi mér, ef hlýdnast eg og treysti þér; mig, í trú sem fer þín feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør, þá magnlaust mædist, mér grøf opnar kjøltu sín, ógnun dauðans hvergi' eg hrædist, horfi'eg gladur upp til þín, fel óqvídinn frelsta ønd, Frelsari minn! í þína hønd, feta helstig fúsu gédi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert Drottinn! ljós og lífid, líkn og traust er ordid þitt; þú mér hefir heit þad géfid; hold einúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávallt fremd í dygdum ná; ávallt kroptum ædri safna, engu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gæðsku Guds vér prísum.

Sjá, Jesú! vegferd vora, umvafda hættu' og þrá; veit oss varlega fara, vertú oss ætíd hjá, óhult um daudans dal, vér svo braut þúnga þreytum,

þér loks í gledi mætum, og fyllum frelsti-
ra tal.

No. 225.

Med sínu lagi.

Allteins og blómstrid eina, uppvex á
slettri grund, fagurt med frjófgun
hreina, fyrst um dags morgun-stund,
á snoggu augabragdi, afskorid verdur
fljótt, lít og blød nidur lagdi, líf mann-
legt endast skjótt.

2. Svo bleypur æskan únga, óvissa
daudans leid, sem aldur og ellin þúnga,
allt rennur sama skeid. Innsigli engir
fengu, uppá lífs-stunda bid, en þann
kost undirgengu, allir ad skiljast vid.

3. Daudiñ má svo med sañi, samlíkjast
þykir mér, slíngum beim sláttumanni, er
slær allt hvad fyrir er, grosin og jurtir
grænar, glóandi blómstrid frídt; reyr, stør
sem rósir vænar, reiknar hañ jafn fánýtt.

4. Lífid manns hradt framhleypur,
hefir þad enga bid, í daudans grimmar
greipur, grosin tekur þar vid; allrar ver-
aldar vegur, víkur ad sama púnkt, fetar
hann fús sem tregur, hvort fellur létt
eda þúngt.

5. Hvorki fyrir hefd né valdi, hopar dauðinn eitt strik, fæst síst með føgru gjaldi frestur um augnablik, allt hann að einu gyldir, þótt illa líki'eda vel, bón ei né bræði mildir, hans beiska heiptar þel.

6. Menn vada'í villu og svíma, veit enginn neitt um þad, hvørninn, á hverjum tíma, eda hvar hann kémur ad. Einn vegur øllum greidir, inngáng í heimsins rann, margbreyttar lítst mér leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkja, alla í verold hér; skal eg þá þurfa þenkja, hann þyrmi einnum mér? Adams er edli runnid, í mitt náttúrlegt hold, eg hefi' og þar til unnid, aptur ad verda mold.

8. Hvorki med hefd né ráni, hér þetta líf eg fann; sálin er, svo sem ad láni, samtengd vid líkamann; í Herrans høndum stendur, ad heimta sitt af mér. Daudinn má segjast sendur, ad sækja hvad Skaparans er.

9. Nú vel! í Herrans nafni, fyrst naudsyn ber til slík; jeg er ei þeirra jafni, sem jørdin geymir nú lík; hvenær sem kallid kémur, kaupir sig enginn frí; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvída því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir, Lausnarinn himnum á, hann rædur øllu yfir, einn heitir Jesús sá, sigrarinn daudans sanni, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumam manni, eilíft líf víst tilbjó.

11. Med sínum dauda' hann deyddi, daudann og sigur vañ, makt hans og afli eyddi, ekkért mig skada kann; þó leggist lík í jørdu, lifir mín sála frí, hún mætir aldrei hørdu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í miñi, mig á hans vald eg géf, hvørt eg er úti'eda inni, eins þá eg vakt' og sef, hann er mín hjálp og hreysti, hañ er mitt rétta líf, honum af hjarta' eg treysti, hann mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi'í Jésu nafni, í Jesú nafni'eg dey, þó heilsa'og líf mér hafni, hrædist eg daudann ei; daudi! eg óttast eigi, abl þitt né valdid gyldt, í Kristi krapti' eg segi: kom þú sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: J Jesú nafni uppstá!

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamtur er á enda, ei vill hjólid lengur vendast, og eg spennist oki frá. Unn mér þá ad eyddum døgum, andlits þíns

eg sjái dýrd; eydist synd, ángist og klögun, ásamt mínum hjúp'i jörd.

No. 227.

Lagid: Öldúngar Júda annars dags.

Séf eg mig allann á Guds míns nád, geymi hañ allt mitt efni'og rád; hvad helzt mér kémur höndum ad, í hvörjum stad, hans miskun gjörvallt fel eg þad.

2. Miña lífdaga stærd og stund, stendur i Guds míns Fødurs hønd; nær sem hañ vill, þá vil eg strax, vera til taks, gladur bída þess góda dags.

3. Af því eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir miñ, þad er mín trú, hans qvøl á kross, keypti lausn oss, ávañ farsældar ædsta hnoss.

4. En þó ad lágt mitt lidna hold, liggi, fúni og verdi' ad mold, samt siñur ecki sálin deyd, né sorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvad er lík maña? mold og jörd, máttarlaus, dofin, kold og hörd. Hverr madur fædist híngad ber, hverr helst sem er, hefir eckért í burt med sér.

6. Hann kañ ad vera hraustur í dag, heill og vel-fær í gledi-hag, en á morg=

un sjúkur og sár, svo til þad gár, líka máské framlidinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, med glans' er stendur fagurt og vænt, á auga-bragdi' er ordid burt, enga ber kurt, fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hverr, af módurlísi fæddur er; hann skal burtdeya hédan víst, þa varir síst, verdur hañ sæll er vid því býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, í þessu lífi lífn sú næst.

10. Ef ad þú ydrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans náð þín heill og hlíf, hjálp, vernd og líf, svo aldrei kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum øll þín tár, ástrík hans þerrar høndin klár, inndælann føgnud helgum hjá, á himnum þá, endalaust muntú finna' og fá.

12. Gledjumst hér vid øll Guds børn trú, góð og fullvíss er huggun sú; heims von er kjær, því hér er allt, í heimi valt, eilífann føgnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, Gud! ad ydrast hér, á medan nádar-tíminn er. Drottinn! géf hæga dauda tíd, frid fyrr og síd, eilíft líf med útvöldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Mín lífstíd er á fleygi ferd, eg flýti mér til grafar, innan nauns tíma nár eg verd, nakinn lagdur án tafar; daudleg manneskja! dvel ei þá, dauda þinn fljótt ad minnast á, þau rád er þörf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, í daudans sídstu mædi, ad lifad hefdir, lifdu hér, í luckú og þrautum bædi; hefd, vold og metord held eg þá, beldur létt verdi metum á, vid himna vegin gædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad hofum vel, heim er oss gott ad snúa, til Drottins, hvar í dýrdar víst, dýrdlegir munum fyrir Krist, vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Líkt skugga burtu líf mans fer, leid þúng verkar mótlæti, æsku-blómid stutt einatt er, ysrid hvikul vor kjæti; menn fæd-

ast, vara' og falla frá, fáir fiotlu árum ná, ef fleirum er fágæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, en góds ad vænta megi, og dauda verdi' oss dúrlũ vær, Drottins ord bregdast eigi, sem þad fyrst voktun setur í, sídan líf eilíft géfur því, uppvoktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Høndin þín, Drottinn! hlífi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hirtir hér, hønd þíña eg gladur kyssi.

2. Daudans stríd af þín heilog hønd, hjálpi mér vel ad þreya, medtak þá, Fadir! mína ønd, mun eg svo gladur deya.

No. 231.

Med sínu lagi.

Nú látum oss líkamañ grafa, og engañ efa á því hafa, á efsta degi'ad uppris hann, í dýrd, sem aldrei bregdast kann.

2. Holdid er jord og af jordu, af jordu eiñinn aptur verdur, af jordu rís þad efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. Í Guds ríki øndin lifir, eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru kross-

ins qvol, qvitt vid syndir og daudans bol.

4. Hans (hennar) mótlætt, hrigd og mæda, hefir nú öll endíng góda, ok Krists um sína æfi dró, er nú framlidiñ, lifir þó.

5. Ellifañ frid öndin hefir, allt til dómsdags holdid sefur, af jörd Gud þá uppreisir þad, ódaudlegt, heilt og forklárad.

6. Lúiñ skildist hañ (hún) vid heimiñ, í himna sælu er nú komiñ, lifanda Gudi lifdi í trú, lifir því víst med honum nú.

7. Sofi hañ (hún) nú hér í fridi, heim vér gaungum frá þessu leidi; sem best jafnan sig sídi hverr, svo daudiñ oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss Herrañ Kristi, hverr oss med pínu' á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof, dýrd sé Kóngi þeim!

No. 232.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hér á jördu ei hefir tof, hugur minn þegar sje eg gröf; sjón þeirri glædist ávallt af, upprísu von, sem Jesús gaf; sofnar líkami' og lífid manns, lifnar sídar med dýrdar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi' og dauðir, Lausnari minn! leidast skulu fyri dómstól þiñ; þeir einir standast þá fyri þér, sem þér í trúnni lifdu hér.

No. 233.

Med sínu lagi.

Um daudann géf þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og ad mín æfi á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! ad hrædast kynni' eg dóminn þinn, er uppqvedst á efsta degi.

2. Eins og þverhönd er æfin breid, allfátt mig kann ad hugga; lítils er verdt mitt lífsins skeid, launsvik óvinir brugga, fánýtt er þad og fallvalt mjøg, eg fæ því ecki' á nockurn veg, vid líkara lítt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasid vallar, líka sem ræda lídur út, eda lesnar søgur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Gud menn úr kífi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, hégómlega sig mædi, til einkis gjøra þeir allt

þad sér, fyrir aud og ríkdóms gædi, og vita' ei hverr þad hljóta skal; Herra! kéñ mér mitt daga tal, hjá þér svo hugg-un nædi.

5. O Gud! þú ert mín adstod best, á þig minn andi treystir; mín er sú bón og þörfin mest, mig frá óförum leysir; hjálp mér í daudans dapri pín, Drottiñ! vard-veittú sálu mín, og til lífs mig uppreisir.

No. 234.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Vonin kjæra, eilífd eina, arfleifd mín þá vard eg til; glæpa næra glód ó-hreina, en gæta þín, er dára spil; hverr vill þar um hugsa þjód, og helgunar ei velja slód, sem til vísta gledi greidist, gjörvöll lyst þá jardar eydist.

2. A Gud þig! minn andi kallar, á-heyrn ljá nú bænum mín, aldrei mig lát aumann falla, ordi frá og bodum þín; fallinn reis mig fætur á, fljótt afleys og miskun tjá; fyrir hinna seku sauda, syndir minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í hagiñ, vænstu nádar géfnn tíd, svo vidljúka sérhvern daginn, sjáist dáda verkin frid; ad gud-rækinn, aldrei eg, útaf krækí dygda veg,

inn í blíða eilífð lánga, ugglaus síðan vil eg gánga.

4. Fær þá stríð í friði enda, forn ánandin kyrrð í ró; enginn qvíði' og klögun henda, kann hvar dauðinn aldrei bjó, ummindaður, alheill þá, eg hug-glaður loksins má, Frelsarann í fegurð líta, fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagið: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, því nú þreytist sál mín að sveyma þér hjá, og glaumur þinn metandi eckl neitt er, mót unaðsemd himins, sem lofuð er mér, mig heim þángað lángar, því hér leiðast fer, :,: hégóminn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvað er, sem heimurinn fláráði heilla nafn lér? reykandi skuggi og skýa-flug bradt, skjótt uppþotin bóla, sem hjaðnaði' og datt; í sút vafin missýning sannkölluð hér, :,: hégóminn einber. :,:

3. Hvað auðurinn er? sá afguð, sem dárunum dýrmæti ljer, og tældi svo marga mjög frómleika frá, en feck þó ei mettað þann fýsti því ná; þú, ríkdómur! ert, eins og reyniſt þú mér, :,: hégóminn einber. :,:

4. Hvad gyldir heims makt, hans ó- skapa veldi, hans oflæti stakt? hvad opt er þad ofundad, offókt og hrjád? hvad opt glatad, umbilt og hatad og smád? þinn skérfur, þú dárlega drambsemi! er, :,: hé- góminn einber. :,:

5. Abl, aldur, hvad er? hvad snilli? hvad heilbrigdi' og heppileg kjor? hvad unnusta mannanna, adstod og rád? hvad erfidis ákafi, mæda, mannudád? hvad er þad, nær daudinn oss útkalla fer? :,: hé- góminn einber. :,:

6. Þvi far þinn veg nú, þú heimur fallvalti! og hjálp þín ótrú; eg snú hug til himins og hann stunda á, til Herra míns Jesú, minn Frelsara sjá; þar hjá þeim útvoldu'hañ hét og bjó mér, :,: vist sjálfum med sér. :,:

7. Þar mun eg þad fá, sem hér á jord- unni'ei heyrdi né sá, þann ríkdóm, þá vird- ing, sem varanleg er, þá vegsemd og gledi, sem aldreji þver, þá einkis eg sakna, því óviñ gjorvallt, þar Gud er mér allt, minn Gud er mér allt.

8. Sæl verdur sú stund, eg sídasta burt- farar sætañ fæ blund, nær sála mín dupt- inn sig skilur frá, til síns Guds og Skap- ara upplída má; sú komi sæl stundin! mér

komi'á hans fund! kom dauda kjær stund! kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir øllum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þinni kristni gódann frid, ó Gud! um allar tídir, því eckért høfum vér annad lid, einn þú fyrir oss strídir, sjálfur Gud vor sannur Fadir!

2. Þú einn heilagann hug og rád, og hreint framferdi veitir; géf oss þad hjarta' af þinni nád, þíns ords alleina leiti, eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjørd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í líkn og miskun lít til vor, lát oss ei hegníng sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um þad bidjum vér øll þín børn, ad frid vilijir oss géfa, med þinni hønd og mildri vørn, móti óvinum oss hlífa, þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagid: Hjartad, bánkar, hugur, sinni.

Gud! þú kannt og vilt oss veita, vora þad sem bætir þörf, um adstod þína ecki neita, allra blessa kall og störf! auki krapta oss þín nád, ad ebla brædra heill med dád, ad vér gøgnumst æ sem flestum, unn oss, Gud! vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú baudst ad bera, byrdi létta gjørdu hans, þér til heidurs hañ lát vera, heill ríkis og Islands! fús sérhverjum géfi gaum, sem gjørir rétt og sannleiks taum, dregur, ebli lán svo lýda; laungun hans sé þér ad hlýda.

3. Valdstjórn bjóda vyrdstú á landi, vitsku præda rétt á mid, ad vernda góda', en varna grandi', veit hjálprædi þitt og lid; þeim oss dygda lýsa' á leid, léna trygd, en forda neyd; sín embætti veit þeim vanda, vel af mætti' og nád þíns anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa þeirra sveita' í frid, med vellídun vyrdst þá styrkja, vid forsjálni, heidur, grid, hvern ærlegañ ydju-mañ, í stétt sinni blessa hañ! lát þad vera sérhvers sóma, sæmd vors ebla lands og blóma.

5. Gud! þitt ord og andi leidi, oss á dygda vegi hér, adstod nema oss þú greidir, eckért megnad fáum vér; þér ad þóknast uñ þú oss, svo ödlast mættum dýrdar hnoss, þad trúlyndum þínum géfa, þjónum sídar munt án efa.

No. 238.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir! þenk til þeirra', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; virdstú krapt þinn vera láta, vægd og styrk þeim naudir ber; allra kjör um lá og lönd, leika, Gud! í þinni hönd, þú kannt græda, þú kañt særa, þú kañt hriggja' og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjóli' og skugga, skulum vér lifa sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, fridi gódum jafnan í. Gud! þín miskun eilíf er; eins framvegis géf oss hér, allt hvad þurfum og til þinnar, á-valt þénar dýrdarinnar.

No. 239.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

Vors Herra Jesú verndin blíd, veri med oss á hverri tíd; Gud huggi þá, sem hrigdin slær, hvert þeir eru fjær eda nær; kristnina efli og auki vid, yfirvöldunum

sendi lid, hann géfi oss øllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjøtvøll kristnin skal gledjast nú.

Hín hátign, Gud! um eilífd er, af dýrd-ar-stól himnaña, í nád til jardar samt þú sjer, sendir heill bygdum manna; æ vér þig bidjum allir nú, ad vort fødur-land blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum Kongi gjæfu' og rád, gagn stunda landa sinna, ad elska frid en efla dád, og þegnum heill ávinna; kall sitt ad rækja kenn svo hér, kórónu'ad lífs í dýrd med þér, veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjøfum veittu nád, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydu og dád, øllum til gagnsemd-anna, svo allir gódir eignist frid, og med réttvísi geymist vid, áráfum illra manna.

4. Fadir lát rigna foldu á, frjófgun-ar-krapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjørir allt, géf oss ad treysta þér ávallt, bædi í med-læti' og mædum.

5. Géf þegni hverjum gédjist hér, gaum skyldu sinni'ad veita, á sjó og landi brauds

sem ber, og blessunar þiñar leita; ástundi svo med ást og dád, adstod, huggun og þarfleg rád, voludum jafnan veita.

6. Láttú oss, Drottinn! líkjast þér, og líf vort dygdum prýda, géf øllu því, sem gjöra ber, góda framqvæmd, heill blída, fódurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk enn hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frid veittú voru landi, voldugi Fadir! fyrr og síd; Yfirmoñum øllu grandi, og undirgéfnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, og linnir heimsins stund, géf oss þiñ guddóms anda, sem gledji vora lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottinn er, hans hønd oss hlífi' og geymi, vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, fulla og sæta; réttinn sinn framgáng sjá, og sannleiks gæta. Gud géfi mér, minn deildañ verd á medan, og til þess eg vid grof, afleggg miñ ferda staf, og held burt hédan!

No. 243.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Kóngsins lífdagar fjølgun fái, fyrri og síd í blessun hér; hans stjórn lucku og heillum nái, hans kyn blómgist, uns tíd øll þver! ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú!

2. Umkríng hans sæti sífeldt skíni, sannleiki og náð réttlæti med, þín adstod hañ med heidri krýni, heill og fridur hans lífgi géd; ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi. →

Heidur, frid, lucku, lán og gædi, legg yfir þann, sem Kóngur er, landa-stjórn hans og hjarta bædi, himneski Kóngur! líki þér; landa búum hans legg þau ráð, ad lucku fái' og gjæfu náð,

---

b) A Strids-tímum.

No. 245.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Sé Gud med oss, vér engri þá, ólucku þurfum qvída, hann má traust setja

hverr einn á, í brigðum mæðu tída, hann sá gódi Gud hjá oss er, hann frelsar oss, því skulum vér, hans gladir hjálpar bída.

2. O Gud! þú hefir opt þad gjört, er menn síst vænta kunnu, já, opt þá ský umkríngdu svört, iñdælust ljós uppruñu; von þegar komin' var í þrot, vér þinnar hjálpar fengum not, mein farga oss ei uñu.

3. Vér bidjum þig, vor blídi Gud! bæn vora heyr, sem fadir! set takmark strídi, sorg og naud, send oss frid, svo ad gladir, þitt frelsi sjáum, þitt í hús, þacklátur gángi hverr og fús, þér prís ad hefja hradir.

Séf þinni kristni gódann frid. (sjá No. 236).

---

c) J skjædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Værl nú Gud oss ecki hjá.

O Gud! hvers nád og adstod blíd, er þeim vís, sem þig bidur, þú sendir oss nú sorgar tíd, svo burt vor hverfur fridur; ángistin girdir um oss því, all-

morgum daudinn kastar í, grafar nid-myrkur nidur.

2. Oss nidur-lúta' í naudum því, nýar hörmúngar græta, daudanum hljótum hardtnær í, hverju fótspori mæta, einn vinur flýa annann má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfur ad gjæta.

3. En verdi, ó Gud! vilji þinn, var hañ og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvert sinn, von hölfum á þér festa, þó ædi daudiñ eñ á ný, öllu til góda stýrir því, þín fodur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi önd, er hédan sviptast ega, rétt þeim í dauda hjálpar-hönd, ad hafi trú ódeiga; von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim géfast, þá, í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstú mæddra vel, mildi gled alla þinni, veit oss hrein-trúad hjarta-þel, hrind frá oss efa sinni; géf ad í qvöl og kjæti vér, kappkostum ad oss daudiñ hér, vidbúna vel æ finni.

b) Í Landplágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Gud! hvers hegníng strída, hrædilegt er ad sjá og lída; í þinni hendi er himin stór, hafid, jord, eldíng, vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kémur, hvad þú vilt afmá sjest ei fremur, árscæld, hallæri, audnu, pín, almáttug stýrir forsjón þín.

3. Æ Gud! sjá nú hvad yfir dynur, undir hormúngum land vort stynur, þín bornin qveina' og barma sér, bodi daudans því geist umfer.

4. Monnum og sképnum missist fridur, menn og sképnur því stynja vidur, hverttveggja þetta, Herra! þó, hondin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid lénar, og lífs heill vorri sjer hvad þénar, minnst vor í nád og vægd oss sýn, vér treystum uppá gædsku þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, hrigdum, ad hverfa burt fra vorum

bygdum, fodurland vort og fólk allt hér, Fadir í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jørd og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþéntu straffi væg oss vid, vort land umgirdtú þínum frid'.

8. Géf oss framfør í gódum dygdum, gjæt vor vid syndum, qvøl og hrigdum, verud þín oss geymi' um vøtn og lønd, vér selum oss í þína hønd.

---

e) Fyrir Deyandi.

No. 248.

Lagid: Øldúngar Júda annars dags.

Heim, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, ó hvad hørmúngin hardt þá skér, hvad jardneskt er, eckért þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þúngann báru dags um stund, nú er lífs dagur enda á, æ! láttú þá, qvøldverdir gódar, Fadir! fá.

3. Enginn svo hladist eymdum hér, ad vonar-sjónir missi' á þér; send veik-

um hægd og legg þú lid, lát sálar-frid, lina ofraun og géfa grid.

4. Æ! lát þá minnast á þad vel, ad nú sídasta' er rauna jel, og hvern einn líka hyggja' ad því, ad heimi í, andstreymi vid er enginn frí.

5. Þitt ord þeim sýni sannleik þann, sigur á deyd ad Jesús vann, og ad oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; géf þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim øbluga von og traust, um vegsemd med þér endalaust, og þá farsæld, sem er þér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Gud og géf þeim nád, gjæd þá vid andlát styrk og dád; líkhamans þegar bresta bønd, í blída hønd, þína, Gud! medtak þeirra ønd.

III. Sálmar til vissra Tíma.

1. Ara-skipti.

Eiñ Gud þér allir prísid. (sjá No. 31).

No. 249.

Med sínu lagi.

Guds vors nú gædsku prísum, gódir rétt-kristnir menn! med saungum líkn hans lýsum, lof segjum honum enn, fulltingi fyrir sitt, sem hefir af gædsku sinni, hverr einn trúl'eg þad finni, á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og virdum víst, sem skyldi, hans velgjörninga þá, er hann nú þetta ár, oss géfid hefir öllum, konum bædi og köllum, og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottinn veitti, voru' á landi frid, allt fólkid einninn fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans miskunar hönd, því bygd og bæum vildi, blessun fadirinn mildi, géfa um gjörvallt land.

4. Oss hefir vardveitt alla, af fødurlegri náð, ef vildi' hann yfir oss falla, sem vor er morg ódáð, med jafnri mædu' og pín, fyrir laungu værum vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hverr fyrir syndir sín.

5. Sí-ljúfur svo sem Fadir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelsi gladir, fyrir vorn Drottinn Krist, med réttu traust'og trú; hañ af oss sviptir syndum, setur skamt brigdar-stundum, vesslum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss géfur, ó Gud vor himnum á! allt hvad andardrátt hefur, allt skal þér lofgjørd tjá! í Jesú nafni nú, þín bidja børn eñ fremur: blessa árid, sem kémur, allra þorf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, þín bidja børn eñ fremur: blessa árid, sem kémur, allra þorf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greida.

Eitt á enda ár vors lífs er runnid, enn oss sendast Guds af nádar-brunni, líkn, hjálprædi, lífsins gjædi, lán og nædi, hvarf þad hræda kunni.

2. Hjartad dansi, honum lofgjörd inni, hátt til ansi, túnga, mannvit, sinni, hverr med gáti, gofgi kátur, Guds nád játi, lída' ei láti' úr minni.

3. Honum sálin hlýdni sverji vísa, hans vort málid, æ skal gjædsku prísa; vort þacklæti, veri' hans mæta, vilja' ad gjæta, ást svo ætíd lýsa.

4. Honum selum hagsæld árs komanda; hañ sjer vel um oss, hvad mun þá granda? oss hañ seka, ei útrekur, allañ speki, hans burthrekur vanda.

5. Alvøld mildin, øllu þú sem rædur! enn gódvildar sed oss þinnar gjædum; audga dygdum, hamla hrigdum, hrind burt stygdum, bú oss bygd í hædum!

No. 251.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Eitt nú er, útrunnid lífsins ár; lof sé þér, lífs Herra'og fadir klár! allt þig lofar endalaust, anda sem hrærir, vetur, sumar, vor og haust, vegsemd þér færir; hver dags sól, heill veita'og gledi, heims um ból, hvervetna rédi, líkn og skjól, ljúfur oss tédi, Gud, hvers mildi gøsgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, hans kjærleik prísi. :,:

2. Greiða ber, Guð! fyrir liðna tíð, þackir þér, þín geymdi' oss náðin blíð. Guð og Faðir vor þú varst, varnaðir grandi, umsjón fyrir öllu barst, í voru landi; frjófsemd af, fylltir og gróða, enn létst haf, auðlegð frambjóða, friður gaf, oss farsæld góða, allt í settri orðu stóð; :,: allt forsjónar auga þitt, áleit í mildi. :,:

3. Allir nú, enn felum, Drottinn! þér, allt hvað þú, oss hefir géfið hér, önd, líkhama, auðnu, líf, oll vor heimkynni, Guð, vort athvarf, hjálp og hlíf! hönd geym oss þinni. Vel munt því, vor Guð! oss leiða, björg á ný, bygðum til-reiða, landi í, líkn, heill útbreiða, þér fulltreystum allir enn, :,: að þú blessir árið nýtt, oss sem nú géfur. :,:

4. Útbreið þú, ó Drottinn! krapti með, traust og trú, til þín, að fáum sjeð, orða þinna ljóma ljós, leið villtum beina; dygð og vitska vort sé hrós, vegsemdin eina! géf oss frið, góðum að halda; send oss lið, sitt hverjum gjalda; alla við, ást, náð margfalda; af jörð' og hafi brauði' út-být, :,: hvern með trú sín stunda störf, styrk, Guð! og blessa. :,:

5. Kóngs vors lond, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hond, þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýd, veit styrk af hædum, ad farsæla landa lýd, létta burt mædum! géf þeim sá, gledi þá kanna, ávoxt sjá, embættis aña, blessun sá, um bygdir maña; hvers eins blessa stétt og stand, :,: eiñ hvad bera' ei orka má, adstodi fleiri. :,:

6. Géf oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád, vanda til dýrdar þér: oss í dygdum efli sú, afstýri follum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af ollum. Íslands lýd, almáttug leidi, forsjón blíd; farsæld útbreidi, árs hver tíd, óhopp hjásneydi. Gud! þig heidri gjorvoll lond! :,: þig vegsami ár og old, allur lífs skarinn! :,:

No. 252,

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Hoek, gódi Gud! vér færum, med gledisaungum þér, hátídar hljómi skjærum, hugkátir tjáumst vér; heyr med velþóknun þú, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt muñs og sálar hljódum, á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýda, ljúfann, ó Herra! frid, og lagdir blessun blída,

bjargrædi sérhvert vid; þitt væga vis-dóms rád, oss hefir ætíd leidda, og alla stigu greidda, med fødur mjúkri nád.

3. Þegar til þín oss snérum, þín miskun tók oss vid; af himni hrestir erum, huggun þú gafst og frid. Hugkjæti helgri med, þér bljúgir þackir ydjum, þig, Drottinn! eñ tilbidjum, þitt prísum gædsku géd.

4. Gjør nú, ó Gud! þad bidjum, géf oss blessun í ár, med oss i øllum ydjum, æ sé þín gædska klár, hvern blessa, hvers eins stand! lát vísdóm vaxa' og dygdir, velliðan késjt hrigdir, blessa Kóng, lýd og land!

No. 253.

Med sínu lagi.

Ris upp, mín sál! ad nýu nú, nýa lofgjørd uppbyrja þú, því nú er nýtt ár komid, nýr skeinkur þér, nýgéfinn er, nýrunnid himna blómid.

2. Lof sé þér, Gud! fyrid lidid ár, lífs heillin mín øll í þér stár, ó þú, minn andar kraptur, sem vægdir mér, svo enn eg er, á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefir verndad vedhlaup mitt, vel, svo eg gjæti hnossid hitt, á nú umlidnu ári, líkham og ønd, þín líknar hønd, leiddi úr hættu og fári.

4. Einn varstú traust og unun mín, ein mig verndadi gædskan þín, eg geck í geymslu þinni, hagsæld og ró, þín hönd mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram vid mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, vid háska' og öllu grandi.

6. Ný miskun ári nýu á, nýa mér qveiki laungun hjá, þér einum þjóna, hlýda; mitt kall og stétt, trúr rækja rétt, rór þyggja', ef vilt, hid strída.

7. Þá æfi árum hallar hér, hjástod best Fadir! vertú mér, géf endíng glada nauda; athvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unntir þú, almáttug hönd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Hóckum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug'og trú, allir sem túsafnadir, erum í Drottins húsi nú; hañ oss gaf, líf, og lénti, líknsemd af, hvad sem þénti, ei hann svaf, allt sá best er henti.

2. Vor Gud! þér vegsemd tjáum, vardveitslu þína fyrir og nád, framar eñ skynjad fáum, forsjón þín hefir ad oss gád; fyri hlíf, heilsu, gródur, hjálp vid kif, næring, fódur, þér eilíf, þock sé, Fadir gódur!

3. Æ! fremur eñ þig bidjum, oss réttú þína Fodur hønd, ad allt til lofs þér ydjum, andi þiñ styrki vora ønd; auk oss dád, audgast dygdum, um vort lád, varna stygdum, í sorg oss nád, send frá efri bygdum.

4. Lát hvern árs-dagiñ eina, æ kénna jafnan sért oss med, og menn í øllu reyna, ad stjórn þín mild þá fær ásjed. Fadir! vér, forsjá þinni, felum hér, líf, heimkyñi, allt hjá þér, adstod, blessun finni.

2. Missiraskipti.

a.) Vor-Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir hlíft og stjórnad mér, á nú umlidnum vetri, háska og slísum, varnad vid, reitt

blessun, næga hlífd og lid, mér og minu adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kann eigi, út ad segja, ástar anda, miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hefi' eg syndgad mikid og mjeg, móti þér hátign guddómlig! miñ Gud! minnstú þess eigi, lát yfirgnæfa gædsku þín, gjordu eñ framar vel til mín, hvad eg efa aldregi. Drottiñ! Drottiñ! mín hefir gjætt og meinin bætt þín miskun ríka, unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en bid nálæga tekur vid, því bid eg, Herra hýri! ad mig leidi þín hjálpar hond, hættulaust yfir mein og grønd, og athofn allri stýri; Drottinn! Drottinn! ad øndu minni máttur þinn og mildi gjæti, líkhaminn sømu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, áform og hegdun sérhvert sinn, farsæl þú Gud miñ gódi! mér og miñi svo stjórna stétt, ad stundi' eg hana vel og rétt, í þiñar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um luckustig frá lasta voda, vyrdstú mig ætíd í øllu stoda.

5. Allt hvad eg gjøri og gjøra læt, Gud minn blessadur! ad því gæt, svo farnist farsællega; reisur mínar og ráda-

hag, rædu og ástand nótt og dag, aũastú alla vega. Drottinn! Drottinn! leyf þú ei eg lífs á vegi løstum sinni, mig fel eg þér og mitt heimskynni.

6. Leid þú mig, Gud þann víssa veg, sem vísa ord þín guddómlig, um alla æsi mína, geym mín í sannri andrækne, géf þú ad eg ũnlæstur sé, í vernd og voktun þína. Drottinn! Drottinn! leyfdú mér, ad lifa hjá þér og lausnar degi, fagna, nád þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, eilift lof sé þér, Fadir kjær! þú létst oss lucku henda, og lagdir þad til, sem þurftum vær; þú hefir øll vor efni, aũast vid fári' og naud, verndad í voku' og svefni, og veitt oss daglegt braud; varnad voda og føllum, vedra og húngurs pín, afstýrt stor-slísum øllum, og stodad vel børnin þín.

2. Enginn kann yfirvega, alla blessun sem veittir þú, andlega og stundlega, á þessum lidna vetri nú, heilsu, lán, heill, bjargrædi, høfum enn þegid vér, margsháttar gagn og gædi, gafst þú oss, Drott-

iñ! hér, þú hlífdir háska' og grandi, héldst bygd og sképnum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Þacklætis offrid þýda, þygdú nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ásjá blída, oll velferli og nádar bót; svo fyrir Son þinn mæta, sendañ til Lausnar oss, þú létst hann borga'og bæta, brotin vor oll á kross; í honum allt hid góda, oss veittir, Drottinn! þú, þér gjorum þackir bjóda, þad er vort offur nú.

4. Hverr kañ ad tjá og tína, trúfesti þiñar sérhvern vott? eda med ordum sýna, allt, sem landsbúum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi' oss vel, hondin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástar þel. O þú, Drottinn alvaldi! allt gott er létst í tje, hér og um allar aldir, æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur.)

Lagid: Kjær Jesú Kristi!

Guds gædsku prísa, geymar, hof og stord, lof hans auglýsa, lifandi mañа ord; himnanna hersveitir, Herrans votta

dád, allt gott eñ oss veitir, ástin hans og náð; merkin tída hentug hann, högum lýda setja vañ, vorum hlýda kjörum kañ, kæla' og sólar bráð.

2. Oss enn framleiddi, eitt um vetrar skeið, Gud og lífs greiddi, gánguñ heim í leið; vodanum afvendi, vedrin gjördi hæg; leika lét í hendi, lífsins medöl þæg; gaf fáráðum huggun hañ, hressíng þjáður jafnan kañ, oss í náðum veitast vañ, vegnan gégn og næg.

3. Med hverju má eg, miñ Gud! heidra þig? ekkert til á eg, áttú sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóða, það er mín önd og líf, prís þinn lystugt ljóða, lán hvert reyni' eda kíf. Offur greidi' eg þackar þér, þig tilbeidi: vertú mér, lífs um skeid, sem eptir er, unan, von og hlíf!

4. Nýnádar gædi, nýu sumri á, líf, föt og fædi, Fadir! virdstú ljá; gagn, sem gengid sýdur, géf' oss himniñ, framí, heilsa, fridur, fylgi' oss út og iñ. Fénadar hjörd ei finni naud, færi jördin öllu braud, lands umgjördin láti aud, ladast að oss sinn.

5. O Jesú! á þér, öll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds

Son! 'einkum lífs vid lokin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenki' á danda minn, huggun sedja hjartans þel, hugañ gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, sem ei bregdast kañ, og líf iñdæla, æ vid leikur mañ; alla' án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stóli lambsins þá, höfud bóli himins á, heilög dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Lof sýngid, göfgid gladir, Gud vorn Skapara prísa ber, sem med oss fer, sem Fadir, framleiddi jörd og himna her, göfgid þann Gud, hvers haldist, grunnlausa hefir nád, frá eilífd og um aldir, allir hans miklum rád, vor-fögnud blídt útbreidir, bod þitt, ó Gud, vor Gud! þér lofgjörd, þöck og heidur, því sýngur önd vor glöd.

2. Voldugur, vís og gódur, veturiñ, Fadir! létst frammgá, her náttúrunnar hljódur, hvíld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blídum vakti, bendíng þín

hann til lífs, hýrt brosti og burthrakti, blíd sól þraut vetrar kífs, il-gjøfum enn útfleytir, øllum þvi gledi ljær, fjør hressíng, frjófsemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud, allrar gædsku lindin, gledst enn náttúran oll vid þad, í daggar-dropum sendir, dýra frjófsemd hér ofan ad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar nýskéd læst, iñdælum urtum prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágætur, øll lada til vor hnoss, vor-gjæda' er, Gud! þín lætur, gjædska útbýtast oss.

4. Um vøllu' og grænar grundir, gædsku þinnar bergmála róm, otal þúsund þúsundir med þrá-samstilltum gledi-hljóm; lof þitt um loptid dunar, lofa þig blómstur stráð, fjall, laut og lækja buna, lof róma þinni náð, hvert hljód føgnudi fyllt er, fagrann æ sýngur prís, oss þvi ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ei skal þó túngan eina, algódi Fadir! prísa þig; hjartad í ástum hreina, hefji med gladværd til þín sig! sífeldt skal vor ósk vera, med verkandi' ást og dygd, þér vora þøck ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs tóm vort þér helgum, vor skal á-

stundan sú, ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: I Jesú nafni uppstá.

Nú upprann þín sumar-sól, vottur til um eilífd eigi, ad í minni grof eg þreyi, vor Gud, athvarf vort og skjól! úr ham vetrar følum færir, fold þín alvold máttar-hond, uppýngd sképnan hýr sig hrærir, um hafid, lopt og ilmd lond.

2. Gud! þín lindin gædskn ný, med ár-døgg foldu fredna kjætir, frjófum med qvold-skúrum vætir, sólar vermda bollum blý; tímar árs í ordu' er settir, enn nú skiptast, lof sé þér! þraut skammdægra ljós þitt léttir, líka af nordurs búum hér.

3. Þú upplýkur þinni hond, gledur, blessar, gnægtum fyllir, gjæda þinna', en harma stillir, þeirra sképna', er þágu ond, þín af feiti' og frjófsemd drjúpa, fótspor þá í skýum gár, ástar undra afgrunn djúpa, opid hverri sképnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hver, sád-grøs, ótal urtir gróa, oss ad sedja'og gledja þróast, skogur bjørg og skjólid lér; í ótal lækjum ad oss streymir, unadsemdum

náttúran, af þér fyllt, þá gledi geymir, gnótt, er tæmast aldrei kann.

5. Hverr síðst gódur, Gud! sem þú? trúfast, orlátt hvar er hjarta, á hverju Fodur-nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þín, Gud! vér glatast hljótum, glæpugt líf vort til þess vañ, vér þó lífs og nádar njótum, nægta, er mildi þín oss ann.

6. Ollum lýsir ljósid þitt; engañ vantar ástar gjædi, ó! þín nád er vort lofqvædi, og þín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gofgid, qvedid, Guds nád prísid, virdid, menn! hvad margt gott vor Gud oss tédi, gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbyrja nýjann missira hring, lífsins hertogiñ hrausti, hafdu gát á oss allt um kríng. Nýa blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jord sveimar, hlýda má, Drottinn! þér; lát nýa nádarstrauma, nýkomna frjófga tíd; virdstú vernda og geyma, velk-staddann Íslands lýd.

2. Gef þú oss farsæld góða, gefðu oss enn í landi hér, af jörðu gras og gróða, gagn sjáfarins og heilsu kjør, blessun um bygðir allar, bjóð andar, líkhamans, enn heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo glaðir náum njóta, næríngar lífs og auðs, þá skal ei þockin þrjóta, þögu vors dagleg brauðs.

3. Kóngsins tign støðug standi, styð þú, Drottinn! hans Ríkis-ráð, friðurinn forði grandi, forsjón þín blessi Ísa-láð, vold, kirkju, kristinndóminn, kénníng, trú, líf vort hér, eilífi lífsins ljóminn! leið allt til dýrðar þér; vorn inn- og útgáng bæði, øll verk og ferðalag, bygðir og øll bjargræði, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína felum verndar-hønd, eign og embætti þeirra, og alla menn um þessi lønd. Íslands vorn enn veri, þín voldug hjálpin sterk, oss svo hér enginn geri, áhlaup né skémdar-verk; þig ef men vita vera, vorn skjøld á alla hlið, þá mun alls enginn þora, oss spretta fíngri við.

4. Í stjórn og umsjá vorri, ytri og innri friður sé, ytri í høndlun hverri, hinn góð samvitska látt'itje; en sá eilífi friður, oss géfist himnum á; þín hjørð, ó Herra!

bidur, hana í náð lít á; vor heill, athvarf og verja, vertú í landi hér; svo skal Sumarid byrja, med sonnu traust' á þér.

---

b) Haust-Sálmar.

No. 261.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud heilagur, heilagur, heilagur Gud og Drottiñ vor, blessadur um aldir alda! þér offra eg þacklæti nú, þig ákalla med bæn og trú, þér vil eg gott lof gjalda, Gud minn! Gud minn! skyldt er mér ad þacka þér og þig ad prísa; upp, upp minn saungur, Guds ást ad lýsa.

2. Lof sé þér heill og hjástod mín, himneski Gud! fyrir miskun þín, og veitta velgjord alla; sem nú umlidna sumar tíd, sýnt hefir mér þín gædskan blíd, og lét mér allt vel falla. Gud miñ! Gud miñ! mig hefir leidt, og meinum eydt þín mildin ríka, bygd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upplokiñ fañ þiñ ástar bruñ, eg og þitt nádar djúpt afgruñ, miñ Drottinn! mér til handa, þadan kom mér oll þorfin mín, því prísa eg nú gædsku þín, og vil þér vegsemd vanda. Gud miñ! Gud miñ!

allt hvad er, í aunmum mér, þér einum unni; lof þitt sé jafnan í mínum munni.

4. Allañ mig, Drottiñ! offra'eg þér, á nú komanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýa lasta verk, leidi mig jafnan hönd þín sterk, geym mín fyrir gjædsku þína. Gud minn! Gud minn! hvar eg er, og hvert eg fer, og hvad eg gjöri, skil aldrei vid mig, hirdir hýri!

5. Allt þad, sem ecki þóknast þér, þad virdstú taka burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýdi; en þad, sem þér er þægilegt, og þénar til þiñar dýrdar frekt, géf mér þad, Gud miñ blídi! Gud minn! Gud miñ! verk mín öll, og vegnan höll, sem mál og minni, farsælist af þér úti' og inni.

6. O Herra! tak þad allt frá mér, er mér kañ snúa burt frá þér, svo ockur enginn skilji, ó Drottiñ! géf mér aptur þad, er mér kañ þér ad snúa ad, er þad mín ósk og vilji. Gud miñ! Gud miñ! virdst æ hér, ad vera med mér, miñ Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottiñ dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Lof sé þér, Drottiñ dýri! dögum og öldum stjórnar þú; há-sumar tímiñ hýri,

hann er kljádur á enda nú; ó hvad ótal morg gjædi, oss gaf þín nádin blíd, líf, heilsu, fot og fædi, farlæla sumar tíd, trú klára' í kyrrd og fridi, kristiñdóms medol oll, þín hjálp vard hverjum ad lidi, svo hrepptum ei slísa foll.

2. Med mjog margfoldum gædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjóssemd af himna hædum, hefir á jordu audnast lýd, land og sjór gagn og gróda, gékk hefir oss nú, áhlaupi íllra þjoda, oss hefir fordad þú, yfir- og undir-stéttir, ásá þín milda hond, í þína umsjón settir, almennilegt tilstand.

3. Þér gjorum þackir færa, þýdi Fadir! af hug' og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt þad, sem oss veittir þú; en hvad á hverjum degi, hofum styggt veldi þitt, miñ Gud! miñstú þess eigi, misverkin oll géf qvitt, lát oss ei glæpa gjalda, géf heilog þeckjumst rád, Fadir! vid oss framhalda, fulltingi virdst' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! þinn fyrir Son, er dó á kross; þú blessar lond og lýdi, læsing atviñu upplaukst oss; fyrir líf og lucku alla, lid, heilsu, vernd og fé, er þú létst oss tilfalla, æfinleg dýrd þér sé! svo skal sumarid enda, sýn oss, þig nádugann,

og virdst oss veturiñ senda, vægañ og farsælann.

No. 263.

Lagid: Rís upp, min sál! ad nýu nú.

Sjá! blómiun sumars á burt er, íklædast vetrar búníng' fer, náttúran, dymma dægra, og hretin hørd, lífs lada hjørd, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margfold gjædi'af landi' og sjá, bjuggumst vid lopts óblídu, bjuggumst vid þorf, vor bæa størf, budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lifum og sérhvad gott, sem þegid høfum, gædsku vott, þeckjum Drottins dásamann. Oss hættum af, hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss alla saman.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust' og mál, og sképnu skarar snjollu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur ollu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan øll, allt hvad lifir um dali' og fjøll, til þiñar mildi mænir; géf blessun, brand, burtvísa nand, og boli, sem ró oss rænir.

6. Æ lifa svo ad liki þér, léna oss styrk, svo fáum vér, følnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heimiun til lífs uppqvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur.

Oll náttúran enn fer ad deya, ilur horfinn, saungfuglar þegja, kulid skékur qvistu ber-snauda, qveina stráin følnud mót dauda.

2. Híngad sól dopru hornauga vendir, hvert geislana blíd fyrri sendi, foldin styrdnar, fyrr sem réd gróa, felur skugg-inn ljós, jørdu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna Fadir, óum-breyttur, forsjá hans gladir, selum vér oss, fulltraust þad gétur, fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nockrum yndis nægtum þó svipti, náttúrunnar dauf hátta-skipti, alvøld speki' og elska nærgætin, áqvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjørd frá Drottni, vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni, þad hverri til gagns er og góda, hans gædska mun sképnunni bjóda.

6. Hañ band vetrar-húmid oss færi, þær heillir, sem gledji og næri; Herr-ans nægtir hollar oss fæda, hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti fredun hann lætur, felast qvikar urtanna rætur, uppþyngdar

þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum enginn þeckir af gjørdum. Þúsundasta partinn á jordu, en af því stóra, sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds fúsir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma, stig hans boda gángid hug-gladir! Gud er sumar og vetur vor Fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottinn minn! líf vort, eign og adsetur, anníst miskun og kraptur þinn. Oførum, íllum dauda, andstreymi, sorg og þrá, styrjaldar stórum voda, sturlun samvitsku frá, húngri, drepsótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oss, Fadir kjæri! fylgi oss nád þín blíd.

2. Géfdú oss gódann vetur, géfdú oss hagstæd vedra-føll, géf þú oss gott adsetur, géfdu oss þarfa medøl øll; annastú eckjur allar, og fødurlausann hvern, annast þá á þig kalla, aumstaddra sértú vørn, unnu oss þitt ord ad læra, og synda fordast

vél, oss hjá þér unn ad vera, unn oss ad deya vel.

3. Blessa þú bygdir mañá, blessud velferli lát oss fá, blessudu braudi saña, blessun Guds orda uñ oss ná; blessa vor brjóst og siñi, blessa vor verk og mál, blessa vor bæa kynni, blessa þú líf og sál, blessa þiñ barna skara, blessa þú hús og meñ, blessa oss, vondu vara, veturinn blessadu' enn.

4. Frá ædstum tignar tróni, þín trúfest nád enn gæti vor; þér hverr eiñ hlýdiñ þjóni, hönd þín oss leidi sérhvert spor; iñri og ytri fridur, eining í hverri stétt, haldist oss einninn vidur, og allskonar höndlan rétt; geym oss vid glæpaföllum, grandi, fári og neyd, sídan úr eymdum öllum, í eilífa dýrd innleid.

---

c) Eptir gott og ardsamt Sumar.

No. 266.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Ó vor Gud! er nú jardyrkjan hér, útendud, allir því færum vér, þér vor Fadir! þökk og prís, þú oss blessadir, stjórnin þín er væg og' vís, vér syngjum gladir! frjófgun lands, forsjón þín greiddi,

gagnsemd mañs, góda tilreiddi, sképnuum hans, skadsemd fráleiddi, lífs bjorg føfnud saman er. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami.:,:

2. Sól þín skein, sannhlý um hvolfid blátt, kulda mein, kroptug, í hverri átt, burttók hún, en himininn, hlýtt regn oss færdi, breiddi jord út barmiñ siñ, blómleg gros nærdi; yrktum vér, ardsama reita, vonin hér, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þock veita, starfid borgad vort er vel. :,: allt hvad hefir andardrátt, einn Gud vegsami.:,:

3. Lof sé þér, launadir, Drottiñ! þú, allt vort hér, erfidi og mædu nú, ydni hjá þér ávallt fañ, ást og nád kjæra, heill létst þú í hvern einn rañ, himiniñ færa, víst ert sá, verndariñ þjóda, sem vilt oss ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá, upphaf alls góda; þér ber æra, þock og prís. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn þig vegsami.:,:

No. 267.

Lagid: J dag þá hátíd høldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort þvi, heyrdir þú, Fadir þjóda! starf vort borgar nú blíd á ný, blessan af jardar gróda, hvert

stráid, lauf og blómstur ber, berlega vitni' ad mikil er, Drottiñ þín gædskan góda. Vér þöckum þér, þig lofum vér!

3. Heyskap vorn blessad hefir vel, hønd þín ad þessu sinni, því sýngjum lof med þacklátt þel, þad medtak af náð þinni; géf oss forsjálni'ad gjarnan hvørr, gáfur sem veitti náð þín or, á bestann hátt brúka kynni, og þacka þér, þig prísa hér.

3. Lát vorar hendur bjóda braud, bjargþrota þurfa-mønnum, svo léttum undir añara naud, med ást og kjærleik søñ-um; þegar vér afgángs høfum hér, hugsa lát oss ad skyldugt er, bágstøddum bjarga grønnum; svo þøckum þér, þig prísum hér.

4. Líf medan varir lát oss þér, líkjast í kjærleik hreinum, í føgnud himna framar vér, fullkomnun hans þá reynum, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá, klárlegar skín hann himnum á; þér sé, Gud! æra einum; vér þøckum þér, þig lofum vér!

No. 268.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Vér þøckum þér, hinn gódi! þig prísum vér, ó Gud! ad þú af þínum sjódi, þarflegt oss veitir braud, oss geymir æ og

nú; allt það, sem fram þú færdir, forsjón þín ávallt nærdi; gódur, vor Gud! ertú.

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg fædu'á sérhvert bord! lát blessun þeim ei þverra, sem þitt vardveita ord! ørbirgum adstod tjá; géf audgum gjafmildt sinni; géf eining, svo menn kynni, síns njóta'í fridi fá!

---

d) Eptir bágt Sumar og í hardæri.

No. 269.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

O Gud! sem rædur øllum gjædum, af jordu, vøtnum, sjó og hædum, þín hønd útbýtir, Herra kjær! hverskyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú, Drottinn! ætíd hefir, øllu, sem lifir, næring, géfur, þegar upplýkur þinni hønd, þá mettast allt hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýast ásýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, sínu orlæti nú ad leyndi, náttúran añars nógu rík, neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gæda kjør, en synum, kaldsinni mikid gáfum þínum, ó Gud! refsa því ei, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Géf oss ánægdu enn med sinni, úthlutun móti taka þinni, og óski svo vort andvarp stilt: æ verdi Drottinn! hvad þú vilt!

7. Í hug til þinnar hjálpar stefnum, hagtær þú vorum litlu efnum; bjørg lífsins drýgi blessan þín, bjód frá oss viki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædum, bjód þú eiñinn ad rík af gædum, opni náttúran oss sitt skaut, og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þiñar, Drottiñ! mildi mænum, miskun þín hyggi' ad vorum bænum, veit þú oss hjálp mót voda'og neyd, vertú vor Gud í lífi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, mín sál! og kynntú þér.

Drottinn kjær! hvad veitstú vel, vanqvædi gjørvøll mín! mér hjálpar æ

hvar helzt eg dvel, hjástod og gædskan þín, haldt mér stödugum vid þinn veg, víst þín af hjarta'ef leita eg, ró géfst, en raunin dvín.

2. Mig þó heimsæki margfold naud, mædan ef ángra fer, þó daglegt hljóti'ad bresta braud, svo banníst naudþurft mér, raskast þó ei mín hugar hægd, hef eg allskonar gæda nægd, því Drottinn líkn mér lér.

3. Haf því skorti gladvært géd, grátin og hugsjúk önd! finm þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hönd; Herrañ skérf þínum hefir ei gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdistvönd.

4. Hvad hañ þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims nægta þó ei heppníst þér, herra bord vid ad stá, lát þér nægjast i lægra sess, lífs uppheldis ad neyta þess, sem skamtar hönd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

Þad er svo margt og mikils verdt, miñ Drottinn! sem þú hefir gjort, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér,

þvi, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti' lid mér, þad eptir er, og øllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

e) Eptir allgódar og ardsamar Vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur øll gjøf, sem nefnist gód, vér sjáum vonar-gladir, þú veittir allt, sem hentar þjód, á þitt ørlæti mænir, allt hvad lifs hræring ber, hæd, vøtn, laut, hálsar grænir, herma oss stórt þad er, hafid baud heika skyldi, hirdsla audæfa þín, þadan þín midlar mildi, morg gædi sképnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirri hirdslu sofnumst vér, sem børn ad fødur bordi, blessunar þinnar leitum hér; eñ gaf þín ørlát mildi, oss þadan gódann plóg; hverr er, sem ecki skyldi, upphrópa: þú gafst nóg? dýrd sé þér, Gud! sem géfur, gott allt til sjós og lands; allt hvad andar-drátt hefur, ebli prís Skaparans.

3. Hverr kann þér, Herra! nægja, herma vegsemd og þackargjørd? þín safn-

ar forsjón fræga, fiskum hafs, sem menn sauda-hjord, midt í sjós ólgu öldum, opnar sig hend þín góð, med gædum svo margföldum, mettir þú landsins þjód; því hættulegri heita, hér vor erfidis kjör, þess betur brátt vorn sveita, þín borgar mildin ör.

4. Lof þér, Gud! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þinni, líknsemd í því ad gjöra gott; géf oss med gáfum þínum, góda ánægd og frid, hallæri, háska, pínum, Herra! oss forda vid, géf ad vér lifum gladir, greid þú oss allt í hag, vér þinni forsjón, Fadir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi! vér þökkum þér.

Príst Drottinn allt hvad er, öllu sem næríng géfur; af brunni hafsins björg oss ljer, blessad enn land vort hefir! o Gud! hvad værum vér án þín? virdst oss framvegis gledja, med þinni líkn; uns líf vort dvín, lands-heillum gódum sedja. Lát oss annt ad gjöra gott, gjöf þína svo rétt brúkum; þakklætis sýnum þar med vott, ad þurfamanns tár afstrjúk-

um. Drottinn! þér einum dýrdin ber, vér þockum þér, þig lofum vér!

---

f) Eptir bágar Vertídir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hverr, sem ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnun hæfir hrós, í hrigdum, skorti, mædum, þín hefir hondin líknar ljós, lykil ad øllum gædum; nær þeim upplýkur lætur lýd, luckusæld hreppa' á hverri tíd, af hafi, jørd og hædum.

2. En ef þú lykur aptur þá, orbirgdin víss er líka, lífs næríng hverfur landi frá, læsist hafs skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Féssjód sinn hafid furdu tregt, féck oss, vér megum klaga: líkhams ad lúd er fjørid frekt, forgéfins marga daga; en verdi Drottinn! vilji þinn, veitstú hvad þínum hvert eitt sinn, børnunum helzt kann haga.

4. Vér møglum ecki móti þér, miklu heldur oss fleygjum, í þinn forsjónar fadminn hér, felum oss þér og segjum: æ Fad-

ir! mikla mildin þín, miskuni oss og fordi þín, vongódir vér svo þreyum.

5. Það oss ei lídi þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, ad skinid fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hønd, þér felum bædi líf og ønd, neyd bæti náð þín besta!

3. Morgun-Sálmar.

No. 275.

Lagid: Þér þackir gjørum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur; sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burthrekur; enn Fødur alda, eilífum gjalda, þøck skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og náð róma, Guds geymslu bestu, gædsku nægd mestu; þolgódir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum.

3. Vort kall vel rækjum, vort gagn rétt sækjum, óttumst Gud eina, elskum dygd hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blídlyndi.

4. Verum vongodir, vel þolinmódir, þrautir afþreyum, þó hér stríd hejum,

síst Drottinn sefur, sinni nád hefir, heil- id, hjálp géfur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust syngjandi, ó Gud upphæda! um þinn prís ræda, vel sé vid tamin; vegsemd skal samin, þér og þock, Amen!

No. 276.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn!

Med fridi nóttin fráleid svort, fyri mér aptur sólin bjort, lýsir og gladt mig gétur; í mætti' og gædsku mikill þú, med krapti þínum, Gud! eñ nú, oss tíd og tak- mork setur; dýrd ber, því þér, vernd og nád og vitsku dád, mér virdstu senda, hvern dag í blessun hér byrja' og enda.

2. I svefni Gud mín vornin var, eg vissi' ei af mér sjálfum par, og háskañ ei adgætti; en móti hverskyns hættu' og pín, Herrann var sjálfur verndin mín, hans forsjón fár upprætti, krapt med, gladt géd, nýjann géfid hañ nú hefir heilsu miñi; o Gud! eg treysti umsjón þinni.

3. I nafni Jesú ángurs frí, eg birja þenna dagiñ því, hann verdur mér hag- stædur; Guds vilja ef ad eins eg añ, allt mér til góda leidir hann, lífi og lucku ræd-

ur, hann mér, hjálp tjer, Herrann rádi, Herrans nádin hjá oss veri, hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagid: Hverr sér fast heldur.

Hátt upp í hædir, mitt hjarta lypti sér; Gud, sem nú gædir, mig gledi, lofa ber, nýhann dag vott um nýa eg sje, nád, nú sem lætur :,: nádugur Gud í tje. :,:

2. Hans nádi heyra, þá hóf eg andvarp klökt, fúst fødur eyra, sañ mína naudsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þorfin vañ, um ásjá bad eg, :,: og Amen! sagdi hann. :,:

3. Gud! hverju gjalda, gjøf þína má eg nú? þock þúsundfalda, þér ber eg fram í trú, ad um mig hugad eñ er þér, géf gáfur þínar, :,: ad gódu verdi mér. :,:

4. Eñ framar feti, færist eg lífs á skeid, géf æ eg géti, gengid fram dygda leid; takmark míns lífs sé takmark þad, oss fýsi' ad finna, :,: nær flytjumst eillífd ad. :,:

No. 278.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Dagur er, dýrka ber, Drottinn Gud miñ; nótt er lidin, lof sé Gudi! ljós

skin; gledur eñ, marga meñ, mirkra flóttinn, líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

2. Fyri þiñ Son og sælu von, sé þér hærst lof! mig þú spar'dir, meinum vardir, minn Gud! mér gafst frid, líkn og lid, leid svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. Mig hefir leidt og meinum eydt, miskunin þín, hverja stundu' á heimsins grundu, hér til, mér vert hjá, mildur þá, eg misst þróttinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

4. Eg bid þig: annast mig, enn í dag nú, fyri þann sanna, sál-vin maña, Son þinn, veit mér nád, vernd og rád, vægd og lídsinn', líf og sál, líka mál, lofi Drottiñ!

5. Helgann dug, hreinann hug, hjá mér uppqveik, þér ad hlýda, líka lída, lán dags, og þúngann med, þolugt géd, þreya hlýdinn. Gódann dag', gladann hag, gefi' oss Drottinn!

6. Hvad eg hér, forma fer, farsælist vel, útgáng, framgáng, inngáng blessa æ miñ, og í nád, allt mitt rád, annast' hvert siñ. Gódañ dag, gladañ hag, gefi' oss Drottiñ!

7. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú; sé þiñ dugur, mér máttugur, miñ Gud! bæti sá, best sem má, breiskann þróttinn.

Gódann dag, gladann hag, géfi oss Drottinn!

8. Líf og ond, efnin vond, eg nú þér fel, ollu íllu voda' og villu, ver mig; sómi og dýrd, sé þér skírd, sífeldt Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

No. 279.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, líf breidir út og gledi' í senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þakklæti Gudi láta' í tje; ad eg upprísinn frór og frí, farid gét til míns verks á ný.

2. Hværdar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýa krapta gaf, minn líkham', sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér; sú fødurlega forsjon þín, fordad hefir oss neyd og pín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! vegsamar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á medan lifi' eg, vera skalt; því hvern, sem á þér hefir trú, Herra' ei yfirgéfur þú.

4. Hjálp eg uppfylli hér í dag, hvad þú baudst og minn styrkir hag, ætíd stunda med allri gát, annara' og mína velferd

lát; fótsporum Jesú fylgja hér, svo fái eg himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura geislum strád, sem lík eg ádan lá í rúmi, líf nýtt þygg af míns Fodurs náð; sje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla þó þegi annad, þar um órœk mér géfur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vis ad Gud er til, alvaldur, gódur, øllum nær, umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lœtur sképnur lúnar deya, líf nýtt uppýngdum géfur þeim; um augnablik ad eins hér þreya, um eilífd fagna'i betra heim; deya hlýt eg, svo himna víst, hold mitt upprisid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, og vernd míns Drottins treysta hér, mót heimsins løstum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; holdid temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Fadir! upp svo rísi, og lísi þér, sem sképna ný; þíns ords og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo gángi fram í því; upprísnum, lífs nær útlegd þver, er mér þá sæla viss hjá þér.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ast þína, Gud! enn mér bodar, uppreñandi morgun-sól; þig ad prísa', er vardir voda, væra ljedir hvíld og skjól, fyrst skal ydja' og munnsins mál, mín af blundi hresta sál, lyptir sér í himna hædir, um hátign þína og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi' eg lá sem lidinn, likn þín vakti'og til mín sá, endurnæring, nædi' og fridinn, nádug veitti þín forsjá, enn mér nýtt gafst aptur fjor, ótal bjóst mér heilla kjor, er þú vildir ad eg hlyti, uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttú alla, er mér gafstú nýtt í dag; til þín þenkja' og þig ákalla, í þrautum skal og gledi-hag, lífs míns Fadir! løgin þín, lífs regla sé jafnan mín; ysirvegan ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín með lotníng leita, og lífs við sporið finna hvert; í elsku' og dygð þér eptir breyta, eins hreinskilinn leynt, sem bert; þú minn vilja' og veikleik sjer; vertú aldrei fjærri mér; leið mig svo fram lífs hvern daginn, loks að dýrðar erfi' eg haginn.

No. 282.

Lagið: O Fadir himneski og eilífi Guð!

Upprís mitt hjarta og í mér hvað býr, upprís mín túnga og máli rétt stýr, upprísi lofsaungur andheitur, nýr, upprísinn dags roða nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réð líkhama þrótt, dauða og lífs er æ millibil mjótt, mér lét þó Guðs verða náð rótt.

3. Hans réttri leiði mig hendin í stétt, hún í dag greiði minn fóta-stig rétt, hún öllum sneyði mig hamíngju prett, hvergi svo veiði mig tál sett.

4. Lát oss, Guð! nema að lifa svo hér, lífsins svo dagana telja, að vér, allir þá deyum, ó Drottinn! hjá þér, dýrðina erfum með lífs her.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bíða, sem ber, bera dags þúngann, en lið veittú mér;

ellifur sómi og þackin ské þér, þig losi hvad, sem ad lifs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, á ný mig færdi, af dúrsins dái' og mitt, dug hrestum nærdi, lif, sem ad lá, lúid á fótskør þinni; vernd þín, sem vidhéldt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þér aldrei gleyma, hegdan, hjarta og mál, holl bod þín geyma; med nýum dug, í dag hún fast ásetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! géf veikum nád, ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, hans glis mig letur; en móti óvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mér sendast vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi og' fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvöld eg mun, ást og nád lýsa þinni, ad héldst mér' á þeim stig, ad óttast Fadir! þig, svo frid eg finni.

No. 284.

Lagid: Rís upp, min sál! og bregd nú blundi.

Hír aptur morgun-blída brosir, breidir út heill og fögnud sinn; vid annir heims sig önd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þöck svo færi þér, födurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gædi, læst í míns Födurs höndum var; mín gjætti forsjá föd-urlig, féck ei skadrædi nálgast mig.

3. Þygg í nád, Fadir! þá sem flýtur, þöck af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur, hjá þér og setur á þig trú! æ skaltú vera athvarf mitt, aldrei bráſt mér fulltingi þitt.

4. Æ! hjálp mér svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í minni stétt eg standi, stundi heill mína og brædra hag; leid mig á fótspor Lausn-arans, sem leidi mig til himna ranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt þreyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit-ord aldrei breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn Fadir ástar-gjarn, eg, fyrir nád, þitt kjörid barn.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, kroptug fram begar alla, af grafar-blund, Guds Sonar raust mun kalla, og eilífs lífs, eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í beirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins eñ bó sparar big, bess ei dyl.

2. Enn vard bér vært, vægd Drottins enn bitt hefir, fjør endurnært, og Fodur-trygdar géfur, bér merki ný; minnstú til hvers bad skér! Guds ástar géd, gjørl bér til bans snúa, ad fáir sjed, undir eilífd sig búa, hverr skuli hér.

3. Bér vaki sá, bánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fýsi dygd ad kappkostir; eilífd eg flytst, vid andartak hvert nær. Hann greidi bér, gjordir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og bér til barfa, vel vinnist bær.

4. Rótfest hjá mér, miñ Fadir! áform betta; kénn mér, ad hér, hef eg ei bústad réttañ; mitt fodurland, er mínum Gudi hjá. Bángad svo eg, baunkunum hvern dag snúi, bann brædi veg, bar til mig jafnan búi, lid bitt mér ljá.

No. 286.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Dagur austur-lopt uppljómar, ljóssins Herra! dýrd sé þér, mikla verud og milda dóma, miskun þín oss jafnan tjer; morgun-rodans blídri brún, blessud enn nú gledur hún; af sæng uppríſum sælir, gladir, ad syngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þared lýds og landa, lífs og heilsu veitir huoss, láti' hann sannleik, ljós og anda, leida, skína' og styrkja oss, ad þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir oss í sett; sérhvert bøl, sem mér kann mæta, miskun virdist hans ad bæta!

3. Gud! hvad sem í ollum áttum, oss til heilla skaptir þú, eptir sínum edlis-háttum, ebli vora farsæld nú; géf oss þenna gódañ dag, gódi Fadir! sjá vorn hag, oss þín blessud gædska geymi, gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Endurlausnarinn vor Jesú Krist.

Gudi sé lof fyrir ljósid gladt, lidin med værder þessi nótt, eg vil uppríſa, og minn Gud prísa. Gæti vor Gud!

2. Hans verk því eru himin og jord, hér med er ljós og dymman gjord, mót

mørgum voda, mønnum til góda. Gæti vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd segi' eg þér, sem þú gafst andar-takid mér, um æfi mína, fyrir alla blessun þína. Gæti vor Gud!

4. Mínum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud miñ! lát mig ei deya í þeim! mín verk ad stunda, velt mér án synda. Gæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera sem þú villt, sé æ þitt nádar-heit uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gæti vor Gud!

6. Géf mér ad skynja endast á, æfiñar skeid og lífsins þrá; minn Drottinn gódi, mér øllum rádi! Gæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og øll Guds børn, almáttugs Guds í skjól og vørn, í himnaríki, hann oss inntaki. Gæti vor Gud!

No. 288.

Lagid: Sá vitnisburdurinn valdi.

Hvern skyldi líf mitt lofa, ef lífs ei høfund þann, er lét mig lifa' og sofa, og lífga þar med vann; skyldt er og ljúft mér líka, ad lofa hinn gædskuríka, því verdur þess er hann.

2. O! ad mitt áform vekki, o Gud! ad lofa þig; o ad eg ætíd þeckti, hvad annt þér sé um mig! hjálp, Gud! á hverjum degi, hver ein mín athøfn segi: ljóst ad eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja'af þægum blund, þiñ mikli dómsins dagur, þá Drottins fødur-lund, lofsæld mig lætur gledja, lífs gledi'og heillum sedja, um eilífdar alla stund.

4. Qvøld = Sálmar.

No. 289.

Lagid: Þøck sé þér gód gjørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stydja, í dag vann og neyd, allri burt ad rydja, af því hans er greid, øllum líkn, ad bidja, enn skal mín ydja.

2. Veit mér þrótt veg þiñ, vel, o Gud! ástunda, og ad skjótt eg finn, enda lífs, ígrunda, svo hefji rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt rád, Gud! þér, géf eg mitt

audsýna, virdstú nád í nótt mér, nú eg fel í þína, umsjón önd mína.

4. Mér ei neyd mun þá, mædu' og qvída valda, ef lífs skeid og þrá, endar helid kalda, géfst mér þreid, Gud sjá, gledi' og dyrd margfalda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vöku' er enn nú endi, og nætursvefn fyrir hendi; svo breytist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadföst er. Gæti vor Gud!

2. Eilífi einvalds Herra! eg vil þér þackir gjöra, ad sendir Jesúm Soninn þinn, Sáluhjálpara' og hirdir minn. Gæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einká barn, o Gud! hvad þú ert nádargjarn! Gæti vor Gud!

4. Eg vil þó aumur játa; eg má ei barn þitt heita; hróp synda minna í himininn, hefir opt stígid, Fadir minn! Gæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, þá nád hefi' eg syndum launad, í dag sem ell mín

æfi-qvøld; æ! mína þúsund punda skuld! Gæti vor Gud!

6. Fadir! o Fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! fyrirgéf øll mín afbrot leid, fyrir árunn Jesú pínu og deyd! Gæti vor Gud!

7. Annars eg ei má sofa, ellegar nádir hafa; hverr vill vænta sér værd og frid, vera ósáttur þó vid Gud! Gæti vor Gud!

8. Gleym þú því alæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, vernda þú mig, svo vil eg traust, vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor Gud!

9 Sál, æru, audunn, lífid, og allt þad þú hefir mér géfid, géf eg í þína gædsku vørn, Gud minn! vardveit þú øll þín børn. Gæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín óskar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, heilagra þinna landi á. Gæti vor Gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, trygd hans felum oss allir nú. Gæti vor Gud!

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs höll.

Hvíld er þæguft bjádum, því hún hresf-ing tilbýr, Guds ad gædsku rádum, gjordist nóttin morg hýr, skjær frá lýdi' og ládum, laungum þegar sól flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs-foríngja, líf sem geymir vort þrátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín hátt, nýrri nád umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlyñir ad dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann hennar óttann, yfir-gnæfir værd enn, lífs umferdar flóttañ, farsæl endar hvíld señ, laun fáum þá þreñ.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér, ad eg skynji allnær, er sídasta qvøld mér, endíng þegar øll fær, æfi-stundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér hlíf 'minn Gud vel eg, mínum lífs á vegi; aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædst lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Uppdregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleyminn minnir á, og

mœlir hljóður: minníng dauðans, dag hvern ný hjá þér vaki; hef eg það hug' innrætt, haft og í dag þess gætt, að enda' eg taki?

2. O sál ódauðleg mín! ebldi' eg heill þína? hugsan sú: hverful dvín, hér-vistar lína; jók hún mér megn, mót girndum heimsins blindum, og hvatti' að yðka dáð, aðhyllast Guðs míns ráð, en sjá við syndum?

3. Væg, Faðir! væg í náð, væg þú mér sekum; lát brot mín ljót afmáð, létt sektum frekum; sjá, hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs síns, í nafni Sonar þíns, um náð ei neita.

4. Mig føður forsjón vañ, frañ í dag leiða, í nótt því annast kann, og meinum eyða; hels dúr mig frá, heimt þá svæfir kaldur, ønd dýrðleg frelsuð frí, fullsælu lifir í, eilífða' um aldur.

No. 293.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leið eiñ dagur, lengst í vestrið frá oss iñ; eiñ þú veitst, hvert annar fagur, í austri rennur nockurt sinn, Herra Guð! sem hefir rétt, himin-ljósum

midin sett; ótal vitsku verkin ljóma, vald og gædsku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þockum gladir, þeña lidiñ sæla dag; öllum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hag. Géf ad miñumst allir á; eñ nær dauda bar oss sá; géf því lifid vel svo vondum, viss sé hlífd í þínum hondum.

3. Blund á oss lát sætañ síga, sig hér þiñi fodur-vorn, í nótt, sem máské nákold hníga, nú þín audmjúk fela born. Sofni augad dauda-dúr, draumi sálin vakni úr, frá nátt-dægra dymmu hafin, dýrdar ljósi þínu vafin.

No. 294.

Lagid: Kom Andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeidrúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvert annad nú, eñ þá vor bídur, auglýsir engum þú, ódar enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel, vort líf ad endi, og ad þad eins og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss añt sé þér, ad sért vor Fadir, hughraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins skundum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt hennar lídur leid, ad ljósri óttu.

6. Svo lífid braut er breid, til bana kífsins, og daudinn eins er leid, aptur til lífsins.
7. Svo lifa sérhverr á, sem sálast egi, en andast eins og já, sem aldrei deyi.
8. Í þína umsjón nú, ástríki Fadir! felum líf, bygd og bú, blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Míns Gud fodurleg mildi sparad, mig hefir enn nú þenna dag, líf mitt frá øllu vondu varad, vikid fyrir mig øllu' í hag; þacklát og audmjúk því mín ønd, þína minnist vid fodur-hønd.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, mér lédi klæda- og húsa-skjól, ad heyra' og sja og hugsa' og tala, hjá mér eñ krapta máttug ól; brjóst mitt vakti og breisklegt géd, bendíngu þinna orda med.

3. Æ! hverr fær huga yfirfarid, ást-gjafir þínar, Fadir minn! æ! héldt eg vel þad hafd' eg svarid: hlýdiñ ad reynast sonur þinn? notadi' eg gædi', er gafstú mér, Gud minn! sem vissi' eg boknast þér?
4. Fyrirgéf brot mín, Fadir kjærl! fyrr eñ mín augu lykja sig; þiñ andi sátt og

svolun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá, allt mitt athvarf, oll lífs von, er sá fyrir mig leid, þinn Son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullvíss ad eckért fær mér grandad, forsjón þín allt því geymir vel. A fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og prís.

6. Allt eins deyandi eg mun hnegja, í trausti Jesú hofud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deya, eignast vaknadur ríki þitt, hvar þig, ó Gud! um eilíf ár, englaña prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, min sál! ad nýu nú.

Fyrir gott allt þig gofgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, eg þó sé morgu minna, líknsamt géd þitt, lofqvædi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt sem Fadir, mig og mitt hús, miskunarfús, frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad miñ hag, efldi í dag, eru þín meddeild gædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, annastú mig um þessa nátt, sjá ei til synda minna, í dauðans neyð allsherjar Guð! aðstoð láttú mig finna.

No. 297.

Lagið: Gæðskuríkasti græðari minn!

Nú gengur sól að gylltum beð, gánga vil eg því feginn með, að hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnulag, verið án slísa þenna dag, frá birtíng' hans að húmi. Guð minn! þjón þinn, færir þér, af hjarta hér, það hefir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Það er svo-margt og mikilsverðt, minn Drottinn! sem þú hefir gjørt, mig við um mína daga; allt var það gott, eg þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Faðir! Faðir! veiti lið mér það eptir er, og øllum líka, guddómur þinn og gæðskan ríka.

3. Géf þú oss hæga hvíldar-stund, svo hverr og einn við lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfidið léttist æ hvern dag, af von um dýrð og sælu-hag, við bestu kjør að búa, hjá þér, þá vér, notin sjáum, full og fáum, Faðir, þjóða! þess sem í heimi gjørðum góða.

4. O Drottiñ! vertú allra hlíf, añastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem ad þjáir. Géf þú oss hjarta gott, med aud, gled þú oss, svo ad hjálp í naud, hverr eiñ fátækur fái. Anægt, þér þægt, hjartalag, um hvern einn dag og hógvært sinni, géf þú oss ollum af gædsku þinni!

No. 298.

Lagid: A Gud alleina.

Minn tími stendur, miñ Gud! í höndum þín; enn er á enda, eitt stig af vegferd mín; leidtogi tryggur, trygd þín enn reyndist mér; ó! hvad eryggur, er sá, sem treystir þér, fyrir ollu' er áliggur, einn þú best honum sjer.

2. Þygg mitt þakklæti, þér sem glød færir end, allt fyrir ágæti, er þín mér veitti hond O! hvad eg minni, er ást og þinni trygd! saurgad hef' siñi, af synda vidurstygd; væg þó nád þín vinni, og vidrétti mína dygd.

3 Sjá! synd eg hata, þú sjer mitt hjarta þel; eg bid minn bata, bod þín ef ræki vel; veikum þú vægir, vilja álítur miñ, hjarta þad hægir, hræddu vid breiskleik sinn; nádin sú mér nægir, nálægann þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, nádþurfi'eg leita þín; Gud! þiñ á þróttiñ, þor-gód von stendur mín, síst mun mig saka, þá sit í skjólí því; þú veitst ad vaka, svo værda njóti'eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. Í deyd øryggur, er hverr sá treystir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reyniſt mér. Minn tími stendur, minn Gud í høndum þín, ef vilt útendud, ad skjótt sé vegferd mín, fel eg í Fødurhendur, frelsada sál' af pín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himneski og eilífi Gud!

Himin-sól vendi í hafſins skaut iñ, húmid oss bendir til værdar um siñ, leid svo til enda einn lífs dagur minn, líkn vaunstú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta ber, þú mig verndadir og ølln frá mér, grandi víjadir, þín gnæfandi hjer, gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjør þad eg beidi: þín Fødur hønd mig, anníst og leidi, mín ønd ørugg sig, í lifi' og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, er værdar-stundin mér gledileg þó,

sídasti blundur þó sigi mig á, sælum Guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sínu lagi.

Sá ljósi dagur lidinn er, lídur ad nætur stund; himneski Fadir! hjá oss ver, hægann géf þú oss blund. Gledji oss Gud í Himnaríki!

2. Gædskan þín allvel geymdi oss, og góð verndadi' í dag, mýkti í nád mótlæti' og kross, miskun þín sá vorn hag. Gledji oss Gud í Himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackargjörd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himin og jörd, og hvad sem skapad er. Gledji oss Gud í himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja þad, ord, hugrenníngar, verkin vér, vanda ei gádum ad. Gledji oss Gud í Himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, Fadir kjær! þad frömdum þér á mót, oss nýjann dugnad aptur fær, ydrun ad gjöra' og bót. Gledji oss Gud í Himnaríki!

6. Adgæt þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sofna kynnum sætt

og rétt, sviptir frá allri pín. Gledji oss Gud í himnaríki!

7. Pá líkhamin hvílist, haldtú þó, hønd þinni yfir mér, géf þú ad allir ødlunnst ró, oss forda meinum hér. Gledji' oss Gud í Himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á baggqvæmri tíd; svo af oss þá í sannri trú, sýngist þér lofgjørd blíd. Gledji' oss Gud í Himnaríki.

9. En þegar endast æfi-tíd, og kémur vor dauda-stund, veit oss, Jesú! hún verdi' ei stríd, værann géf sídasta blund! Gledji oss Gud í Himnaríki!

10. A enda heimsins oss sért hjá, inleid í dýrd med þér; lát oss eilífan fegnud fá, og frid þegar deyum vér! Gledji oss Gud í Himnaríki!

No. 301.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Hvíldir nætur húmid bodar, Herra! sál mín gledst í þér, enn þín stýrdi øllum voda, alvøld hønd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjør og frid, fann eg andar tak hvert vld, síns Guds ástar undrum lýsi, ønd mín þacklát, lofi prísi.

2. Var eg í dag sá vera skyldi? vitna þad, mitt hjarta'! í qvøld; ávann óbreytt

míns Guds mildi, mig ad fordast alæpa vold? æ! eg blygdast, auga þitt, alskyngi sier dagfar mitt, æ því gjørr þad yfirvega, æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgéfur, Fadir! svo menn elski þig, í þad skjól mín ønd sig vefur, audmjúk, trúgód huggar sig, vid míns Jesú qvala qvold, þá qvittadi' hañ mín synda gjøld, fyrir hañ eg vænti vægdar, og veit þad eitt til hugar-bægdar.

4. Ljá mér, Fadir! fylgd þíns anda, ad framqvæmt géti' eg áform mitt, æ því meir mig allañ vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt; eg sofna, veit señ af mér ei, eg er biñ, hvert lifi' eda dey, í Fødurhønd, miñ Fadir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagid: Séf þinni Kristnì gódann frid.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gædsku mátt þinn eg prísa, þitt enn ad lofa ástar þel, og miskun þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjøf hlaut, er þínum trygdum minni, vesæll, til þeirra vægda', er naut, vann ei af miskun þinni, synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud! heilog vera, góð og trú! Gud minn, Gud fedra minna! frá móðurlífi minn varst þú, æ mætti' eg verdur finnast, í tolu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlîfnad barn, lát andar frid mig næra; nú sofna'eg, Fadir gædsku-gjarn! géf mér hvïld trygga' og væra; til dóms lát mig ei dúrinn færa.

5. Fadir! oss háska forda'og neyd, fel eg þér mig og mína; þér treysti' og ad mér tek þiñ eid, trygd hefi'eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Gudi vér, hefjum hér, helgann qvøld-saung, dagur lídur, fagur, frídur, fæst því, hvíldin hæg, þjádum þæg, því skal hvert sinn, líf og sál, líka mál, lofa Drottinn!

2. Eilíf nád, allt vort rád, añast hefir, slísa føllum, afstýrt ollum, oss frá; sýngi þér, allt hvad er, ædst lof, Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. O! hvad mjog, opt hefi'eg, ílla mót þér, dygdum hafnad, syndum safnad, sál mín, kallar því eymdum í, á þig, Gud miñ! lísid hér, leidist mér, leys mig, Drottinn!

4. Velt mér ró, frid og fró, Fadir! í nótt, lát ei hræda, mig né mæda, mein þúng; kraptur hér, med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt, géf oss, Drottinn!

5. Bljúg er mín, bæn til þín, besti Gud, eun: ad mig geymi, hér í heimi, hönd þín; verndin þín, vornin mín, veri hvert sinn, góda nótt, gott og rótt, géf oss Drottinn!

6. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú, sál'og lísi hjálpi'og hlísi hönd þín; allt hvad er, medur mér, mikli prís þinn; líf og sál, líka mál, losi Drottinn!

5. Bord-Sálmar.

a) Fyrir Máltíd.

No. 304.

Med sínu lagi.

Fadir á himna hæd! hverr fyri Jesú nád, elsku þína oss vottar, önd og líkhama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jord, hefir til-setta ferd, forsorgar þú og fædir, fjölgar, annast og klædir.

3. Med lotningu og lotníng vér, líka sem kristnum ber, þyggjum í dag þakklátir, þitt lán, sem ad oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, halda oss vid þinn veg, svo med samvitsku gódri sedjumst voru fódri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heidur þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Krístum, Fadir! á þig treystum.

Vér þockum þér, hinn gódi! (sjá No. 268).

---

b) Eptir Máltíd.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þöckum þér.

Gud vor Fadir! vér þockum þér, fyrir þinn Son Krist vorn Herra, af mildi þinni, sem margfold er, manneskjur virdist næra, og allar sképnur, sem eru med önd, oss hefir sadt þín milda hönd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, er deya hlýtur, sál' vora einninn sedjir þú, sem aldrei deyr né þrýtur; ord þitt er hennar abl og megn, ad strída synd og löstum gégn, uns med þér nádar nýtur.

3. Himna Fodur á hverri tíd, heidrum mesta sé framin, sá oss qvittadi syndir vid, fyrir Soninn til vor kominn, hjálparann

Jesúm Herra vorn, hverr oss bín gjordi óska-born, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sínu lagi.

Heidrum vér Gud af hug' og sál', hans lof vor túnga syngja skal, ad sína miskun syndi ljóst, saddi oss vel med dryck og kost; sá ollu holdi fædu fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, bad allt hans mildi bockum vær.

2. Bockum honum nú, bjónar hans, bad er æ skylda sérhvers manns. Játum: ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd og holdi, blódi' og bein', bygd er sú helzta sképnan ein, og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefir verold vel tilreidt, vanta lét eckí' á næríng neitt; fjollin og dall frjófgar hann, fénadinn gras ei vanta kann; vex af jordunni vín og braud, veitir bad hvert ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss votn og sjór, verdur af bessu bjorgin stór; eggin og fugla eignumst vér; oss til atvinnu skapad er, naut, geitur, svo og sauda fé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næríng nógleg sé.

5. Þockum honum og þyggjum nú, þad hann géfur oss sanna trú, hofum því æ í hjarta sett, halda hans bod í vorri stétt; svo jafnan oll hans helløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jørd; þad skal vor allra þackargjørd.

---

6. Brúdkaups = Sálmar.

a) A undan Hjónavígslu.
I nafni Jesú athofn má. (sjá No. 48).

No. 307.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn!

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, fram= leiddi mildin Skaparans, o! hjóna- bandsins Herra! af þínum himni þau á= lít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim, æ þeim, virdst lidsinna, lát þau finna, likn af hæd- um, blessa þeim lífsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér, lífsins Herra, Gud, vor Gud! gøfg- un og lotníng sýnum, þú skapar ljós

og lífs fögnud, líka med krapti sínum, ástir tendrar í úngdóms barni, allteins fullordins styrkir arm, og heillum audgar sínum.

2. Frábærlega jørd fogur er, full med øll hentug gædi, þau ef ad eins rétt þecktum vér, og þeckt hverr brúka nædi, armædan siálf oss yndi fær, á medal þyrna rósin grær, lífstjón líf betra grædir.

3. Hverr sá hér vina situr í kraus, sem ei med gledi tárum, velgjørdir telji Verndarans, veittar á barndóms árum? ó Gud! þær reiknad enginn fær, í dag þó vilt þú mikla þær, med nádar nægdum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér, þig, Fadir allra lýda! gamlir og úngir greida þér, gofgun um heiminn vída; á himni' og jørd' í hverri átt, hljómi sú lofgjørd dag og nátt: blessad sé nafn Guds blída!

5. Blessa þañ dag nú egum á, ástanna gledi'ad sæta, og brúdhjóna lags, er byrjast á, í blessun virdstú gæta: blessa hvern aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort Fødurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Med sínu lagi.

Heimili vort og húsin med, nema Herrann byggja vildi, árlega blessi bú og

fé, bjorg svo hverr hljóta skyldi, af gædsku hans og Guddóms nád, sem gjarnan eblir allra rád, annars vors ydja' ei gyldir.

2. Nema Gud sjálfur styrki stad, og stjórni borg og landi, hlífi og gjæti øllu ad, svo engu stofnist vandi, géfi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þó ad vaki lid, fær engu fordad grandi.

3. Litid ávoxt og ydar børn, af Gudi þau hafid þegid, haggvæma fá þau hjálp og vørn; hans lán og gáfur segid; forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda'hún ávalt er, sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ecki fár, øblugur hefir í hendi, þángad sem hugdi'hann sér til fjár, sérhverri frá sér rendi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr hinsum stad, til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim géfur Gud, gæfusamt lánid barna, óvinum qvídir ecki vid, þeir hfa hann ei gjarna, øfund og neyd ef hann vill hrjá, hjástod ørugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fødur Syni og Anda sé, ædst dýrd um jørd og himin, eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill sýngi: Amen!

b.) Eptir Hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gædskurikasti Grædari minn!

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, gódra því adstod ertú; þad bandid trygda blessa þú, blídri med Fødur hendi nú, sem trúlynd tengir hjørtu, æ med, gladt géd, líssins feta géf þeim gøtu og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli þæga.

No. 311.

Lagid: Gædskurikasti Grædari minn!

O Gud! þín mild og heiløg hønd, hjúskapar gaf á jørdu bønd, þig bidjum helgur Herra! géf þessum hjónum heill og nád, hjartans eindrægni, ydni, dád, þeirra lát yndi' ei þverra, þau leid, þeim greid, hjálp ad bera, hvad sem skér, svo heit adgæti, vongód í hrigdum, vor í kjæti.

---

7. Katechisatións-Salmar.

a.) Á undan Katechisatión.

No. 312.

Lagid: Kristi! vér allir þøckum þér.

Í nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg' þér børn þín standa, ord þitt í gledi eins

og nauð, oss færir líf til handa; svo þad til gagns vors sanna vér, séum fúsir ad læra hér, géf øllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagið: Heldrum vér Gud af huga' og sál.

Alvísi Gud! lát ord þitt blídt, útbreidast heims um løndin vídt, góda þeim úngu géf sem fyrst, til gudrækni og dygda lyst, þinn kraptur ædri øllu er, úngum og gømlum kénn því hér, gódi Fadir! ad gédjast þér.

---

b.) Eptir Katechisatión.

No. 314.

Lagið: Sædskurikastt Grædari minn!

Nádugi Gud! vér þøckum þér, þad oss úr mirkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kéndir oss þeckja þig og hann, þá hvern útsendir, Lausnarann, strax á tíd æsku ára; gjof sú, géf þú, ávørt færi, ad vér lærum lifa' og deya, Frelsarans bodord sem fyrirsegja.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! (sjá No. 130.)

8. Konfirmations-Salmar.

a.) Aundan Konfirmatíón.

No. 315.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þessi dagur, ó Gud, vor Gud! géf vel oss blessast nát, vid þig oss bind og vid þín bod, veit trúarstyrk hverr fái; Fadir! hér fyrir þér, fólk úngt og gamalt sjer; oss, Fadir! álít þú, med ædstu mildi nú, audi þinn lid oss lját.

2. Þitt legg þú úngum ord í munn, innra þess kraptur brenni, ad trúna' og hennar atrid kunn, æ følskalaust medkéñi. Þeir fyrri færdust þér, fyrir þeim bádum vér, skírdust til þíns nafns þá, þig, Gud! nú treystum á, von sú uppfyllast vinni.

3. Nádar sáttmál ánýa þú, nú vid børn þessi' og sídan, lát já þad, sem þau segja nú, síst þeim úr minni líða; en breiskt þó er sérhvert, einn þú máttugur ert, hjálpa med styrkri hønd, hverri frómlyndri ønd, til enda trúrri' ad bída.

4. Og nær þau húsum fedra frá, flytjast í veröldinni, trúarbrøgd Jesú þú lát þá, þeim vera' í fersku minni; svo hlýdin

þjóni þér, á þig treysti'einn, sem ber, yfirgafst' aldrei þann, á þig sig reida vann, og Fodur líku fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gædskurikasti Grædari minn!

O Fadir, Son og Andi! þinn, órofinn stendur sáttmálinn, eg þó mín ord ei haldi; æ! minn mig jafnan á minn eid, en ef eg skeika' af réttri leid, unn mér þad angri valdi; hverr þá, hér má, vita, Gud! ad veitir nád, því viljum gladir, á sáttmál þitt treysta, tryggvi Fadir!

---

b.) Eptir Konfirmatión.

No. 317.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hverr, sem kann.

Drottinn! þú, Drottinn, ad hátign stóræskan nú, einlæg en hvikul sór, þínum merkjum undir æ, og dygdar strída, Seig þú: bornum líd eg ljæ, læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá, sjer hvad bágt lídid, orugg þá, elskud born! strídid, sterk er Drottins hjálpar hond. :,: Ydar Fadir elskar heitt, elskendur sína.:,:

2. Dygda-skeid, skundid nú kjæru børn! en sú leid, er hætt og villugjørn; hættri villu þurfid þér, þó síst ad qvída, ljós á vegum yckar er, ord Drottins blída. Guds forsjá, greidir veg ydur, hættum frá, hvervetna rydur, alla þá, almáttug stydur, sem ljúft er ad Drottinn leidi sig. :,: Hann er sæll, sem hlýdir fús, himnanna Gudi.:,:

3. Varnir! hér, hlustid ord Drottins ó, hrædist þér, ad hneixla bornin smá; Drottins raust af hærstu hæd, hátt dunar þanninn: mín skal hegníng hitta skjæd, hneixlunar manninn; en hverr sá, er villtann leidir, veginn á, veg sjálfs síns greidir, sælu' ad fá, sem Gud tilreidir, þeim, er kjærleiks vinna verk. :,: Gjøri hver ad gjæta sín, Gud Drottinn allra!:,:

No. 318

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud, Fadir orma' og anda, eilíf, trú-føst veran merk! óbifud ord þín standa, þó alheims falli bygging sterk; veit oss trú, vel ad halda, ef veikist sú, styrk margfalda, vid oss þú, og veik-leiks lát ei gjalda.

9. Reformatións-Sálmar.

No. 319.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins Fadir gódi! nú, gofgi þitt nafn vort hjarta, úr ljótu mirkri' oss leiddir þú, í lærdóms skín Jesú bjarta, þá mirkurs skýldi þoka því, þú sagdir: verdi ljós á ný! drógst svo frá dymman svarta.

2. Þína kirkju stríddi' íllskan á, en Gud! þú nádir styrkja; hug og dygd gafstú þínum þá, þeir lýstu' upp veginn mirkva, svo frelsi' og ljós oss féll í skaut, flýa hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kirkja.

3. O Gud! lát oss ei optar sjá, aldanna mirku daga, og lát Kénnendur aldrei fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir, eins, og ver, þig elski, þeckt' og hlýdi þér, og þínum elskulega.

4. Öll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kirkjunnnar ætíd vordur ver, vernda frá ófrid skjædum; á jørd trú manndygd oss skal þá, undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Góð stendur, Gud! þín kirkja, grund-vøllud, føst, óhræʀd; hana vannst stydja og styrkja, gégn stríds ofríki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi, ei hús þitt bifa má, mótstendur mirkra veldi, merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn á, allir, sem inngáng kjósa, í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstú, burtu lída, blindni og hjátrú vann; lofgjørd þér lúkum blída, í ljósi því upp sem rañ.

4. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertú mildur oss, og í nyt ord þín færa, svo ødlumst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra, orda ljós, Drottiñ! geym; lát þess fridar-bod færa, farsæld um allañ heim.

10. Kirkjuvigslu-Salmur.

No. 321.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó Gud! kann, ei jørdin, hús né stadir, himnanna enginn himin vañ, þig, himna taka, Fadir! alla hluti þú ætíd sjer, einninn þann søfnud, sem ad

þér, þig dýrkar, þig ákallar, vor hjörtu bljúg sig hefja nú, himnauna til, hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar náðar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt orð, hér setjumst vér við Jesú borð, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rétt oss þína hönd, þinn andi styrki vora önd, ad gódann ávöxt færum.

3. Margur, sem hrigd í brjósti ber, hvern huga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann, ó Gud! af ángist út, og lát hvern þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gédid gladt á ný, gángi musteri sjálfs þíns í, þacklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda þad, veit því frid og heill góda, í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss veitir, Herra! hér, hvers í hans trausti bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Á sídan, Gud! med engla her, um eilífd samstemmandi, fegri lofsaung vér

færum hér, á farsældaríunar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og Son þinn Jesúm Kristum med, sem megum vin vorn kalla; þar gésur þú oss frid og frægd, fögnud, vegsemd og gæda nægd, Drottinn! um eilífd alla.

II. Fridar-Salmur.

No. 322.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greida.

Bjódid lof þeim bolí'og neyd afvendti, burt er stríd, sem oss med naud nuspennti, bæna gádi, grimd afmádi, Gud alrádi, og sína nád oss sendi.

2. Herrañ ædsti hýr oss gaf, ad fridur, frá himni sté til vorra landa nidur, hann oss kjætir, hvad sem mætir, hrigd upprætir, barn adgjætir, er bidur.

3. Gud! med lotníng hér sé þöck vor samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framin; þig, er gridin, gæfu lidid, gafst og fridinn, einn tilbidjum, Amen!

12 Huggun i Sjukdòmi

No. 323.

Lagid: Af djúpri' hrigd ákalla' eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledi dogum, ótal gladværdir átti' eg þá, í eptirlætis hogum; vil eg því nú veikleika med, vardveita jafnan rósamt géd; þó særist sorgar slogum.

2. Eg má syndara annann mig, ó Gud! fyrir þér játa; óhlýdinn er eg þrátt vid þig, þú agar samt í máta; skal eg sekadur eckért þá, álag tímanlegt borid fá, og mig leidrétta láta.

3. Fadir! mig allann fel eg þér, forsjón þín ad mér gæti; hvert sem þú lengra lénar mér, líf, eda heil'eg mætti, á þér einum skal allt mitt traust, á sjá mannanna' eg trúi laust, þú hjálpar, huggar, kjætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, erfd mín er víss á hædum, mitt andlát því eg óttast ei, ellegar grafar hrædu; og þó eg ráfi'um daudans dal, Drottinn! nád þín' eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma tolum skal hrinda frá, en heidur Gudi veita, med þolinmædi hon-

um hjá, hjálpar og nádar leita; jafnan í naudum hugsa hér, hversu líknsamur Drottiñ er, hann eiñ kann øllu ad breyta.

13. Vid Kirkju-gang Mædra eptir Barn-burd.

No. 324.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Lof, dýrd um aldir alda, ó Gud! þér syngjum vér, þyagg lofgiørd þúsundfalda, þú veikum miskun tjer! oss þegar ángur skér, í fodur umsjón tekur, og aldrei burtu rekur, þá sem ad treysta þér.

2. Hættar þrautir, sem þjádu, þær hvurfu, gleymdist hver, og inndæl ord vidqvádu: einn madur fæddur er, arftøku von sem á, í dýrdar ríki ædstu; ó von, án líka, stærstu! hversa burt hrigd øll má.

3. O! vor Gud! veit hver módir, vel børn uppali'um heim, ávextir ydju gódir, eilífd farsæli þeim, upp þá rísin af grøf, til gledi, gladvær segi: Gud! hér er eg og þegin, af þér hin góda gjøf!

14. Á Fædingar = degi Manns.

No. 325.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Fyrir mitt líf eg þacka þér, á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gofgun færi, ad þín nád til þess þóknun var, þad eg af engu skaptur var; líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, vid umsjón þína fram eg dróst, ad augnabliki þessu; gledi-dag margann gafst þú mér, grátur og þjáníng umbreytt er, í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugann medkénni' eg mig, margfaldrar nádar lífs um stig, ó! þú allsherjar Herra! mig, jardar duptid, minntist á, í mildi þinni eilífd frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvorp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn deildann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá engiun.

5. Þú létst mig fyrir þér finna nád, frá eilífu þín vitsku dád, synd alla sá þó

mína. O! elſku' og náð, þá annum mér, allrar veraldar Herra tér! ó Fadir! forſjón þína.

6. Ad liſid mitt adgættir þú, ad lífs og heill hér ſtend eg nú, ad lífs ánægju' eg ſmacka, ad undarlega' útleiddir mig, og híngad til um gæfu ſtig, þér, Fadir! allt eg þacka.

7. O Gud! ef lifa lengur á, legdú mér til þad gagna má, af þér eg vona þeſſa. Eg líf og ſál afhendi þér, æ Herra! virdſtú líkna mér, vernda mig beſt og bleſſa.

15. Ferda=Sálmar.

No. 326.

Lagid: Fadir vor, ſem á himnum ert.

O þú Guds barna geymarinn! ſem greidir inn- og útgáng minn, í nafni þínu nú vil eg, nádþurfi byrja ferdaveg. O Drottinn! bjód þú Englum þín, á leidinni þeir gæti mín.

2. O Drottinn! virdſtú ad mér gá; o Drottinn! leid mig til og frá; hönd þín mig verndi hvar eg fer, háſkanum víſi burt frá mér; o Drottinn! ſkildú ei vid mig, einka förunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkhams krapt og veika sál', húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gættú heirra og géf mér þá, glada og heilla aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, áformid minnar reisu nú, taktú mig ad þér trútt og vel, tilsjón þinni mig allann fel, slisförum öllum varna vid, vertú minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! ein mín æfinleg! af þér lifi og hræriſt eg, fyrir mig Jesús útgaf önd, af því leid mig vid sterka hönd, einkum nær eg skal falla frá, farsæla reisu géf mér þá.

a.) Vid Húsfødurs lánga Burtfør.

No. 327.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áform allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar einn ávalt, allt stydur, verndar, leidir; eg birja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú, háskasemd allri eydir.

2. Géf heilsa, þol og heill frá þér, hjá mér á vegum búi, svo hagsæld finn' eg hvar

eg fer, og heim med gladværd snúi, um vøtn og land mót voda hag, vertú minn skjøldur nótt og dag,, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, minn ert og þeirra fadir, heimkynni minn haf á gát, hvad sem mér útblutadir, heima fólk, eign-ir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, géf aptur finnumst gladir.

4 Eg svo í fridi reisti rór, ræki mitt kall med dádum, og held til baka, hitti frór, hús mitt gladur í nádum, og ásamt mín-um eptir þad, eg þig prísa og dáist ad, þinni vernd, þínum rádum.

b.) Vid Húsfødurs Apturkomu.

No. 328.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þøck sé þér, þú Gud! sem geymdir mitt hvad er; margur heimkominn hús sitt fann, hrap-ad, velbyggt sem qvaddi hann, en storm-ur, vatnsflód, eldur braut, orsnandur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrdir, Drottinn! þad eg bad, þá eg og mínir skildumst ad, þú hefir vard-veitt þá og mig, þín nád oss fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad þú, finn eg allt skad-laust heima nú.

3. O Gud! Verndarinn! eg þig bid, oss hér framvegis haldtú vid, ad med frid-semi, eins og ber, umgángast mættum gladir vér, og lifa þar til æfin dvín, í bæn og trú og von til þín.

4. Öll vor fótspor og allann hag, añ-íst þín forsjón nótt og dag, þín hönd oss leidi, Herra kjær! hvar sem vér gaung-um, nær og fjær, og géf sídast ad sælir vér, samfögnum upp í dýrd hjá þér.

16. Vid opinbera Aflausn.

a) Fyrir:

Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, etc. (8da vers af No. 138).

b) Eptir:

Minn Gud! eg má þad játa, etc. (sjá No. 145).

17. Vid Líka Uthafningar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med qvøldi lendi, daudiñ lífid dregur med

sér, dapurt í burt úr hendi, vér skulum út, en grøfin er gjør, þar géfst ei annar endi.

2. Gud géfi þad svo þjónum vér, í þessari verøld inni, ad Guds Son med trúnni taki hverr, svo traustlega miskun finni; þá heimurinn frá oss hallar sér, hjálp Guds aldrei linni.

3. Nær førum vér í vort Føđurland, og úr fárinu skulum venda, géf eg mína sálu Gudi'í hand, í gledi himnaríkis senda. Gud Fadir, Guds Son, Guds heilagur Andi, géfi oss gódann lífs enda!

Lofsé Gudi! vor lausn er gjørd etc. (sjá No. 92, 2ad, 4da og 5ta vers).

No. 330.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Andlegann styrk mér auktú þá, o Gud! nær verøld skilst eg frá, svo géd-rór mína géfi' eg ønd, gódi Fadir! í þína hønd; hørmum mínum í huggun snú, og himninum fyrir mér uppljúk þú!

Viðbætir.

I. Lofgjørdar- og Þacklætis-Sálmar.

No. 331. (1.)

Lagid: Rís, upp, min sál! ad nýu nú.

Eilífi Gud! þín gædsku gnótt, gjorvallra minna daga nótt, upplýsti nád einskjærri, svo leidin þraung, ei þótti laung, þjáníngum fetud nærri.

2. Fyrir þá elsku, Fadir vor! færum þér vid hvert æfi-spor, þackir í þessum heimi, en sídarmeir, þann aldrei deyr, eilífdin prís þér geymi.

3. Þér einum selum alla' oss! þinn einka Son, er leid á kross, vort dæmi, von, ágæti, se þar til vér, sonnum hjá þér, sorg ad breytist í kjæti.

No. 332. (2.)

Lagid: Í Babylon vid vøtnin straung.

Þig lofi allur engla her, alheims verndarinn blídi! þig lofi jardar þjódin hver, þér allt hvad skaptir hlýdi! þig lofi allt hvad lofa má, er líf og tilveru' af

þér nam fá, um þitt alveldid vída! útbreidist lof þitt alla tíd, eilíf guddómsins hátign blíd, af túngum allra lýda!

II. Endurlausn vegna Jesú.

No. 333. (3.)

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Jesús Kristur vor vinur er, vinfengi hans fulltreystum vér, samvitsku' er ógnun eydir; flýum því gladir fund hans á, er frelsa nádi' oss qvølum frá, og til lífs eilífs leidir.

2. Af elsku til vor ofan frá, Guds einka Son steig jordu á, og madur verda vildi; o hann føgnud, sem fáum vér! Frelsari vor hann ordinn er; prísum hans miklu mildi.

3. Guds einka Son er vinur vor, vér ef hans fetum dygda-spor, í huggun hrigdin breytist; óttast ei þurfum deyd né dóm, Drottins ef þeckjumst nádarróm, oss þá hans vingast veitist.

4. Vinur trúfastur vor er hann, er vill oss hjálpa og líka kann, ef hørmúng á vill strída; synd-þjádir flýum fljótt til

hans fullkomna meina græðarans, sem andar svipti' oss qvíða.

5. Oss yfirgéfið aldrei fær, undir hans verud framgaungum vær, ef hrøsum, hann oss stydur; hverr honum treystir, sæll er sá, sífeldt hans gánga vegum á, um adstod bljúgur bidur.

6. Vor ástvin, Jesú! þackir þér, þínir frelsudu gjøldum vér, sem von oss veittir blída, þínum fagnadar fundi ná, fullsælum gledjast Drottni hjá, í flock útvaldra lýda.

No. 334. (4.)

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál.

O hvílík heill! ad þeckjum þann, þjóda gjørvallra Frelsarann, Jesúm, sem lífid lét á kross, ljúfur til frelsis øllum oss. O! þá brennheitu elsku hans, ei vildi hann dauda syndarans, en til farsældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjódir þær, þig sáu' og heyrdu, Jesú kjær! medan í heimi hafdir døl; hvers þó oss hér ei géfist vol, þig munum gladir sídar sjá, samarfar þínir verda þá, í helgra bústad himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von, sjálfur hefir oss veitt, Guds Son! endurlífgadir ad hjá þér, eilífrar gledi njótum vér. Sú eptirbreyda sæla' og hnoss, sífeldt upplífgi hvern af oss, þegar adkémur þraut og kross.

2. Til himins fórst á undan oss, eptir útstadinn deyd á kross, eins munum eptir endíng kífs, endurvakna til betra lífs, í þínu ríki' odlast þá, æru og dýrd þér sjálfum hjá; hvad þá vidjafnast huggun má?

5. A þig trúum og vonum vær, oss veika styrk þú Jesú kjær, þér svo ad aldrei føllum frá, freistingar þó oss leiti á. Þú heyrir æ vort harma qvein, hjálpar og grædir andar mein; sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur Kristinndómur.

No. 335. (5.)

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Allt gott kémur frá einum þér, ástríkur manna Fadir! af þér hins besta væntum vér, í von loks deyum gladir.

2. Helgist þér æ vort hjarta' og mál, svo hotum rædu ljóta, vísdómsfull ord þín vora sál', veki til ysirbóta.

3. Andar gagn vort og annara med, ordrædur vorar stodi; þolid og hógvært géf oss géd, glæpa svo firrist vodi.

4. Herra! þegar ad þúngann kross, þú vilt oss bera láta, víst hann ad gódu verdur oss, von sú oss gjøri káta.

5. Ef ad trúlyndir elskum þig, andar mein kunna' ei granda; vodi og neyd þó sýni sig, senda munt nád þíns anda.

6. Hvad sem oss mætir heims um bygd, hug-gladir vér því tøkum; mýk oss gjørvalla mædu' og hrigd, mæddir þá til þín qvøkum.

7. Verdi oss, Fadir! vild þín ó, vantrú og efa forda, óþolinmædi' oss flýi frá, fyrir krapt þinna orda.

8. Samvitsku ró og sálar frid, sælum géf oss ad halda; einnig medbrædur vora vid, varast tvídrægni kalda.

9. Svo sem ad fjøldann synda þrátt, sjálfur oss fyrigéfur, eins géf framvegis ydkum sátt, vid alla sem skyldan krefur.

10. Audlegd ef fellur oss í skaut, elskurikt veit oss sinni, ad aumra léttum undir þraut, eptir tilætlun þinni.

11. Ef fáum neyd og örbirgd reynt, eptir rádstöfun þinni, trú og þolgædi ljóst og leynt, lát oss votta hvert sinni.
12. Athafnir vorar allar hér, ætíd géf oss ad vanda; svo ydjum þad, sem þócknast þér, þiñ send oss styrk til handa.
13. Hóf og ydju, sem hentar best, hreinskilni' og dygdir allar, oss kristnum géf ad ydka mest, uns daudiñ hédan kallar.
14. Lát oss svo, Drottinn! lifad fá, lastvara medan þreyum, ad sæla vis þér sjálfum hjá, sé oss þá hédan deyum.

No. 336. (6.)

Lagid: Kom, Skapari heilagi Andi.

Þú, sem hid góda elskar eitt, enn þótt ad veikum finnist hjá! án þín eg megna ecki neitt, allur minn kraptur þér er frá.

2. Breiskleik minn, Drottinn! þeckir þú, þín nád og styrkur ebli mig, á þínum kjærleik kroptug trú, kénna skal mér, ad elska þig.

3. Lát elsku þá minn hnegja hug, ad helga líf mitt einum þér; þín linkind æ mér léni dug, lastvorum hegda mér, sem ber.

4. Géf þú mér skyn, að dygð og dáð, dýrmætast huoss í verold er, að sá, sem vandar allt sitt ráð, oruggur sérhvern mótgáng ber.

5. Að fullgjörð dygð ei finnast kann, sostum grundvelli stofnuð á, nema skír trú á Skaparann, skíni guðrækni siñi hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, að vilja' og gjöra það, sem ber; styrk þú miñ veika þróttiñ, því, frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Eilífi Guð vor allra Faðir! einn ertú góður, mikill, vís, afundrum þinnar gæðsku glaðir, gjøldum vér þér af hjarta prís; þig að dýrka mjøg inndælt er, um gæðsku þína syngjum vér.

2. Hverr, sem ástgjafir þínar þeckir, og þær rétt virða skyn á ber, því skyldi hañ þig elska ecki, af elsku leiddur hlýðnast þér, á gæðsku þinni efalaust, æ grunda sína von og traust!

3. Að Jesúm Krist, þinn Son, oss sendir, sérlega krefur þøck af oss, hann þig, sem Føður, þeckja kénndi, þoldi vor

vegna deyð á kross, lærdómi bæði og lifnað' með, ljós og farsæld útbreiða réð.

4. Fyrst Guð oss þannig elskar alla, og eblir heillir sérhvers manns, látum oss, bræður! léttbært falla, að líkjast dæmi Skaparans, ástsemi, dug og elsku með, ástundum dygð og frómlyndt géð.

5. Kjærleiks Guð! oss sem kallað hefir, Krists ríkis til af þinni náð, og øllum jafnan gott allt géfur, æ! géf oss bæði vilja' og dáð, að lífs til enda þjónum þér, sem þínum bornum verðugt er.

No. 338. (8.)

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Hjálpa mér, Herra blíði! af hjarta géð-jast þér, eg svo gégn øllu stríði, orð þitt sem bannar mér; verk ráðvønd æ að yðja, aðstoða vyrðstú mig, með þeim svo ber tilbiðja, og bestann dýrka þig.

2. Géf, Faðir! krapt eg kunni, kéfja girnd vonda' í mér, ráðvendni æ svo unni, og finni náð hjá þér! afvega lát ei leiða, lost mig, né glæpa her, ei spott né ótta neyða, ótrúr að reynast þér.

3. Boð þín mér blessuð vísi, braut rétta lífsins a, hana mig feta fýsi, far-

sæld eilífri ná; styrk mig að vilja víña, verkin skyldu með trú, og æðsta umbun finna, er dygðum heitir þú.

4. Géf þú mér góðfúst hjarta, gagnast øllum sem best, aumka þann qvøl um qvartar, kjætast samheillum mest; ljúfum svo Jesú líkist, lund kjærleiksfullri með, farsæld þíns friðar ríkis, fæ eg þá glaður séð.

5. Géf að eg rétt ígrundi; góður að ert og vís, auðna mín allar stundir, af þér að gjørvøll rís. Þó sorg umhverfis hljómi, harðar ef raunir þjá, í lífi deyð og dómi, Drottinn! þig treyst' eg á.

No. 339. (9)

Lagið: Kom, Skapari heilagi Andi!

Drottinn! áſtunda dygðir mér, daglega géf og boðorð þín; þú til ens góða þróttinn ljer, það veri besta huggun mín!

2. Viki eg þínum vegum frá, virðst þú í náð að benda mér; fyrirgéf breiskum, Faðir! þá, framvegis géf eg hlýðnist þér.

3. Ast þín føðurleg ætíð mig, upperfa skal að stunda dáð; vongóður kém eg þá fyri þig, þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dygða þræði stig, þolgóður freistíng yfirvinn; góð meðvitund þá gleður mig, Guð! hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10.)

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

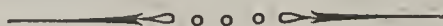
O Herra Guð! þér heiður ber, með hjartans gleði og lotníng vér, til þín nú þánka rennum, dásamlegur í öllu ert, allt hefir mjøg vel til vor gért, þacklátir það meðkénnum, æ! lof, tilbeiðsla, áft og dýrð, eilífi Faðir sé þér skírð, Foður-náð fyrir þína, sem einka reyndist verndin vor, velferðar til hvert greiddi spor, því ber oss þock auðsýna.

2. Fyrir vort lífið þock sé þér, þín lofsverð náðar-gjøf sem er, og það af miskun þinni, heldur því við og hjúkrar að, Herra! en einkum fyrir það, ber oss með blíúgu sinni, þér þacka blessað þitt hjálpráð, að þú hefir af Fodur-náð, kristna menn þar til kallað, þig réttan Fodur þeckja vorn, þín verða farsæl óska-born, nú og um eilífð alla.

3. O! hvílík huggun er oss það, ega hvílíkann Fodur að, voldugann, vísann, góðann! fáfróðir, breiskir, veikir vér,

vinna fátt skynjum, sem oss ber, má oss því margt ofbjóða; svo er og varið vor-um hag, að víst er fjortjón nótt sem dag, samt þurfum síst að qvíða, ef — eins og hlýðnum børnum ber — með breytni góð-ri stundum vér, að þóknast þér og hlýða.

4. O Faðir! láttú elsku þá, sem øll-um heimi virðist tjá, upphvatníng æ oss vera, hreinskilni stunda hjartans mest, og hegðun alla vanda best, í þinni aug-sýn, Herra! að vér framgaungum ætíð hér, eins og ráðvøndum kristnum ber, og stundum mest sem megum, þinni lík-íng' og þóknun ná, þúsundfold náðar gæði þá, vís vér í vonum egum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11.)

Lagið: Allir Guðs þjónar! athugið.

Heilagur Faðir himnum á! Høfundur trúarinnar, þitt voldugt orð oss vísar á, veg sáluhjálparinnar, lát oss trú rétta rækja hér, í ríki þínu svo að vér, þig sælir fáum finna.

2. Vertú, Jesú! vort lífsins ljós, leid oss á veginn sanna, unadsemd vor og ædsta hrós, æ sért, hjálparinn manna! sá traustid á þig setur fast, sist mun um eilífd fortapast, hreppir sæld himin-ranna.

3. Vor trú sé bygd, sem vera ber, vísdóms á ordum þínum, til enda lífsins allir vér, ávoxt verdugann sýnum; en nær vér røsum, Herra! hér, hjálp oss ad ecki føllum vér, né sídar sælu týnum.

4. Bråkadann sundur brjót ei reir, blis trúar endurnærdu, ydrandi sálna andvorp heyr, andans þeim huggun færdu; géf ad þér aldrei føllum frá, freisting er sæktr megn oss á, send þú líkn hjarta særdu.

5. O Drottinn! sem ad oss í hjá, uppbyrjad trúna hefir, ebl hana svo ad ødlumst þá, oss daudi, grof umvefur, endalok trúar, eilíft líf, hvar eptir heimsins mædu' og kíf, fagnadar gnótt þú géfur.

No. 342. (12.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Þín sjást, ó Gud! um verøld vída, vísdóms, almættis, gædsku spor, jord, himin, árin ódt sem lída, allt hrópar:

mikill Guð er vor! hverful umbreytíng innir hert: óbreytanlegur Guð að sért.

2. Gjörvöll náttúran þannig þylur, þér dýrðar lofsaung ósjálfráð; mín sála gjædd með skynsemd skilur, þitt skipar öllu vísdóms ráð, og með trú, sem þinn Andi lér, upp til þín, Drottinn! lyptir sér.

3. Hvað er eg þess, að þori' eg senda, til þín, Alvaldi! huga minn, þú, sem ert, verður, varst án enda, Vera heilög og fullkomin? Þinn helgur Andi hjarta í, hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. O! hvað þú mönnum öllum hefir, andsýnt föðurleg kjærleiks hót, með Anda þínum oss þú géfur, athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar-traust vér feingum fyrst, fyrir þinn Son, vorn Jesúm Krist.

5. O! hvað veikann það hressir huga, að hefja klockva sál til þín; eckert mótlæti mig kann buga, meðan eg veit þú gætir mín; allt skapað birtir almátt þinn, allstaðar eg þinn kjærleik finn.

6. Nú sje jeg glöggt þín guðdóms merki, gæðsku, almætti, vísdóm þinn; hvert eg er einn, í værð eða verki, veit

eg að þú ert Faðir minn. Faðir! í þína föður-hönd, fel eg öruggur líf og önd.

7. Það er sú trú, sem hér í heimi, himininn opin sýnir oss; það traust, o Drottinn! gef eg geymi, guðrækni með, sem besta hnoss! við enda lífs mín viss er trú, við mér, sem Faðir, tekur þú.

V. Elska og Traust til Guðs.

No. 343. (13.)

Lagið: Sólin upprunnin er.

Hvað eru vinir, völd, vit, fjör og hreysti? hvað lífsins hellla fjöld? hann þeim lítt treysti, vel sem að veit: veikast allt burt, sem reykur, mótlætis mirk við el; mind skugga' eg horfna tel, þá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vér, völt á heims gæði! glis stundlegt ekkert er, ánægju sæði, ókomins lífs, unaðar blóm, sem gefur, fyrst það hér böl opt býr, í beiskju lífi snýr, gröf yndi grefur.

3. Vor, sem hér æfast á, í reynslu standi, skilinu lífs skóla frá, skynsamur andi, fyrir víst veit, valt er gjörvallt í

heimi, en ædri oruggt hnoss, ánægju lífs ad oss, Guds mildur geymir.

4. Sannfæríng sífeld mann, sú á skal minna, lífs yndi hér ad hann, hvílkult mun finna; honum ad er, hér ætlud stundar vera, hann því nær sorg hér sá, samferdast gledi, má, rór bádar bera.

5. O Drottinn! einum þér, óhult eg treysti; géf aldrei grandi mér, glis heims né freisti; brøgd véla vond, velferd ei raski minni; legg mér æ líkn í neyd, létt hrigd, ad sæll vid deyd, eg føgnud finni.

No. 344. (14.)

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng' greida.

Gud, sem allri gæfu 'rædur minni, géf eg ætíd treysti forsjá þinni; vilji þinn æ veri minn og veit hvert sinni, unun í því finni.

2. Allt þín speki, elska, máttur leidir, øllum miskun sképnum þínum greidir; hví skal klaga hót um daga? Herrann lagar, gæfu lífs um leidir.

3. Mitt frá eilífd skapad hlutfall hefir, hvad sem býdur þú, mig frid' umvef-

ur; lón og mæðu, matst þú bæði, mér hjálpræði, Gud í ollu géfur.

4. Líki þér svo, lát mér ekkért granda, legg áuægju daga mér til handa; en ef vinna velferd minni vjel, eg finni, hjá þér huggun anda.

5. Þín náð band oss jardar gledji gædi, gædskan allteins skóp oss lífs vanqvædi; sjálfs ef eigi sok mig beygir, fáttur þreji' eg; þú ljer þolinmædi.

6. Missi' eg heill, sem mildin þín gaf blída, mótgáng þú ef vilt eg skuli líða; þá eg beidi, úr boli neydar, best munt greida, bót ei láta bída.

7. Mun brádt þrotid máské fjorid æda; mildi Gud, þitt verdi bod! þvi hæda, sé víst valin, víss mér talin — sú von er alin — hví má hel mig hræda?

No. 345. (15.)

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Einn dagur odrum tjáir, allir megum vér sanna þad, hverr sem þess gætinn gáir, og gjorvallri byggur skopun ad, mikill er, og mildur Drottinn, monnum tér, gædsku vottinn, gæda hver, gnótt er þadan sprottin.

2 Umbreytist allt í heimi, óbreytanlegur hann þó er, í öllu lífs andstreymi, ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt, næga gæfur, nýhann þrótt, veitt oss hefir, dag og nótt, Drottinn náð umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, hann er vor einka líkn í neyð, oss sínum endurleystum, eins mun hann verða líf í deyð, síst oss má, sækja mæða,, sældir þá, dýrðar hæða, honum hjá, hljótum æðstu gæða.

4. Framvegis, Faðir blíði! fulltingi þínu treystum mest, í lucku' og ángurs stríði, oss þín miskunin líkni best; um eckért þá, annað hirðum, enn þig sjá, mest það virðum, og himnum á, hjá þér búa' í kyrrðum.

5. Trúlyndum heitið hefir, hjálpráð oss mönnum öllum tjá, farsældar gnóttir gæfur, Guð vor! þitt orð ei bregðast má. Sælu þú, þínum géldur, þjóni'er trú, stöðugt heldur; hugsan sú, huggun æðstu veldur.

No. 346. (16.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Trúfasti Guð! eg til þín kalla, titrandi birtist fyrir þér, og bið um

miskun æfi alla, aldrei að gleyma viljir mér; eg veit þú heyrir andvorp mín, og sendir hjálp af gæðsku þín.

2. Öll mín þegjandi andvorp þeckir, og tár mín sjer þú leyndum í, mér hjálpar best nær aðrir ecki, og hardt umspennir neyðin því; þegar mér veiklast von þú sjer, virðst þá huggun að senda mér.

3. Þó að eg eigi þecki tíðum, þína alvísu stjórn á mér, athvarfs samt leita' í eymdum stríðum, einúngis skal, minn Guð! hjá þér; veikur lítt staðfast við eg má, vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnaðar-traustið festa, tryggvi leiðtogi! veittu mér, hvert sældin eða sorgin mesta, frá sjálfum þér að höndum ber. Dagfar mitt prýða dygðum géf, Drottinn! á meðan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús meðkénni, föður-ást þína sældum í; eins þó mótlæti mig umspenni, mun eg rólegur taka því; géf aldrei skiljist eg við þig, æ, gódi Fadir! bænheyr mig.

No. 347. (17.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Á Guð eg treysti einann þig! ástríkur jafnan leiðir mig; og gleðst af Föð-

ur-umsjón þín', eg veit í náð þú sjer til mín, ønd minni rósemd eykur það, ángist og neyð þá þreyngir að.

2. Hverr himna Drottinn ástvin á, óqvíðinn lífs veg gengur sá; ei sturlast hann þó eymdin horð, að honum kreppi hér á jörð; senn veit hann reynslan úti er, endast með henni neyðin hver.

3. Líðsemd veit mér, minn góði Guð! að geymi' og stundi vel þín boð; að setja megi trú og traust, til þín hug-glaður efalaust, uns sælann himna fæ eg frið, og fagna þína miskun við.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Faðir! þína með undrun sjá; þú andar-gagn dýrt mattir mitt, miklist um aldir nafnið þitt! því vís og góður æ þú ert, athvarfið vort í raunum sért.

No. 348. (18.)

Lagið: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Allt hvað tilveru af þér hlaut, alheims verndarinn góði! orlætis þíns og nægta naut, af náðar dýrstum sjóði; oss mönnunum þó allra mest, auglýsir gæðsku merkin flest; því er skyldt þøck hverr bjóði.

2. Vort þú oss daglegt veitir brauð, vísdóms og gæðsku Faðir! aðstoðar best í allri nauð, á þig vér treystum glaðir, og þó hjálp frestir eñ um hríð, á þér géðfeldri munum tíð, frelsinu fagna bræðir.

3. Meir er þó í afnan miskun þín, meñ þegar neyðin særir, huggun í sorgum, hjálp í pín, harmþrúngna gleði nærir; þegar aðkémur kaldur deyð, qvíða þurfum vér engri neyð, frelsi og líf hañ færir.

4. Í lífi, deyð og dómsins tíð, Drottinn! oss náð þín gleður; þér sé um aldir þökkin blíð, þér mannkyn lofgjörð qveður, að þegar hérvist endast á, í himna dýrð þér sjálfum hjá, sælu eilífri tjedur.

No. 349. (19.

Lagið: Heimili vort og húsin með.

Guð þig að elska góði minn! gagn' er mitt bæði' og skylda, auð heims mót því og upphefð finn, alls eckért mega gylda; sannarleg elskan sjálfur ert, sérhver þín skipan vottar bert, miskunargéð þitt milda.

2. En girndir tíðum ginna mig, og gjöra skynsemd blinda, veraldar glis á villu-stig, vill tæla mig og binda, hégóm-

ann við, en hversu þá, heilagi Guð! eg líta má, svívyrðu minna synda?

3. Örvænta skal eg ecki þó, en þinnar náðar bíða, flýa til hans, sem frið mér bjó, fyrir mig deyð nam líða, hann þá fullvissu veitti mér, að væri' eg dýrmætur fyrir þér, Jesús Lausnarinn lýða.

4. Jeg veit að komstú, Jesú minn! á jörð að Drottins ráði, matur og dryckur það var þinn, að þíns Föðurs vilja gáðir; fús deydir krossinn festur á, fæ eg af þessu gladur siá, að heitt oss elska náðir.

5. Elsku Guðs finn eg allteins hér, að Son sinn gaf oss kjæra, elsku til hans því öllum ber, til enda lífs að næra. Að eilífu skal eg elska hann, útvöldum með í dýrðar rann; honum ber eilíf æra.

VI. Ráðvendni.

No. 350. (20.)

Lagið: O Faðir himneski' og eilífi Guð!

Tíð og líf gégnum eg fagnandi fer; frjáls skunda vegferð, sem ætlud er mér; skérðir ei elli né áratal par, auðnu sem hjartanu skenkt var.

2. Meðvitund rósom að réttvíst, dygð, rækt þar æ finna og velja sér bygð; frið minn og eilífann fögnuð ei ná, forlog að trubla, né tíð má.

3. Þú, sæla rósemð í minni sál! mér, morgna þá sól roðar, heilsa blídt fer, erviðið blessar heill, ánægju með, og svæfir þreyttann í nátt-beð.

4. Himnaña Guðs til því hugur miñ rís, heit viñur einlæg við bænir og prís; gæðskunnar boðorð að geyma, mér lið, Guð bið eg senda og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð, sorgunum hlaðinn og þjáðann, en greið, hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er, auga og hjarta glöð þöck mér.

6. O! hversu inndæl minn ánægja barm, innteknr, hugsi'eg: nú sefa'eg hans harm! áður enn hjálpa' og eptir mig finn, eins og frá sjálfum mér numinn.

7. Huggar það mig við þá mæðu eg sje, mildastur Faðir að lætur í tje, sképnum hvað hagar, hans vísdómur veit, vel öllu skipa um hvern reit.

8. Friðargjöf himnesk, er fyllir mitt brjóst: að fús er eg skyldum leynt gégna sem ljóst, boðar mér, sæl að á bakt við grøf, búin sé helgudum lífgjøf.

9. Traust það og gjørvøll á Guði von fest, góðri með samvitsku' er styttan mín best. Skylda! glaðt samvitsku boðorð! þú ber, bjart ljósið efans í nótt mér.

10. Eg þángað fylgi, sem ávísar mér, engar því festar mér halda frá þér, engri mig nøgun skér umlíðin tín, enganu af framtíð eg geig bið.

11. Réttann þú leiðir mig ráðvendnis stig, rans yfir hégómlegt dáranna' og mig, til manna fremdar og fagnaðar ber, fyrir því heilsa' eg og lýt þér.

12. Mig þvíngun leysir þú mannlegri frá, mig huggar sakleysi lífsins stig' á; mig styrkir hugprýði framgáng að fá, fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21.)

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra! sem boðað hefir mér, heilagt líferni' að gédjist þér; mitt líf þér helga hjálpa þú, helgunar-krapti mig útbú, svo að ráðvendni ljóst og leynt, lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, Drottinn! leggur lið, lost og ódygð að skiljast við, eg mun ástunda eins og ber, allt sem eg veit að

líkar þér, og trúr uns þrýtur æfin mín, med alúd rækja bodord þín.

3. Sá dygda feta feril ann, farsældar leid æ gengur hann; ad sídur skeiki, eg því skal, adgætinn vanda rád og tal; vor Gud! leidtogi vertú mér, von-gódur skal eg treysta þér.

4. Olucka megnar engin þá, ánægju mér ad ræna frá; daudann mun eg ei hrædast hót, honum örnggur taka mot, og hverju sem ad höndum ber; hjálp og nád þar til veittú mér!

VII. Réttlæti, Gódsemd.

No. 352. (22.)

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Géf oss, Fadir! tvíllaust trúa, tíd ad lientir fjör og stétt, oss á jörd ad undirbúa, eilífd, heill og sæln rétt; lærdóms skóli líf ad er, leid til himins gangnum hér; þar réttlæti og gædsku gledur, gódann dygdar umbun medur.

2. Öll þín stjórnan hér í heimi, hátign þinni lýsir bert; engu mild ad gædskan gleymi, Gud! réttlátur, Fadir sért. Þín réttvísi og gædska gód, géfur bod og

dæmið þjóð, góðs og réttar öllum unna, og sem best þér líkjast kunna.

3. Oss hvað kjósum, öðrum veita, eins réttlátur Kristur bauð; af því vernda eigum leita, annars sæmdir, rétt og auð; hefja' upp ydn, en heiðra dygð, hata ofund, róg og lygð; hann, er eblir sérhvers sóma, sjálfur ödlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, virða bræður hér á storð; góðum heit um gæfu næga, gaf og miskun Drottins orð. Sama Föður eigum að; allir að sælu képpum stað; allir marga bresti berum; bágt er að dylja: veikir erum.

5. Réttvís Guð! lát rétt á jörðu, réttann leiða menn á stíg; ei með bræðra ofur hörðu, áfelli þeir dæmi sig; allir þurfum vægðar vér, veit oss rétt, sem hverjum ber, virða hér, að sæld og sómi, sé oss vís að efstum dómi.

VIII. Polinmæði.

No. 353. (23.)

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Ef vér í þúngar raunir rötum, ráðstöfun Drottins tökum vel, og þolin-

mædi aldrei glötum; álítum vott um Fødur-þel, ad mildur typtar, oss því ann, og til betrunar leidir hann.

2. Þó mædu finnum þúngt ad bera, þjáníng ógæfu teljum vott, hún til betrunar víst má vera, oss valid medal hent og gott. Þad traust, ef adber þraut og kross, í þolinmædi styrkir oss.

3. Ovolinmædi ollir meiri, armædu, skapar møgl og qvein, þeim er vid reynslu illa eirir, afmældann skérf og sorga mein; en þolinmódum af þeim rís, ædri fullkomnan, huggun vís.

4. Samvitsku þegar geymum góda, gérsemi dýrast jørdu á, mótlæti eckért mun ofbjóda, menn best rósamir finna þá, í ordu náttúru allt ad fer, edli sambodid hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef strídum, strax eilífd brosi glod oss vid, ollum burtfeykir ángurs hrídum, ánægju blessar værd og frid. Sem reyk hún heimsins reiknar glis, rauna skammvinnann þúnga sis.

6. Oss Jesús kénndi ljúfur lída, lífs og deyandi krossi á, og vilja Fødurs besta bída, byljum uns létti sorga frá; þeim,

sem með honum hugrór leið, heiður við sigur eptirbeið.

7. Hvað eru fánýt heimsins gæði? hvað stundleg þjáníng, böl og hrigð? allt fis að reikna eru bæði, mót ædri dýrð í sællra bygð; þess vegna rór eg þygg og ber, það Faðir ástkjær velur mér.

No. 354. (24.)

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Vor Guð á himna hæðum, heilagi Faðir kjær! í hverskyns hrigð og mæðum, hjálp þína reynum vær, um vora æfitíð, ef þig elskum af hjarta, á oss mun trúfest skarta, Guð vor! þín gæðskan blíð.

2. Af elsku oss til bótar, agar þú, Faðir! oss, svo vorumst lesti ljóta, leggur á raun og kross, hjálp veitir hirtíng með; því er skyldt þessu tækjum, með þökk og jafnan rækjum, þér hlýðið þolugt geð.

3. Ef lætur oss tilfalla, andstreymi, sorg og neyð, þína send aðstoð alla, æfinnar stunda leið, trúrækni traustí með, svo að þolgóðir þreyum, þar til burt héðan deyum, þitt prísum gæðsku géð.

4. Síst munu heimsins hrigdir, hér mega jafnast vid, eilífar yndis bygdir, og ædstann dýrdar frid, sem oss þinn Sonur bjó, viljugur þá hann þoldi, þjáning á sálu' og holdi, og qvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgéds dýra dæmid, dygd og lífernid hreint, oss fremur öllu sæmi, og hvetji ljóst og leynt, feta hans fót-stig í; vilji þinn á oss verdi, vor Gud! þó neyd ad herdi, og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmódir þyggjum, þad sem ad höndum ber, og heilla einum byggjum, örugga von á þér, síst mun oss bregdast sú, veit oss því vel ad strida, og vilja þínum hlýda, med þolugri þreja trú.

IX. Hreinlyndi.

No. 355. (25.)

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Gud oss hér í sambúd setti, svo vér gledjumst brædrum med, undir hverr med ödrum létti, ebli lán og hressi géd; ástúd geymi, hér í heimi, hreinlyndt þelid öllum tjed.

2. Líkhams sama limir erum, lands innbúa samfélags; því til heilla hradir verum; hverr svo annars leiti hags, ei med flærdum, eydum værdum; endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim í skopun veit sér vera, veitta manna tignar stétt, illa sómir innra bera, úlfa skap og refa prett; kjassi ríkur, kjæun er svikur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hverr einn því af hjarta mæli, hreinann sannleik brædur vid; ei med flærd edur ofund kjæli; elski dygd, en stundi frid; ödrum sóma, unni' og blóma, egin sæmda rati mid.

5. Hreinlyndt, Drottinn! hjá oss skapa, hjarta' og minna vyrdstú á, manna varast vyrding tapa, vélum af sem leida má. Sælir einir hjarta hreinir, heilagt fá þitt auglit sjá.

X. Blidlyndi.

No. 356. (26.)

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Oll er þín ræda elska' og nád, ástríki Gud! til mín, býdur hjálprædis bestu rád, oss blessud gædskan þín; hýrust

(23*)

blída um hvert eitt lád, af hátign þinni skín, illa því sómir beiskjan bráð, bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda ad líkjast þér, ljúfmennska sé oss kjær, svo alúd, blídu og hógværd hér, hverr ødrum tjáum vær; øfuglig svør og ordin þver, umgengni þokist fjær, en hinn í þína ætt sig sver, øllum sem gódsemd ljær.

3. Frelsarans dygda dæmi á, daglega festum sjón, øllum sem gjørdi elsku tjá, engum baud stygdar-tón, aldrei hóglyndis blídu brá, þó brixla heyrdi són, óveitta lét sér aldrei frá, aumíngjans fara bón.

4. Þvílíkt blídlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jésú! eg bid: láttú þad á mér skína skírt, skaplyndis bæta sid; vinsemd æ gjøri vidmót hýrt, velunnan sérhvern vid, svo høndlad fáum hnoss órírt, hjá þér í dýrdar frid.

No. 357. (27.)

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

O Jesú! oss sem hefir, afrekad lausn og grid, þín gudleg nád oss géfur, gledi og andar frid, sjálfann þig lítilægd-

ir, og leidst á krossi deyd, vid Fødurinn ofs frid-þægdir, fær því ei grandad neyd.

2. Audsýna øllum nádir, ástríki og hógvært géd, hlýdinn Guds vilja gádir, gædsku' og blídlyndi'med, fjandmønnum fridar beiddir, Fødur þinn krossi á, og vina eymd úrgreiddir, á þegar nockrum lá.

3. Blídlyndis dæmid dýra, deyandi'og lifs, er þú, audsýndir, ofs lát stýra; ástundan vor skal sú: þinn dygda feril feta framast sem kunnum vér, veit ofs þad vilja'og géta, vor Gud! ad líki þér.

XI. Hóffemi.

No. 358. (28.)

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Um daglegt braud þú Drottinn bidur, dugir þér ei, þó veitist nóg, olla því mun þinn óhófs sidur, eydir meiru enn vinnur plóg; sparseminni sá aldrei ann, ásaka má ei gjafarann.

2. Láttú þér nægja þad sem þyggur, þegid stunda þú nota rétt; mun þá veitast hvad mest áliggur, medal til gengis

hóf er sett; en óhóf sendir örbirgð þér, opt þinni velferð skaðvænt er.

3. Oss fæði' og klæði látum lynda, þó leggjum hug á sælli kjör; auðlegð opt dró til óhófs synda, en við sællísi spilltist kjör; gjörum því mun á girnd og þörf, geymd er oss heill við hóf og störf.

4. Ofþýngja hjörtun géf ei gjörum, góði Faðir! um lífsins stund, óhófi með, en framar förum, forsjállega með þegið pund; vellyst syndugri vísum frá, verðugri gleði lát oss ná.

XII. Ofund.

No. 359. (29.)

Lagið: Guðs Son kallar! komið til mín.

Guð, sem Faðir oss gæfu ann, gáfum, sæmd, láni skiptir hann, eins og bezt hverjum hagar; annara heill hverr yfir sá, ofsjónum, vesæll heita má, eitrun þann öfund nagar.

2. Við sig hann aðra samanber, í sæld og verðúng, telur sér, ójöfnuð einatt veittann; ásakar vísdóm æðstann hátt, auga rángsnúnu lítur þrátt, sæmd, blessun bróður skreyttann.

3. Ofunda dýr eins mundu mann, mørg þeſſu líkt, en Engla hann, allt tignar ædri beidaſt; endanleg vera, ſem ei ſá, ſinn gæfu ſkamt beſt henta, má, af ofund illa leidaſt.

4. Brennanda líkt vid eld því er, ofund, þá menn hún qvelja ſer, ánægju á burt flæmir; en villi-ſidum býdur bygd, úr brjóſti víſar æru' og dygd, og manna tign óſæmir.

5. Sín egin ſvípa ofund er, adra hvad tignar, gledja ber, hún æ med harmi litur; af heipt því nagaſt, hana ſkér, hvad gott og loflegt ord af ſer, en róſemd hvergi hlýtur.

6. Ogæfu fagna, olla kann, þeim, yfirburdi hvers hún fann, frá heillum Engla felldi; yfir oſs ſynd og deyd hún dró, dygdugum Jeſú píſlir bjó, ſaklauſan dauda ſeldi.

7. Hverr fær útmálad illt þad allt, ofund ſem verkar þúſundfaldt, ødrum til bøls og baga? óróa vekur eymd og ſtríd, ánægju hrekur burt frá lýd, og lífſins eitrar daga.

8. O! hverſu manna er hún ſtétt, áqvørdun, ſkyldu gagnſtæd rétt, og því af ødrum kjóſum! hvert mun þá vitſka,

heldur, dygð, í hnjóði falin, ofund, lygð, af hverju oss þó hrósum?

9. O! hversu Jesú er hún ást, ólík, hvers dæmið best mun fást, gott vañ og meinlu græddi; hann bræðrum unna, hjálpa' í nauð, hógværð óvinum votta baud; svo breytti, sem hann fræddi.

10. O! hversu Drottins er hún ást, ólík, sem hvergi skepnum brást, hún allann heiminn gleður; ránglátum upp hans rennur sól, réttlátum líkt, og sérhvert ból, regn frjófsamt gæðum gleður!

11. Kénn oss ó Guð! þitt geyma vel, gæðskuríkt boð, hreint bræðra þel, í ást og alúð sýna; og manna virða æru' og stétt, ofund fráíneyddum stunda rétt, svo oðlumst þóknun þína.

XIII. Jesú Eptirbreytni.

No. 360. (30.)

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú! lát mig læra, að líkjast þér, sem best eg má, vegsemd mín það er og æra, aðstoð virðst mér breiskum

tjá! ef lockar synda lysting mig, líta, Jesú! géf mér þig, dæmi þitt á dygd mig hvetji, dýrstum þér svo fylgt eg géti.

2. Þú, hvern dýrka andar ædstu, ofan til vor komst á jord, leidst þolgódur lægíng stærstu, lemstur, sár og bondin hord; allteins géf í audmýkt hér, ástundi' eg ad líkjast þér, hvert lucku brest eda lán þú sendir, ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, erindi framqvæma þitt, eptirlæti mesta mattir, ad mañkyn yrdi' af syndum qvitt; unn mér kall mitt rækja rétt, rádvondum í minni stétt! géf mér þar af gledi hljóta, ad gjora odrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós ad senda, laun þú hrepptir spott og neyd, trúr þo reyndist allt til enda, er þú leidst hinn stránga deyd, eins á krossi eñ badst þú: æ þeim Fadir! forlát nú! heimur íllt fyri gott þó gjaldi, géf eg trú og sigri haldi.

5. Fodurs vild þig fúsu gédi, sólst þá mæddi qvolin sterk, hans á fund þú fórst med gledi, fullkomnad vid lausnar verk; helstríd þá ad hondum ber, Herra! géf eg líkist þér, svo ávoxt pínu odlist þinnar, ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31.)

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Sæll er sá mann í heimi hér, hylli Drottins sem ablar sér, elskar, tilbidur, heidrar hann, Herra sinn Gud og Skaparann, grandvar ad sinni gáir stétt, gagnsemd medbrædra stundar rétt; lífsferli Jesú fylgir sá, farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hófsemd heldur vid, hegdun stillta og gódann sid; hvíad allsháttar óhóf kañ, andlegum heillum svipta mann; gódfúst og blídt sá lyndislag, í líferni vottar sérhvern dag, rétta leid dygda heldur hann, hógværdar-skeid, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgædi' ad temja sér, til ædri heilla vegur er; óþolinmædi' og óró því, eymdirnar fleiri steypir í. En sannleik elska' og una vid, unna hreinskilni' og dygda sid, af Jesú lífi læra má, ljós sé þad manna vegum á.

4. Kjærleikans dygd sá ætíd añ, eptir farsældar gotu rann; hræsni hvergi né ágirnd á, né undirferli rasar sá; eitri þúngada øfund hann, illgirni líka ford-

ast kann; ad Jesú dæmi gjorir gott, góð=
ann mannelsku sýnir vott.

5. Ástríki Fadir! ebl hjá mér, allar dygdir, sem líka þér; lastanna strída lock-
un gégn, léna mér nægann krapt og megn, þann svo lífs feril feti' eg hér, sem Frelsarinn Jesús kénndi mér; þá mun eg sídan finna' og fá, fullsælu þreida himnum á.

No. 362. (32.)

Lagid: Kristi! vér allir þöckum þér.

Lausnari! dæmid láttú þitt, leida mig hverju sinni, ad laga gjörvallt lífid mitt, lífs breytni eptir þinni; líferni þitt og lífsins ord, lýsi mér ætíd hér á stord, svo réttann feril finni.

2. Sá þín lídþursi leita vann, líkn sann og ædstu mildi, óbænheyrdann létst aldrei þann, andvarp hans heyra vildir, en hverju tídum erum vér, ólíkir, gódi Je=sú! þér, ad gjora gott sem skyldi.

3. Fødurnum hlýdinn varstú vel, veg=sama nafn hans gádir, og hverjum manni hjarta-þel, hógvært audsýna nádir; en hrokafullt vort hjartad er, á høndum oss nær luckan ber, vinir opt verda smádir.

4. Þú girntist Föður þínum best, þjónkun og hlýðni veita, allt að kross deyð, og öllum mest, elsku þú sýndir beita; en vér þín blessuð boðorð tídt, brotið höfum og syndum hlýdt, forsómað frelsis leita.

5. Ovina grimmust íllska og slægd, ei vakti reiði þína, blíður fyrir þeim baðst um vægð, er beisk þig særði pína, en hjá oss tíðum upptendrast, íllgirni, reiði, hefnd og last, menn þá oss mótgjörð sýna.

6. Þín dygða kénníng klár og hrein, krapt sinn auglýsti víða, þitt heilagt líf, í hverri grein, hjartans ástsemi blíða; eins géfoss vilja, abl og magn, að efla bræðra sanna gagn, og lifnaði lærdóm prýða.

7. Allir biðjum þig, ó Jesú! aðstoð oss milda senda, dygð að varðveita' og vora trú, varfærnum lífs til enda; vér í þín fótspor fetum þá, fullsælum uns þér sjálfum hjá, veitist að lokum lenda.

XIV. Utfarar-Sálmur.
(á Látínu qvedinn af *Prudentius.*)

No. 363. (33.)

1.
Jam mœsta quiesce querela,
Lacrymas suspendite, matres!
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.

2.
Quidnam sibi saxa cavata?
Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis,
Non mortua, sed data somno.

Sami Sálmur á Islendsku,
(útlagdur af Dr. *M. Stephensen.*)

1.
Öll harma-qvein hætti ad sinni,
Haldi Náúngar tárunum inni!
Ei ber sofnadann ástvin ad gráta,
Lífs endurbót daudann má játa.

2.
Hví skrautbúna legstadi lítum?
Leidin á ristar minníngar ítum?
Merkja þau ad mold þar umvefur,
Mann, sem ecki' er daudur, en sefur.

3.

Nam quod requiescere corpus
Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, cum jam
Socius calor ossa revisat,
Animataque sangvine vivo
Habitacula pristina gestet.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

3.

Hví, liggja þó lítum nú auðann
Líkham, fjeri' og mannviti snauðann,
Æðri vit saman aptur hans leita,
Innan skamms honum skilníng að veita.

4.

Hann glaður um skammt fær að finna,
Fornann il vitja beinanna sinna;
Ummindaða eldri mun þyggja
Endurlífgaða veru að byggja.

5.

Líkhamir þeim legstaðir skýla,
Liðnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgð munu veita,
Flug-hraðir í hæðir uppleita.

6.

Sic semina sicca virescunt
    Jam mortua jamque sepulta,
Quæ, reddita cespite ab imo,
    Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, terra! fovendum,
    Gremioque hunc concipe molli!
Hominis tibi membra sequestro,
    Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim
    Factoris ab ore creatæ.
Fervens habitavit in illis
    Sapientia principe Christo.

6.

Svo dauð, grafin, fölnuð í foldu,
Frækorn endurlifnuð úr moldu,
    Fagur-minduð grös framkoma sjáum,
    Fyrri seilast að skúf-stengum háum.

7.

Jerð! tak nú við líkhama liðnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn friðnum.
    Limi manns þér til vöktunar vel eg,
    Hans veglegar leifarnar fel eg.

8.

Hann var sálar herbergi forðum,
Hver minduð var Drottins að orðum,
    Í þeim báðum guðleg hér gisti,
    Greindin ljent af höfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus,
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

Venient cito tempora justa,
Cum spem Deus impleat omnem,
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram!

9.

Hyl, Jørd! geymdu látinn líkhama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
Og sér skilaða Skaparinn bjóða,
Skugga-sjá sinnar íminðar góða.

10.

Fljótt líður til fagnaðar tíða,
Fyllir Guð þegar alla von lýða.
Opin þá mind aptur skalt greiða,
Sem andvana hér gjørum leiða.

Registur

yfir Sálmaná, eptir Stafrofs röd, med vidsettum Skáldanöfnum flestra skammstöfudum *).

*) Athugandi vid þetta Sálma-Registur er: Ad Skáldanna nöfn finnast hér skammstöfud útundan hverjum Sálmi, hvar menn med vissu gátu þau tilnefnt; en vid gamla Sálma, hverra höfundar þóktu óljósir, stendur einúngis * aptan vid, og hvar þessum er vid Sálmavalid til Bókarinnar breytt, er skammstafad nafn þess, er hvad mest þarad vann, aptan vid *, eda tveggja, ef tveir þarad áttu hlut.

Skammstafanir

við Sálma-röðina merkja fylgjandi Skálda nöfn, sem Sálmana hafa upprunalega qveðið, útlagt eða lagað, nefnilega:

A. J. Arnór Prófast Jónsson.
Grönd. Assessor Benedikt Gröndal.
Chr. J. Christján Prófast Jóhannsson.
D. Sch. David Schéving, Stúdent.
E. J. Einar Prest Jónsson.
E. S. Einar Prófast Sigurdsson.
G. P. Grím Prófast Pálsson.
G. T. Gudmund Capellán Torfason.
G. Sn. Gunnlaug Prest Snorrason.
G. V. Geir Biskup Vídalín, R. a. Dbr.
H. J. Hallgrím Jónsson, Diákna.
H. P. Hallgrím Prest Pétursson.
H. R. Hálfdán Prest Rafnsson.
J. Esp. Jón Sýslumann Espólín.
J. H. Jón Prest Hjaltalín.
J. J. Jón Prest Jónsson, til Grundar og Mödruvalla.
J. O. Jón Prófast Ormsson.
J. Þ. Jón Prest Þorláksson.
M. St. Dr. Magnús Stephensen.
O. E. Odd Biskup Einarsson.
O. I. Olaf Prest Indridason.
O. S. Olaf Prest Sigurdarson.
S. J. Sigurd Prest Jónsson.
St. J. Stein Biskup Jónsson.

M. Stephensen. Dr.

